CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Abril 2015 · núm. 171 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La realitat de l'atur i la desprotecció social

Des del poder polític i des del poder econòmic, en aquests temps d'emergència social i desprotecció jurídica dels drets i les llibertats de la majoria social, retorcen la realitat de manera menyspreable i, qualsevol resultat quantitatiu en les xifres de l'atur, és manipulat mediàticament com "una fita històrica". Així succeeix des de fa ja més de 6 mesos, quan des del govern del PP es va declarar oficialment que… "la crisi s'ha acabat".

Al març, segons les xifres oficials dels serveis públics d'ocupació, es creava ocupació a nivell de tot l'estat espanyol en 160.579 persones afiliades més que en el mes anterior i va descendir l'atur en 60.214 persones.

Amaguen no només les xifres globals i interrelacionades (ocupacions, tipus d'ocupacions, persones parades inscrites i persones parades que s'esborren, desafiliades del sistema, hores que es treballen –a milions- i no es paguen, contractes precaris i jornades escombraries, etc.), sinó que alhora menteixen respecte a la realitat i a la percepció de la mateixa que té la majoria de la societat.

L'atur oficial dels serveis públics d'ocupació existent a 31 de març 2015, segueix sent de 4.451.939 persones, és a dir més de 30.000 persones més que a l'inici del govern del PP en el 2011. L'afiliació a la Seguretat Social, a març, se situava en 16.970.227 persones, és a dir 472.934 persones menys que en el 2011. La desprotecció dels subsidis d'atur, ja arriba a al 50% de tots els desocupats i desocupades.

Les contractacions realitzades al març són, de manera absolutament majoritària, precàries, tant pel tipus de contracte (el temporal suposa el 90% de totes les contractacions), com per les condicions del contracte (jornades a temps parcial amb augments del 27%); salaris de pobresa i exempcions -reduccions- de les quotes empresarials a la Seguretat Social.

Les hores treballades i no pagades, segueixen amagant -i impedint- centenars i centenars de milers de llocs de treball, contribuint a l'augment dels beneficis absolutament indecents que generen les grans corporacions –sobretot- de l'IBEX 35 (33.000 milions nets en el 2014, és a dir 3.000 milions més que les prestacions d'atur d'aquest mateix any), alhora que creix el desastre del nostre sistema públic de Seguretat Social i pensions.

Ja n'hi ha prou de mentides i menyspreus per la realitat social. El nostre quotidià, les nostres vides, són travessades per percepcions clares: cada vegada odiem més al sistema corrupte, cada vegada ens preocupem més del nostre drama social (atur i pobresa), i les mobilitzacions en el carrer han de seguir.

"Des de l'anarquisme es planteja una visió alternativa però integral del canvi social"
Dolors Marín, historiadora

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS
- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.
Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat
Web revista: www.revistacatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tema del mes

Generació becària: Entre precarietat i explotació

Els vincles entre empreses i centres formatius emmascaren l'explotació laboral de les estudiants

Marc Rude

Ser jove amb estudis superiors i desenvolupar feines qualificades per empreses i institucions públiques. Avui dia, reunir aquestes característiques acostuma a significar dur una existència marcada per una economia de subsistència i unes condicions laborals de misèria. Sota la cobertura del discurs que enalteix la importància de la formació pràctica, els convenis de cooperació educativa i tota una sèrie de figures contractuals obren la porta a l'explotació d'estudiants i titulades.

En moltes carreres universitàries, és obligatori fer unes pràctiques curriculars per poder obtenir el títol. Cal abonar la matrícula d'un conjunt de crèdits que no corresponen a cap assignatura, sinó que es fan treballant en una empresa o una institució durant un període determinat a través d'un conveni de cooperació educativa establert entre aquesta i la universitat. Teòricament, es tracta d'una formació, però, sovint, el sistema emmascara una tasca laboral en què el caràcter acadèmic és absent o ínfim. El conveni de pràctiques representa un bon negoci, ja que es poden contractar joves per fer la feina que correspondria a treballadores en règim comú sense haver de pagar-los res; com a màxim, rebran una propina que l'empresa o l'entitat pot decidir atorgar o no. L'estudiant, en canvi, sí que ha de pagar els crèdits corresponents al pràcticum.

"Les empreses intenten fugir del dret laboral a través de la utilització de les figures del becari, els falsos autònoms o altres mecanismes que tendeixen a fer veure que la relació entre les dues parts no és laboral. Així, es poden permetre no aplicar cap de les normes del dret laboral: ni salaris mínims ni vacances ni horaris ni res de tot això", expliquen les advocades laboralistes Anna Abrain i Quim Español. Podríem parlar de becariat per referir-nos al nombrós contingent de persones sotmeses a aquest tracte fraudulent. "En els casos que he vist, parlem de feines que requereixen una formació universitària important, com llicenciatures en psicologia o enginyeria. L'oferta es presenta com a complement formatiu, quan en realitat l'estudiant ven la força laboral a l'empresa durant un horari i a canvi d'una retribució fixada sobre la base d'hores o de quantitat de tasca", és a dir, hi treballa.

Camp adobat per a les pràctiques fraudulentes

Per poder signar el conveni de cooperació, cal no haver acabat els estudis. No obstant això, hi ha un seguit de procediments que permeten eternitzar els períodes de becariat. "Quan l'empresa veu que la persona funciona professionalment i se la vol quedar, a vegades, fa que encadeni diverses etapes formatives, per exemple, li recomana que es matriculi a un màster per poder-la mantenir en règim de conveni", descriu Español.

Mireia Bazaga, secretària jurídica de la CGT, ha observat que "en moltes ocasions, la universitària hauria de tenir un contracte laboral perquè, en lloc de fer pràctiques en relació amb els estudis que cursa, se li fan fer feines que no són pròpies de la seva carrera. Altres vegades, els convenis, que són de curta durada, s'allarguen tàcitament sense informar la universitat".

Com a advocada, recentment, Bazaga ha dut el cas d'una noia becada pel Banco de Santander: quan es va acabar el conveni, ella continuava treballant-hi sense cobrar. Al col·lectiu on treballa Español, una altra afectada denunciava que feia 40 hores setmanals com a pràctiques d'un màster del qual només hi havia classe els dissabtes al matí.

Malgrat la precarietat d'aquestes places, sovint, l'estudiant les veu com l'única opció de trobar una feina mínimament relacionada amb el seu camp i s'hi aferra amb l'esperança que, més endavant, la beca es transformi en un lloc de treball, cosa que "rarament acaba passant", afirma Español. Molta gent deixa una assignatura pendent durant anys per poder continuar aspirant a beques de conveni. Alhora, prolifera l'oferta de cursets sobre temàtiques no necessàriament vinculades a la titulació obtinguda que retornen les alumnes a la categoria de matriculades que poden firmar nous convenis.

Ser jove amb estudis superiors i desenvolupar feines qualificades per empreses i institucions públiques acostuma a comportar una economia de subsistència i unes condicions laborals de misèria.

Complicitat de les universitats

"El mecanisme de gestió de personal de les universitats públiques s'ha fonamentat en tres elements: precaritzar el sector docent a partir de la figura del professor associat, externalitzar tots els serveis possibles –cafeteries, neteja, serveis de fotocòpies, etcètera– i, en molts altres aspectes de funcionament intern, substituir treballadores fixes per becàries", exposa l'advocat. "Quan jo vaig entrar a la facultat, tota la plantilla de la biblioteca era laboral i, progressivament, es va anar transformant en becària, suposadament, per ajudar les estudiants a pagar-se la matrícula. El que fa més ràbia és que ho venguin com una eina social d'inserció del jovent al mercat de treball, quan el que fan és precaritzar-lo. Simplement, es tracta de substituir un treballador fix amb un salari establert segons el conveni per un suposat becari que percep un ajut per a l'estudi", explica.

També va ser bibliotecari de la UB l'enginyer, politòleg i sindicalista Albert Ferrer, que, als 27 anys, ha trobat la primera feina indefinida, tot i haver començat a treballar als divuit: "Les universitats substitueixen treball directe per beques perquè tenen capacitat per fer-ho. Tenim professorat cobrant 300 o 400 euros. Són unes condicions inferiors al nivell de subsistència, fet que encara afegeix més frustració. A sobre, sembla que hàgim d'estar agraïts. Perdona, però és que jo he de menjar".

"Ens han robat el futur"

Albert Ferrer i Moisès Rial, secretari de comunicació de la CGT, ens

Generació becària: entre precarietat i explotació

fan un breu resum de la situació: "El 60% de la disminució de l'atur registrat l'any passat és perquè la gent ja no s'hi inscriu. Dos terços dels nous contractes són per un període inferior a dues setmanes. D'això, en diuen feina?". "Amb un 52% d'atur juvenil, és per muntar un Gamonal cada setmana!", etziba Rial. "D'una banda, trobem una pèrdua del poder de negociació de la classe treballadora; especialment en aquestes feines, no hi ha el dret efectiu a la llibertat sindical. Però, hi ha d'haver alguna cosa més que evita que això peti". Per a Ferrer, "més que les condicions objectives, crec que el que frena l'explosió social és el fet que molta gent ha assumit que li han robat i el futur i ha decidit conformar-s'hi".

La precarització del treball juvenil

Tot i que els convenis de cooperació són la figura que facilita més l'explotació, hi ha tota una tipologia de contractes que, malgrat reconèixer la condició de treballadora, també suposen una retallada de drets important. El contracte en pràctiques – no confondre amb les pràctiques de la carrera– es pot firmar fins a cinc anys després d'haver acabat els estudis universitaris o un cicle formatiu; gràcies a ell, l'empresa pot arribar a pagar un 40% menys del salari estipulat durant el primer any i, a més, rep bonificacions de l'administració. Pel que fa als contractes de formació i aprenentatge, abans, les classes teòriques s'havien de cursar en centres formatius acreditats; ara, segons l'Estatut dels Treballadors, es podran fer a qualsevol empresa que disposi d'instal·lacions i personal adequats. "A la pràctica, això vol dir que no es rep aquesta formació", denuncia Mireia Bazaga, del sindicat CGT. A la vegada, proliferen les feines a temps parcial, sobretot entre les dones, que sovint han de compatibilitzar la feina remunerada amb la que continuen fent a casa –i per la qual no cobren res. "En aquest aspecte, observem una discriminació per raó de sexe", comenta l'advocat Quim Español.
El contracte indefinit cada vegada és menys freqüent. "El 90% dels contactes que es firmen són de durada determinada –i això que la xifra només inclou els laborals. A banda, hi ha els becaris, que no són reconeguts com a treballadors", detalla la jurista Anna Abrain. "Un 80% dels contractes de formació i pràctiques firmats el gener de 2014 tampoc no s'han convertit en indefinits". L'any 2012, el govern de Rajoy va aprovar la nova figura del contracte indefinit de suport als emprenedors, un contracte que poden fer servir les petites empreses i en què la treballadora queda en període de prova: durant un any, la poden acomiadar lliurement en qualsevol moment i sense indemnització.
Com explica Español, una altra de les vies que tenen les empreses per reduir costos en personal és l'externalització de serveis: tasques que abans assumia la plantilla pròpia, amb llocs fixos, ara s'encarreguen a empreses externes, que contracten gent per obra i servei, amb salaris més baixos, per fer el mateix. Les ETT operen de manera similar.

Denúncia judicial i resposta sindical

"Si bé la figura del fals autònom ha estat debatuda judicialment moltes vegades, no hi ha gaires resolucions judicials que hagin abordat la figura del becari. El fals becari no està ben definit perquè és una figura més recent i menys judicialitzada", comenten les advocades Quim Español i Anna Abrain, que ens expliquen el procés que cal seguir per denunciar fraus en els convenis de cooperació. Abans d'emprendre qualsevol requeriment legal, cal dur el procés en secret, per evitar ser represaliada amb l'acomiadament. A continuació, cal recollir proves, com poden ser correus electrònics, fulls de salari o rebuts, gravacions... Finalment, es presenta una demanda al jutge, on se li demana que reconegui que la relació establerta entre les dues parts és laboral.
"Si la sentència és favorable a la becària, l'efecte és bastant important, ja que es fa palès que l'empresa fa anys que no li paga el salari corresponent ni la cotització a la Seguretat Social ni reconeix les hores extres que probablement haurà fet... Tot el context de fugida del dret del treball ha dut a un cúmul d'incompliments molt gran", subratlla Abrain, que afegeix: "En la majoria de casos que he portat, les empreses prefereixen arribar a acords econòmics abans d'arriscar-se a una sentència que reconegui que tenien becaris fent feines laborals".
Si aquesta sentència s'aplica, l'empresària haurà d'abonar a la treballadora la diferència entre el salari que li pagava i el que li hauria hagut de pagar durant el darrer any; a més, haurà de fer efectives les contribucions endarrerides a la Seguretat Social per un màxim de quatre anys. Malgrat tot, la via judicial és complicada per als casos individuals.
"La resposta és l'autoorganització: per exemple, si 60 o 70 becàries de la UAB demandessin totes alhora, podrien fer un pols amb l'altra part, sobretot si complementàriament actuessin en clau sindical".

Pagar per treballar: el negoci de les pràctiques

"Ens obliguen a pagar per treballar", afirma Mercè Amich, portaveu nacional del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). Segons afi rma, la desesperació és total. "Et fan gastar diners per anar a un lloc on, suposadament, has d'aprendre coses, però acabes sent la noia dels entrepans i, a sobre, no cobres. Almenys, reclamem la gratuïtat dels crèdits de pràctiques", es queixa Amich. "Els dos grans problemes que tenim les estudiants avui dia són el temps i els diners: els estudis cada cop són més cars i no tenim temps per estudiar, treballar, fer pràctiques i viure a la vegada", explica.
"Si aconsegueixes trobar un bon lloc tu mateixa, l'experiència pot ser més positiva. Però molta gent que no està vinculada al teixit associatiu o als moviments socials es veu forçada a agafar les ofertes de pràctiques que li donen. Sovint, vénen de grans empreses com Deloitte, Inditex...", assenyala la jove sindicalista. Darrerament, el fet que la UAB tingui un conveni amb el Primavera Sound per enviar-hi a treballar estudiants per dos euros i mig l'hora ha fet saltar les alarmes, com ja ha denunciat la Directa.
"A vegades, ens volen vendre la imatge que les ofertes que trobem són dolentes perquè la cosa està molt malament i això és absolutament fals. Les pràctiques precàries que ens obliguen a fer són fruit de les reformes que duen a terme al món educatiu", assegura Amich. "Es tracta d'un model de mercantilització del coneixement que posa la universitat al servei de les empreses. El procés va començar amb l'Acord de Comerç i Serveis de la UE (1995), que posteriorment s'ha desplegat mitjançant el pla Bolonya o l'Estratègia Universitat 2015", descriu Amich. "Ara, justifiquen la precarietat amb l'excusa de la crisi, però respon a una voluntat planifi cada des de fa molts anys. Ens diuen que el jovent ho hem d'acceptar: sabem que en sou els responsables directes!". Parlem amb tres joves que ens relaten les seves experiències en el món del becariat. Les fonts han decidit aparèixer amb un pseudònim per preservar la seva identitat de cara al mercat laboral.

Parlen tres estudiants

"Quan ets becari, no tens dret a res" Joan Estufa, 28 anys, llicenciat en arquitectura superior a l'ETSAB-UPC.

He treballat a tres llocs com a becari. El primer va ser la biblioteca de la facultat d'Arquitectura de la UPC; segons el contracte, hi havia d'aprendre coses, però l'únic que feia era ordenar llibres. Després, vaig treballar en una empresa d'arquitectes. Em pagaven cinc euros per hora, la meitat del mínim al qual obliga el conveni sectorial –que indica retribucions d'entre nou i vint euros–, i falsejaven el contracte manipulant el temps que hi dedicava. El sou mai no arribava puntualment, un cop vaig trigar quatre mesos a cobrar. Com a becari, se t'assigna un tutor que, en teoria, t'ha d'ajudar: ni jo ni cap companya no el coneixíem. El conveni universitat-empresa també et reconeix certa fl exibilitat de jornada: per exemple, pots no venir els dies que estàs d'exàmens.
Això, al despatx, era impensable. Era un curro normal, però sense cobrar com en un curro normal i sense els drets que tindries en un curro normal. Perquè, quan treballes de becari, no tens dret a res: ni atur ni baixa

Generació becària: entre precarietat i explotació

ni vacances. Ha passat un any des que vaig marxar d'allà i encara em deuen un mes.

El pitjor és que, ara mateix, les estudiants prefereixen no acabar la carrera perquè, així, poden trobar feines de la borsa de la facultat, l'únic lloc on n'hi ha. T'ofereixen una misèria i, quan l'acceptes, saps que, si entregues el projecte de fi nal de carrera, et quedaràs sense feina perquè no és possible establir el conveni si tens la llicenciatura acabada. Molta gent hem tingut el projecte fet durant anys i hem esperat a tenir una feina estable per entregar-lo. Encara que, a la pràctica, hàgim fet la carrera en cinc o sis anys, al currículum, hi hem de posar que ens n'hi hem estat nou o deu i això resta punts a l'hora de trobar feina.

D'altra banda, en l'àmbit de l'arquitectura i el disseny, hi ha despatxos que van d'estrelles i, amb l'excusa de la fama, et fan treballar gratis. Et diuen: "Tot el que aprens aquí és la nostra manera de pagar-te", però la realitat és que no podrien dur a terme vint projectes a la vegada, com fan actualment, si no fos per tots aquests becaris que tenen allà sense cobrar.

"Cada any, substitueixen tècniques per becàries, que fan la mateixa feina cobrant la meitat" Lídia Litviak, 23 anys, estudiant d'Econòmiques (UAB)

Estudio economia a la UAB. Amb el nou sistema del grau, a la meva carrera, ja no hi ha pràctiques obligatòries. Jo n'estic fent perquè vull, encara que, ara, tampoc te les convaliden per crèdits. Han substituït l'antiga oferta de pràctiques oficials pel Programa Universitat-Empresa (PUE), una fundació adjunta a la facultat d'Econòmiques. És l'única línia disponible. A finals del segon curs, el PUE persegueix l'alumnat amb una mitjana igual o superior al 7 perquè entri al programa. Les alumnes que passen a formar-ne part, a tercer i quart, concentren tota la matèria en un semestre; durant l'altre fan pràctiques a grans empreses –Banc Sabadell, Agbar, La Caixa, Nestlé...–, on treballen vuit hores diàries per uns 400 euros. Disposen de certs privilegis interns, com grups més reduïts, classes amb els professors més reputats... fins i tot tenen aules més bones amb cadires encoixinades. No vaig voler entrar al "Cada any, substitueixen tècniques per becàries, que fan la mateixa feina cobrant la meitat"

Vaig estudiar la llicenciatura de Ciències Polítiques a la UAB. En aquest cas, havies d'escollir entre marxar d'Erasmus o fer un pràcticum per omplir dotze crèdits. Les pràctiques eren l'últim que em quedava per acabar la carrera. La majoria, però, no eren remunerades. Podies posar-te d'acord –per iniciativa pròpia– amb alguna institució on volguessis fer-les i, després, demanar la convalidació o bé sol·licitar opcions d'un catàleg que et proporcionava la universitat, on hi apareixien departaments de la mateixa UAB, associacions, empreses, partits polítics... Jo vaig triar el Centre Documental de la Comunicació (CEDOB), que està integrat al servei de biblioteques de l'Autònoma. Els calia buscar molta informació de fa anys –i que no és a Internet– a la biblioteca: diaris oficials, registres, etcètera.

Aquesta és la tasca que em van encarregar a mi. Era una feina de matxaca; la definiria com una tasca avorrida, molt mecànica; sempre feies exactament el mateix. Havia d'estar allà quatre hores cada matí, quatre dies a la setmana, durant quatre mesos. Sovint, però, amb una hora ja en tenia prou per acabar la feina del dia. Llavors, preguntava què podia fer i em deien: "Triga més (...) no tenim més feina per donar-te". Les pràctiques no van tenir cap vessant pedagògic, no vaig aprendre res: de consultar la biblioteca, ja n'havia après a la carrera.

Per altre costat, ara busco feina i el 70% d'ofertes que trobo demanen un conveni amb la universitat per començar a treballar. Les empreses fan negoci emportant-se diners de l'administració per contractar-te. En canvi, a tu et paguen poc o res. He anat a diverses entrevistes que demanaven el conveni, tot i que ja fa quatre anys que vaig acabar la llicenciatura i, per tant, no el puc aconseguir.

Un cop, un entrevistador em va comentar que li interessava el meu perfil i que, si em faltava el conveni, podia apuntar-me a uns cursos que valen uns 150 o 200 euros; és una formació que no cal que tingui res a veure amb el teu àmbit, per exemple, sent politòloga pots fer programació o fotografia; simplement, és una argúcia perquè les empreses puguin usar aquest tipus de contractes. Això vol dir, en resum, que has de pagar per començar a treballar. No conec ningú de la meva edat que hagi anat a la universitat i ara treballi del que ha estudiat. Quan veiem alguna cosa que mínimament s'hi assembla, nosaltres mateixes caiem a la trampa de pensar així fas currículum. Conveni centre formatiu-empresa, jornada completa per 600 euros... i fa tant de temps que busquem que, a sobre, diem: "Perfecte!". Perfecte perquè no arribaré al salari mínim, perfecte perquè em xutaran al cap de quatre mesos per agafar un altre estudiant i cobrar altre cop pel conveni, perfecte perquè no cotitzaré a la Seguretat Social.

Totes hem acceptat treballar gratis o per quantitats insignificants en alguna ocasió, però hauríem de ser nosaltres mateixes qui ens neguéssim a fer-ho. Llavors, els empresaris potser s'ho repensarien. Després veus aquests emprenedors que ara han d'aixecar el país i que, quan munten la parada, el primer que fan és agafar estudiants perquè els facin la feina. Si jo fos emprenedora, ho seria per ferme-la jo, la feina, no per tenir esclaus.

"Si totes ens neguéssim a treballar gratis, potser les empreses s'ho repensarien" Irina Girona, 27 anys, llicenciada en Ciències Polítiques (UAB)

PUE perquè se'm feia molt estrany això que em perseguissin tant. Aquí, ningú no regala res; no colava. Alguns companys meus que hi van entrar l'any passat han marxat aquest curs i comentaven que "acabaven sent explotats". La UAB finança el programa, integrat sobretot per professors de la mateixa universitat. Vaig consultar els pressupostos i hi vaig descobrir un forat sospitós de 8.000 euros; tot plegat, molt estrany. Jo volia una feina. Si encara hi hagués una oferta de pràctiques com la d'abans, crec que m'hauria sigut útil, però, com que ara l'única línia és el PUE, vaig decidir buscar-ne pel meu compte a través de Treball Campus, una borsa de treball virtual interna de la Universitat Autònoma. Em van agafar de becària a una fundació vinculada a la UAB. M'encarregava de funcions organitzatives; la feina era variada i, si la feies bé, t'encarregaven tasques de més responsabilitat. Et feien sentir important, t'inculcaven molt el projecte perquè en fossis adepte.

Després, em vaig assabentar que em tenien a mi perquè podien pagar-me menys que a un tècnic, tot i que em dedicava a fer el mateix. Un company que feia quatre anys que treballava allà em va explicar que, des que va entrar, cada any desapareixien tècnics, que eren substituïts per becaris. Públicament, es renten la cara dient que, amb les beques, ajuden l'estudiantat, però no pretenen altra cosa que reduir els costos a la meitat. Realment, el que em faltava era un contracte fix: el del tècnic que vaig rellevar. M'he plantejat denunciar la fundació per encarregar-me funcions laborals. La trampa més gran recau en aquestes substitucions fraudulentes. Crec que es tracta d'un fenomen que afecta tota la UAB: a la universitat, la feina es va precaritzant progressivament.

Vaig estudiar la llicenciatura de Ciències Polítiques a la UAB. En aquest cas, havies d'escollir entre marxar d'Erasmus o fer un pràcticum per omplir dotze crèdits. Les pràctiques eren l'últim que em quedava per acabar la carrera. La majoria, però, no eren remunerades. Podies posar-te d'acord –per iniciativa pròpia– amb alguna institució on volguessis fer-les i, després, demanar la convalidació o bé sol·licitar opcions d'un catàleg que et proporcionava la universitat, on hi apareixien departaments de la mateixa UAB, associacions, empreses, partits polítics... Jo vaig triar el Centre Documental de la Comunicació (CEDOB), que està integrat al servei de biblioteques de l'Autònoma. Els calia buscar molta informació de fa anys –i que no és a Internet– a la biblioteca: diaris oficials, registres, etcètera.
Aquesta és la tasca que em van encarregar a mi. Era una feina de matxaca; la definiria com una tasca avorrida, molt mecànica; sempre feies exactament el mateix. Havia d'estar allà quatre hores cada matí, quatre dies a la setmana, durant quatre mesos. Sovint, però, amb una hora ja en tenia prou per acabar la feina del dia. Llavors, preguntava què podia fer i em deien: "Triga més (...) no tenim més feina per donar-te". Les pràctiques no van tenir cap vessant pedagògic, no vaig aprendre res: de consultar la biblioteca, ja n'havia après a la carrera. Per altre costat, ara busco feina i el 70% d'ofertes que trobo demanen un conveni amb la universitat per començar a treballar.
Les empreses fan negoci emportant-se diners de l'administració per contractar-te. En canvi, a tu et paguen poc o res. He anat a diverses entrevistes que demanaven el conveni, tot i que ja fa quatre anys que vaig acabar la llicenciatura i, per tant, no el puc aconseguir.
Un cop, un entrevistador em va comentar que li interessava el meu perfil i que, si em faltava el conveni, podia apuntar-me a uns cursos que valen uns 150 o 200 euros; és una formació que no cal que tingui res a veure amb el teu àmbit, per exemple, sent politòloga pots fer programació o fotografia; simplement, és una argúcia perquè les empreses puguin usar aquest tipus de contractes. Això vol dir, en resum, que has de pagar per començar a treballar. No conec ningú de la meva edat que hagi anat a la universitat i ara treballi del que ha estudiat. Quan veiem alguna cosa que mínimament s'hi assembla, nosaltres mateixes caiem a la trampa de pensar així fas currículum Conveni centre formatiu-empresa, jornada completa per 600 euros... i fa tant de temps que busquem que, a sobre, diem: "Perfecte!". Perfecte perquè no arribaré al salari mínim, perfecte perquè em xutaran al cap de quatre mesos per agafar un altre estudiant i cobrar altre cop pel conveni, perfecte perquè no cotitzaré a la Seguretat Social.
Totes hem acceptat treballar gratis o per quantitats insignificants en alguna ocasió, però hauríem de ser nosaltres mateixes qui ens neguéssim a fer-ho. Llavors, els empresaris potser s'ho repensarien. Després veus aquests emprenedors que ara han d'aixecar el país i que, quan munten la parada, el primer que fan és agafar estudiants perquè els facin la feina. Si jo fos emprenedora, ho seria per ferme-la jo, la feina, no per tenir esclaus.

**Article publicat a la revista Directa núm.377.*

Treball - Economia

1 de Maig 2015. Ingovernables

Manifest de la CGT de Catalunya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

MANIFESTACIONS CGT 1er DE MAIG 2015

Badalona - Pl. dels Paisos Catalans, 11h
Barcelona - Via Laietana/Jaume I, 11h
Berga - Pl. de les Fonts, 11h
El Vendrell - Lloc a determinar, 30 d'abril
Girona – Lloc a determinar
Igualada - Pl. Mercat de la Masuca, 12h
Lleida – Pl. Del Treball, 12h.
Mollet - Lloc a determinar
Reus - Pl. Pintor Fortuny, 30 d'Abril, 19'30h
Sabadell - Renfe-Sabadell Centre, 12h
Tarragona - Pl Imperial Tarraco, 19h
Terrassa - Lloc a determinar
Vilafranca del Penedès - Lloc a determinar
Vilanova i la Geltrú - Francesc Macià/Dr. Zamenhof, 11h

Estem ja en el setè any de l'actual crisi del sistema capitalista, un sistema dins del qual les crisis són quelcom inherent, cosubstancial, no pas una disfunció ni una anomalia. Aquesta no és la primera crisi de la història capitalista, i en la mesura en que el capitalisme sobrevisqui a la mateixa, no serà tampoc la darrera. Tanmateix, nosaltres, les dones i els homes del sindicalisme revolucionari lluitem cada dia, i seguirem lluitant amb totes les nostres forces, per a construir un altre model de societat sense desigualtats i amb drets socials i laborals garantits.
Com totes les altres crisis anteriors, les seves conseqüències es descarreguen amb violència sobre les nostres esquenes, les de la classe treballadora, les de les explotades i explotats pel sistema. I ens prepara les bases d'un futur de misèria, amb una "recuperació econòmica" que cavalca sobre el cavall de la devaluació salarial, els minijobs, la ultraprecarietat i l'exclusió social.
Més d'un terç de les treballadores ja cobra un sou inferior al salari mínim. En el cas dels i les joves per sota dels 25 anys que reben algun salari, la proporció és de més de la meitat. Cada vegada som més els assalariats i les assalariades que ens veiem obligades a fer-nos "falses autònoms" per tal d'abaratir els costos a les empreses. I les que treballem sense contracte, o estem unes hores amb feina per a tornar després a patir de nou l'atur forçós... Així és el nostre dia a dia, el de la classe treballadora, la que fa funcionar el món i a la qual el Capital ens precaritza cada cop més les condicions de vida i de treball, fins al punt que a Catalunya ja tenim un 14% de treballadors/es pobres, tot i treballar. I no oblidem com assenyala l'EPA que tenim 756.500 persones a l'atur a Catalunya, entre ells 126.400 joves d'entre 16 i 24 anys a l'atur.
Les diverses modificacions legals i iniciatives governamentals (d'aquí i d'allà) que s'han tirat endavant durant aquests anys han tingut un únic objectiu: protegir els interessos dels més poderosos i esprémer la gran majoria de la població fins a extreure'ns l'última gota de sang, tot deixant pel camí un reguitzell de desnonaments, acomiadaments massius, suicidis, detingudes, represaliades...
L'increment del patiment al qual se'ns ha sotmès ha provocat durant aquests anys un augment de les protestes al carrer i als centres de treball. I, amb aquestes, un enduriment de la repressió de l'Estat, que ha adquirit les dimensions d'una autèntica escalada. Centenars de treballadors i treballadores hem visitat o restem a l'espera de visitar els seus tribunals, per a ser castigats penalment pel simple fet d'exercir el dret de vaga i defensar els drets socials i laborals, els drets de totes nosaltres. Noves lleis inquisitorials s'han aprovat en els últims temps per a rearmar la capacitat punitiva de l'Estat. Amb aquestes lleis, la desobediència civil s'equipara a un crim; aturar un desnonament, s'equipara a terrorisme.
Amb aquest escenari, hi ha qui opta pel camí de la domesticació i accepta les engrunes que el sistema li ofereix per a sobreviure. Hi ha qui assumeix, com ho ha fet sempre, un paper de col·laboració amb l'Estat i el Capital, signant retallades brutals a les pensions, qui valida acomiadaments, qui està a punt de reeditar un nou acord de pau social basat en l'atac als salaris, deslligant la seva actualització de l'evolució de l'IPC; regalant encara més plusvàlues a uns empresaris que mai no en tenen prou. Davant d'aquests, cal recordar a tothom que el sindicalisme -almenys tal com nosaltres l'entenem- no és això, que cal revindicar el sindicalisme que planta cara, enfront el sindicalisme de concertació.
També hi ha qui ha optat, en el present escenari, per prioritzar l'assalt a les institucions per la via electoral. Nosaltres, com a organització anarcosindicalista, pensem que hem de posar en valor i continuar reivindicant la lluita i la mobilització al carrer, des de la base, per la via de l'acció directa i el suport mutu, com a forma de plantar cara i d'obtenir victòries, també en l'actual conjuntura. Podem provar de comprar la il·lusió del vot i confiar en què tots els problemes se solucionaran quan triïs aquesta o aquella altra opció electoral. Però avançar en el canvi social per aquesta via no és tan fàcil per provocar canvis estructurals reals, i no tan sols estètics, al servei de la classe treballadora, mai no ho ha estat senzill, ni tampoc no ho serà ara.

Com a organització anarcosindicalista, hem de posar en valor i continuar reivindicant la lluita i la mobilització al carrer, des de la base, per la via de l'acció directa i el suport mutu.

Potser delegar a les institucions la nostra capacitat d'acció política i retirar-nos del carrer resulta còmode, o ho pot semblar. La política de veritat, la nostra, és la de l'organització autogestionària i no la de la conquesta del poder. Passa per treballar dia a dia a les assemblees de treballadores als centres de treball, per les lluites als barris, per frenar desnomanents o impedir acomiadaments. Per obligar als governs, mitjançant l'acció col·lectiva, a fer marxa enrera en les seves polítiques criminals i de desmantellament de serveis públics per imposar el dogma de l'austericidi.
Des de la Confederació General del Treball de Catalunya volem dir alt i clar que no serem domesticades. No estem aquí per a col·laborar amb el poder, i continuarem plantant-li cara al carrer. Ahir, avui, demà i sempre, fins a acabar amb el patiment que està vivint la gent de la nostra classe treballadora i a tota persona que pateix desigualtats i discriminacions de qualsevol tipus. Diem alt i clar que serem insubmises a les seves lleis injustes i repressives, que no ens emmordassaran. Seguirem practicant la desobediència a la feina i al carrer quan i allà on ho considerem oportú, juntament amb la resta de la població oprimida i explotada, a cara descoberta i essent plenament solidàries.
Fem una crida a tota la classe treballadora a continuar amb una tradició de lluita col·lectiva que ve d'antic i que ens fa fortes, a que no ens deixem acovardir, a no deixar-nos domesticar i a articular respostes a les agressions des del suport mutu i l'acció directa, que és la forma com sempre hem guanyat els nostres drets.
Som i serem ingovernables. No ens deixarem domesticar!

1r de Maig: Solidaritat i Lluita

Federació Local CGT Barcelona

1 de Maig de 2015, objectiu: continuar amb la lluita. Contra l'augment de la repressió, la precarietat laboral i social, la corrupció generalitzada dels polítics, la privatització dels serveis públics, la misèria energètica, la falta d'habitatges, ens sobren els motius.

La repressió s'ha endurit per als qui lluitem contra un sistema corromput des dels seus fonaments. Per això la legislació s'ha modificat i els jutges l'executen des de la més absoluta arbitrarietat. L'aplicació sistemàtica de presons preventives, l'augment del nombre d' encausades, condemnades i empresonades per mobilitzacions sindicals i socials ens porten a èpoques en què l'aparell judicial era un executor més de l'estat totalitari.

Les reformes laborals han servit perquè els empresaris aconsegueixin els seus objectius: tenir treballadors sense drets. Banquers i capitalistes segueixen augmentant els seus beneficis a costa del sofriment i de la misèria de gran part de la població. Cada vegada els rics són més rics i els pobres, més pobres. Sense escrúpols i aliats per aconseguir els seus objectius amb la classe política, comparteixen els seus privilegis al mateix temps que condemnen a amplis sectors de la població a la pobresa més severa, sostenint econòmicament als partits polítics a través de trames de corrupció que repugnen a qualsevol persona decent i de la qual surten indemnes, mentre jutges i fiscals fan els ulls grossos en la majoria dels casos.

L'ocupació d'espais en mans dels especuladors per al seu ús social, l'antiautoritarisme, la protesta al carrer, el dret a reunir-se i a manifestar-se, totes les accions de qualsevol signe que impliqui una resposta al sistema o proposi alternatives laborals, ecològiques, educatives, igualitàries, laiques, de desenvolupament humà i social, són fenòmens als quals es respon amb un únic criteri: repressió.

Quan en un país es desallotja a les persones dels seus habitatges violentament; es talla la llum, l'aigua o el gas a qui no pot pagar-les; quan omplir la cistella de la compra és un acte èpic; quan no existeix cap estabilitat laboral i l'acomiadament solament necessita de la voluntat de l'empresari; les pensions són miserables; la joventut emigra; augmenten les llistes d'espera als hospitals; l'educació es reserva als rics; l'ajuda a la dependència és una burla i les despeses militars i policials es disparen, la conclusió és que vivim en un estat d'excepció i d'exclusió, i que ha arribat el moment de dir que ja n'hi ha prou d'aquesta dictadura disfressada de democràcia.

Solament des de la lluita i la resposta contundent al carrer i en les empreses podrem afrontar els atacs i la barbàrie organitzada que ens imposen l'Estat i el Capitalisme. Ens va en això la llibertat i la possibilitat de viure des de la dignitat i la igualtat una vida que mereixi tal nom i en la qual els drets socials siguin la garantia del desenvolupament de les persones. Des d'aquesta lluita hem de potenciar formes organitzatives participatives, no jeràrquiques, on la igualtat i la cooperació siguin les eines que ens encaminin cap a una societat llibertària a la qual aspirem amb principis com l'autogestió, el suport mutu i la solidaritat.

Les detencions contra anarquistes, okupes, treballadores, estudiants, jubilades, les que lluitem, mostren que han de realitzar constantment muntatges imaginaris que solament existeixen en les seves ments pertorbades. No tenim por, ni a les seves batudes, ni als seus operatius. Ni ha de tenir-ne ningú en aquest país que pensi que rebel·lar-se davant la injustícia és una necessitat i mai un delicte. Per això, aquest 1 de Maig, també demanarem als carrers l'absolució i llibertat de totes les encausades per la repressió de l'estat. Perquè la injustícia sí que és terrorisme, i s'organitza des de l'estat.

Visca el 1r de Maig
Visca la classe obrera
Salut i anarcosindicalisme

Les dades de l'atur i l'ocupació precària segueixen mostrant que la crisi no s'ha acabat

SP Comitè Confederal CGT

L'atur registrat en els Serveis Públics d'Ocupació (SEPE) ronda els 4,5 milions a nivell del conjunt de l'estat espanyol, alhora que la taxa de cobertura per atur està al voltant del 50%. Les ocupacions que es creen són el 92% temporals, per hores, d'aprenentatge, de pràctiques i de formació… "escombraries laborals".

Des del PP no tenen cap vergonya en dir-nos que "la crisi s'ha acabat". Per a la CGT, igual que per a la immensa majoria de les persones de l'estat espanyol, les mentides del Govern i de la Troica europea sobre la nostra situació social i material simplement són despreciables i representen una infàmia contra la majoria de la població.

Tant les ocupacions creades com l'afiliació a la Seguretat Social només obeïxen a dos factors: segueix caient el nombre de persones de la població activa, bé per migracions (la majoria), bé perquè simplement deixen de constar com demandants d'ocupació.

La creació d'ocupació i l'augment en l'afiliació a la seguretat social es fa, no pel fet que existeixin més hores de treball, sinó tot el contrari, es reparteix el treball en ocupacions de només unes hores, continuant la pèrdua de milions d'hores de treball a la setmana.

De l'ocupació creada, la contractació indefinida no arriba al 10%, la resta és contractació temporal, amb augments espectaculars dels contractes per hores i tota la contractació "escombraria" (aprenentatge, formació i pràctiques). A més, s'amaga de manera perversa i intencionada que la contractació indefinida, bé a jornada completa (els menys), bé a jornada parcial (els més), solament suposen entre el 8% i el 10%, estant farcida de reduccions en les cotitzacions patronals, per la tarifa plana de 100€ fins al 1 de març, o perquè ara en tots els contractes no haurien de cotitzar res fins als 500 €.

La situació d'emergència social, el drama creat per obra i gràcia dels nostres governants i de la Troica, segueix sent agreujada per a les persones amb majors necessitats, els desocupats i desocupades. La Taxa de cobertura d'atur, en les seves dues modalitats, contributiva i assistencial, solament arriba ja al 50% de tota la població parada i, per a major burla i escarni, les quantitats que es perceben segueixen baixant fins a menys dels 680€ de mitjana mensual.

De les més de 900.000 persones parades que viuen en llars sense ingressos, o en les quals solament hi ha un ingrés corresponent a un treball inferior a 20 hores setmanals, solament 70.000 es beneficiaran de l'anomenada "ajuda d'activació": els 420 € d'emergència per 6 mesos que es van inventar com "beneficència i caritat" per als exclosos i excloses d'un sistema cada vegada menys protector i més injust.

Des de CGT insistim en una idea bàsica: de la seva crisi-estafa solament sortirem amb un pla d'emergència on el PA, TREBALL, SOSTRE, RENDA BÀSICA, LLIBERTAT i DIGNITAT sigui per a tots i totes i, perquè això sigui una realitat i no simplement un desig, la pressió en el carrer, la MOBILITZACIÓ, de manera contínua, és l'única garantia.

Canviar per guanyar

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

Acaba l'hivern i ja és segur que aquest any no passaré la grip, estirat al llit i amb el cos matxacat com si un camió m'hagués passat pel damunt. I no és que no hagi tingut contacte amb el virus, doncs gent propera sí que ha patit la malatia, però el d'aquest any o era massa feble pel meu sistema inmunitari o… massa semblant a anys anteriors.

El virus és sempre el mateix, però a vegades algunes petites mutacions fan que les adaptacions que va fer el cos en el passat per a guanyar, no serveixin per aquest i és llavors quan la lluita és més intensa i, si estàs prou afeblit, fins i tot pot matar-te.

Tots els sistemes, tots, s'adapten a les amenaces o agressions per sobreviure, aprendre i fer-hi front amb èxit en el futur. Tots els sistemes, tots, tenen les màximes garanties de victòria quan l'oponent inicia la batalla amb els mateixos patrons d'anteriors combats. Tots els sistemes, tots, tenen dificultats quan l'amenaça surt del terreny previsible i conegut i ataca amb combinacions noves o força no esperada.

Per no volar a massa anys enrere, podem quedar-nos amb uns quants exemples propers en el temps on la imprevisibilitat (sigui per ús de nous mètodes o per intensitat sorpressiva) va fer trontollar o, almenys, dubtar al poder dominant a nivel d'empresa, sector o tot un estat.

15 de Maig de 2011

Unes mobilitzacions al carrer, unes ocupacions "il·legals" d'espaï públic, uns joves cridant. L'estat va agafar el manual de tota la vida i el va aplicar rutinàriament: repressió policial, nit de disturbis contra els radicals, criminalització a la premsa i calma posterior.

Però aquesta vegada, i durant força temps, la recepta no va funcionar: Cada acció motivava una reacció superior l'endemà, l'ús massiu de la resistencia civil no-violenta barrejat amb la difussió de cops a gent amb braços aixecats va anul·lar l'esquema de mentides i resposta clàssic, l'esclat de les xarxes socials va trencar el monopoli del relat de fets i l'estat va perdre l'iniciativa.

Ara, a més, s'estava apallissant a milers de persones que per primera vegada es plantaven, no eren 'els de sempre'. El manual estava desactualitzat, calien canvis progressius per a controlar aquesta amenaça, en alguns casos sota la forma de noves pastanagues i en altres amb pals en forma de Llei mordassa contra la desobediència no violenta.

Reapertura serveï hemodinámica 24h.

El que durant força temps van avisar els i les companyes de la secció sindical de CGT a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona va succeïr: El tancament de la sala d'hemodinàmica va provocar dues morts en el trasllat a l'hospital de Barcelona. Les retallades maten.

Les companyes demanen reunió inmediata a la seu del ICS i, quan es nega la reapertura del serveï, la resposta va ser l'ocupació inmediata i indefinida de la seu tarragonina. Paral·lelament, es coordina una ràpida resposta social des de l'exterior en forma d'actes de suport i una manifestació masiva del territori que finalitza a la seu ocupada.

L'acció no va ser previsible i el suport social inmediat va afegir el plus necessari. Una dotació d'antidisturbis va ser enviada a la seu del ICS, però el poder polític va dubtar. Treiem a pals la protesta quan el cos dels morts encara està calent? En vísperes d'un any electoral? Amb el focus mediàtic i un territori activat, fort i vigilant?

Avui, s'han reobert les sales d'hemodinàmica 24 hores a Tarragona, Lleida i Girona gràcies a l'acció imprevista i amb potència social que va superar el càlcul del govern (aprofitant també la feblesa de l'any electoral).

Un Sant Jordi a l'FNAC

Què havia de témer una multinacional quan una secció sindical petita convoca vaga en un context d'ultraprecarietat, por i aïllament dels i les treballadores? Doncs poca cosa. L'FNAC va fer un anàlisi del que previsiblement es trobaria, va fer les contractacions de temporals habituals per aquell dia i es va desentendre'n amb la tranquilitat de que tot estava controlat.

Doncs resulta que van perdre el 80% de la facturació del dia més important de l'any. Resulta que el dany a la seva imatge de marca va ser de primer ordre i resulta que la propera vegada que la secció sindical de CGT avisi d'un nou conflicte, més val que vagin amb compte.

No entraré en detalls d'un cas prou conegut, la imatge mental és donar un cop de puny al taulell d'escacs i llençar les peces per l'aire per a descolocar l'enemic respecte el que ell espera que facis. Portant la dinàmica a un nou terreny on la iniciativa passa a estar en mans del sindicat.

Cas Tapes Gaudí

Escric això quan no sé com acabarà aquest conflicte, però l'estrategia és la mateixa: Sorprendre amb intensitat i imprevisibilitat.

Una companya ha estat assetjada sexualment, explotada i acomiadada dos cops. No té cap possibilitat legal. Es fa una primera concentració de protesta molt modesta davant un grup de restauració que té 15 restaurants a Barcelona. Aquests porcs es permeten, fins i tot, amenaçar a la nostra companya amb accions legals si tornen a haver concentracions.

Aquesta previsibilitat del nivel de resposta ens abocava al fracàs, a l'impunitat del fort i a una companya enfonsada. I això no pot ser.

Segons els acords del X Congrés de Mataró, hem de "Prendre com a objectiu estratègic uns quants petits conflictes en àmbits especialment precaritzats, sobretot al sector serveis, i "dedicar-hi especial atenció" amb campanyes de suport concretes."

Així doncs, s'han realitzat contactes amb moviments socials, feministes i s'ha requerit una 'especial atenció' del sindicat en aquest conflicte. Anirem al cor de la Barcelona de postal turística a visibilitzar el conflicte d'aquests assetjadors amb la presència més gran posible de la confederació i de sectors solidaris.

El nivel de reacció superarà en molt el que espera aquest empresari, i ho fem per a guanyar. En aquest cas, un escarni, un avís al sector i una compensació que la companya consideri justa.

Com a conclussió, tot conflicte té una vessant clàssica i depén de nosaltres fer-ho pujar de nivell cap a camins no marcats. De forma activa, analitzant què espera el contrari de nosaltres i com fer canvis en la nostra estratègia per atacar a flancs no protegits o imprevistos.

Això implica moltes vegades novetat, canvis i prendre riscos. Un últim flash: Moltes vegades moviments socials propers estan disposats a donar-nos un cop de mà. Truca'ls.

La doble privatització del SOC

Elena Idoate,
Seminari d'Economia Críica Taifa

El Govern de CiU segueix impulsant polítiques de privatització dels serveis públics amb el Projecte de Llei d'Ordenació del Sistema d'Ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya, que està fent els darrers tràmits parlamentaris. El text presentat pel govern de CiU suposa un pas més enllà en la privatització de les polítiques d'ocupació en dues direccions. Una és l'apuntada per l'Organització Internacional del Treball que recomana les agències privades de col·locació. L'altra, l'Estratègia Europa 2020 de la Comissió Europea, que estableix unes polítiques d'ocupació basades en les necessitats de les empreses.

Fer negoci amb els aturats i aturades

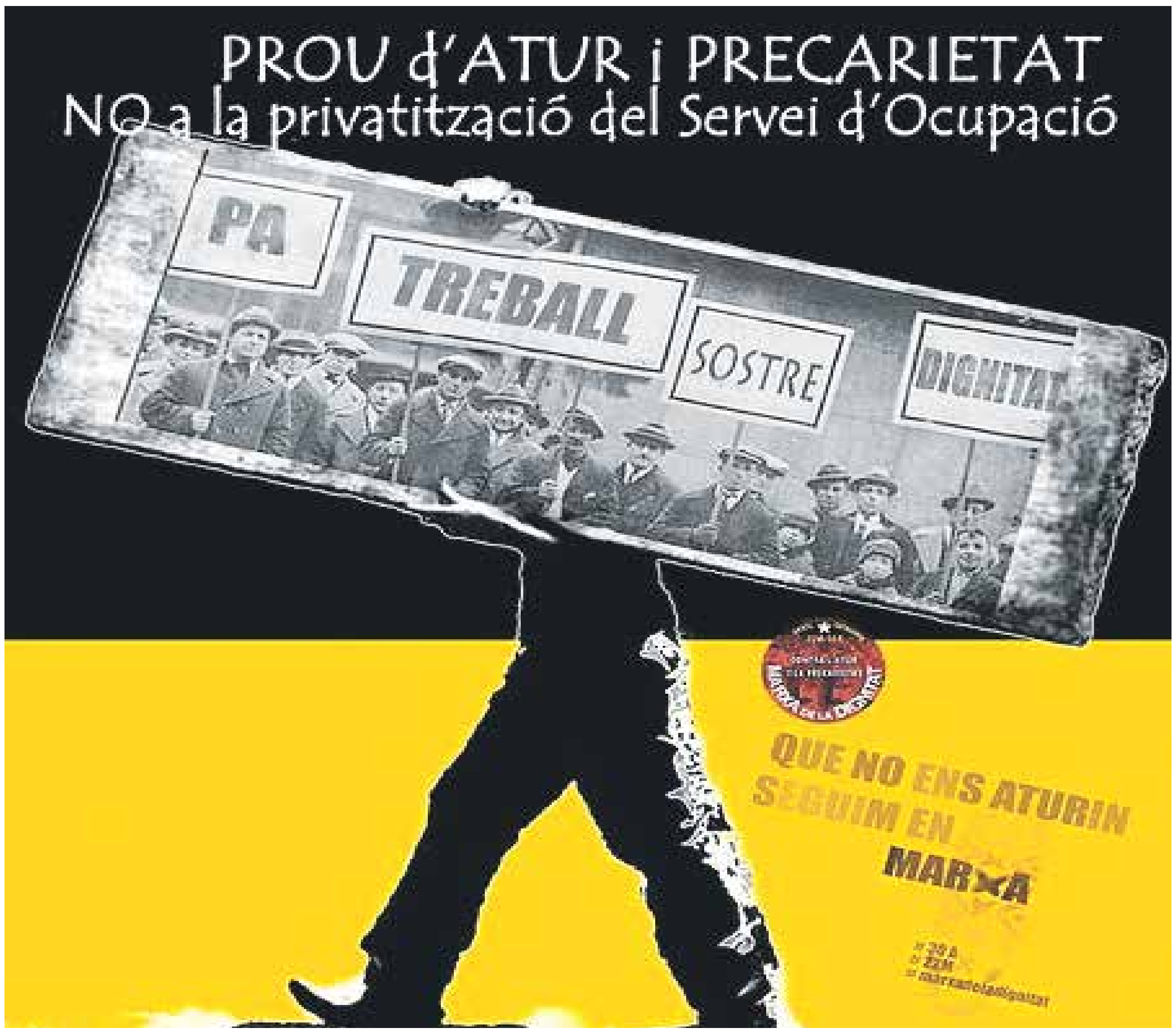
La proposta de llei del SOC estableix un sistema semiprivat de concertació del SOC amb institucions i agències privades de col·locació. Fins fa poc, la cessió de treballadors era il·legal perquè no ofereix cap servei ni a empreses ni als treballadors i treballadores, i constitueix una mena d'extorsió a aquelles persones que volen treballar. A poc a poc, el prestamisme laboral ha anat sofisticant-se i legalitzant-se, primer amb les ETTs i després en les agències privades de col·locació que l'Organització Internacional del Treball va reconèixer –i recomanar-, i la contrareforma laboral de Zapatero va legalitzar. L'any passat, van arrencar els convenis del Servei públic d'ocupació estatal amb les agències de col·locació, i Catalunya va ser una de les comunitats pioneres. Amb diners públics, l'Administració paga a les agències un import per cada aturat i aturada que els assigna, i un incentiu d'entre 300 i 3.000 per cada contractació, depenent de la dificultat d'inserció laboral. Per si no fos prou vergonyós, està previst que les agències rebin una comissió per delatar els i les demandants d'ocupació que rebutgin les seves ofertes de feina.

El SOC s'ha buidat de contingut perquè no hi ha ofertes de feina ni diners per a formació

El SOC ha funcionat relativament bé dins d'unes limitacions que cada cop són més estretes. Com denuncien les associacions d'aturats, el SOC s'ha buidat de contingut perquè no hi ha ofertes de feina, tampoc hi ha diners per a formació, i cada cop compta amb menys plantilla. Per als lobbys de les empreses de col·locació, ha arribat l'hora de la seva privatització. El capitalisme té l'habilitat de convertir tota activitat, legal o il·legal, privada o pública, en un àmbit de benefici. El mercadeig amb els aturats i aturades n'és segurament un dels exemples més deplorables.

La governança empresarial

L'altre pilar de la reforma dels serveis públics d'ocupació és l'anomenada "governança". El disseny de les polítiques públiques passa a ser una tasca compartida entre agents públics i privats, i les empreses passen a jugar un paper central. Seguint l'Estratègia 2020, l'objectiu és l'ocupabilitat de les persones aturades. La política d'ocupació, i els serveis que l'impulsen, no persegueix que hi hagi prou llocs de feina sinó influir sobre la força de treball per a què compleixi les característiques que demanden els empresaris. Responsabilitzen el mateix aturat i aturada i busquen la seva activació, és a dir intensificar la seva recerca de feina i rebaixar les reticències a acceptar qualsevol contracte. No es vol ocupar persones, sinó estalviar-se prestacions d'atur i satisfer les demandes dels empresaris.

Aquestes polítiques mai han funcionat per a crear ocupació, que és un fet que requereix un conjunt de mesures molt profundes i en una direcció completament contrària. Però sí que han ajudat a fer més dòcil la força de treball, a precaritzar les condicions laborals i a criminalitzar la persona aturada. Alhora, s'indulta al sector empresarial de qualsevol responsabilitat de l'atur. El cert és que a Catalunya, la força de treball és massa "ocupable". Com a conseqüència de l'atur massiu i la debilitat dels ingressos no laborals (prestacions, estalvis, suport de les famílies...), la gent treballadora es veu obligada a estar disponible per a treballar en qualsevol feina. La taxa d'activitat a Catalunya el 2013 era del 63% mentre que la mitjana de la UE se situava el 57%. Si Catalunya tingués la mateixa taxa d'activitat que la mitjana de la UE, hi hauria un 26% menys de persones aturades. Per tant, no ens cal més "ocupabilitat" sinó un replantejament a fons del repartiment del treball i la riquesa.

El servei comunitari a l'ESO, un 'voluntariat forçós' per suplir les obligacions de l'Administració

CGT Ensenyament

A més dels preocupants canvis al currículum que incorpora la LOMCE i del seu caràcter ideològicament reaccionari, recentment han sorgit vàries iniciatives i projectes adoctrinadors i no només des del Ministerio de Educación. Per exemple, el nou projecte perquè els banquers ensenyin finances als instituts que impulsa el ministerio té un antecessor al programa Educació Financera a les Escoles de Catalunya impulsat per la Generalitat de Catalunya.

Ara ens hem de preguntar què trigarà el ministre Wert copiar el projecte de servei comunitari que ja està desplegant la Rigau a Catalunya. Pel curs vinent, està previst que s'estigui duent a terme a 300 educatius i el curs 2019-2020 es preveu que 70.000 alumnes de l'ensenyament secundari obligatori facin algun tipus de voluntariat.

El projecte preveu una dedicació dels i les alumnes, de 3r o 4t de l'ESO d'un total de 20 hores: 10 hores de formació a l'aula i 10 hores de servei fora de l'horari lectiu. Aquest "voluntariat obligatori" es farà en "entitats" amb les quals es signarà un conveni a tal efecte.

És freqüent que en temps de crisi, els mateixos governs que no cobreixen les necessitats de la seva població, estimulin la caritat i el voluntariat per tal que sigui la gent qui les atengui amb bona voluntat. Així, impulsen els bancs d'aliments perquè els i les mateixes treballadores al quals ja els costa omplir el carro de la compra, deixin menjar per aquelles que encara estan en pitjor situació. De vegades, es fa servir voluntariat per fer feines que feien o que haurien de fer persones amb contracte i salari, reduint per tant llocs de treball. I ara, obligar a que això ho facin els i les alumnes de l'ESO és anar encara un pas més enllà. Posar a menors a fer una feina que podria ser un lloc de treball és un fet molt greu en sí mateix. Però si a més això es dóna a través d'entitats privades algunes de les quals no queda clar si seran laiques, confessionals, quins "valors" voldran transmetre; o si percebran diners públics per aquests convenis, la qüestió pot acabar sent aberrant. A on queda el dret de les famílies a triar l'educació ètica i moral dels seus fills i filles? Qui decideix quines entitats són vàlides per "educar" el nostre alumnat? Qui decideix a qui acompanyarà els i les menors en les seves tasques?

El pretext d'aquest projecte és desenvolupar la "competència social i ciutadana". I es vol fer mirant d'adoctrinar el nostre jovent ja que es planteja la consciència social com a caritat voluntària i individual, enlloc de com a exigència de que els recursos de tothom garanteixin les necessitats de tothom. S'inclouen a la presentació del projecte frases com ara: "Educar és també fer alumnat capaç de comprometre's amb la seva societat, i aquest és un deure que tenim amb tot l'alumnat." La Generalitat vol alumnat compromès amb la societat? Doncs potser haurà de ser alumnat que entengui que els llocs de treball no s'han de substituir per voluntariat o que els drets socials i els serveis públics no s'han de suplir amb caritat ni amb voluntat individual sinó que s'han de defensar col·lectivament i lluitant.

‘En temps de crisis es veu clarament que no totes les vides valen igual’

Entrevista a Amaia Pérez Orozco

Gerardo, STAP-CGT Madrid

Al maig de 2014 va sortir als carrers el llibre ’Subversión feminista de la economia. Aportes para un debate sobre el conflicto capital-vida’ (Traficantes de Sueños) escrit per Amaia Pérez Orozco, doctora en economia i activista en moviments socials i feministes.
Aquest llibre pot interessar a qui participant en lluites socials no les volem circumscriure a la mirada “productivista”, això és, al conflicte capital-treball, ja que entenem el conjunt de l’activisme antagonista no com un agregat de lluites al conflicte esmentat. Anar més enllà és apostar per visibilitzar i construir el conflicte capital-vida. La concepció tradicional de les lluites anticapitalistes va invisibilitzar, i en bona mesura segueix menyspreant, les mirades feministes i la crítica ecologista. D’alguns d’aquests assumptes que apareixen en el seu llibre anem a conversar amb Amaia.

- Ens dius que vivim un procés de fort augment de la desigualtat i que aquest no és “net”. Quins segments socials són els quals sofrixen aquest procés disímil d’exclusió i precarietat?

No hi ha una resposta fàcil, perquè just el que necessitem és deixar de pensar en col·lectius homogenis i en conflictes simples (les dones més precàries que els homes, immigrants més que autòctons, etc.) i entendre com interactuen els diferents conflictes.

- En el teu llibre apareix moltes vegades el concepte que en la cúspide de la piràmide social està el Burgès-Blanc-Varó-Adult-hetero-sexual, el BBVAh, per al qual ha estat dissenyat el món, cites unes paraules de Sira del Rio: “no cuidar és pro-capitalista” i fas una pregunta, que al seu torn te la fem a tu: Com mostrar el mirall obrer del BBVAh? La solució estaria en el mirall femení d’aquest BBVAh?

El llibre intenta mostrar que existeix un conflicte irresoluble entre l’acumulació de capital i la sostenibilitat de la vida. Moltes vegades analitzem de forma simple aquest conflicte com l’oposició entre dues classes. No obstant això, el capitalisme és un sistema més complex que posa els mecanismes que permeten que unes vides es posin per sobre d’unes altres i fa que solament unes poques, el cànon del BBVAh, siguin les que veritablement valen. Totes les altres valen menys i sofreixen diversos nivells de precarietat o exclusió segons quant s’allunyin del BBVAh.

Al parlar del mirall obrer del BBVAh ens referim a una identitat política (obrera) construïda entorn dels mercats capitalistes. Segueix posant al capital en el centre, per això no ens serveix. El mirall femení del BBVAh seria la dona que està privilegiada en els mercats capitalistes. Compleix amb totes les normes, encara que amb cara femenina, després reconèixer solament l’eix d’opressió de gènere tampoc ens serviria.

- La divisió sexual del treball és una pedra angular de l’economia feminista (EF). L’enfocament rupturista (ER) de la EF, ens dius, es planteja desestabilitzar les categories tancades i estàtiques de dona i home, preguntant-se com es reconstrueix la feminitat i la masculinitat i com aquestes estructures sexuades impregnen espais i institucions a més de condicionar als subjectes, per això parles de heteropatriarcat i no de patriarcat i de la deconstrucció de les identitats sexuadas entorn dels rols econòmics. Per al ER la igualtat rellevant no és la d’oportunitats sinó la de resultats. A tu que et situes des d’aquest ER de la EF, Quina opinió et mereix la recuperació de l’Estat del benestar? Per a què treballem?

L’Estat del Benestar (EB) és l’intent de conciliar l’irreconciliable: generar condicions de vida dignes en el marc del capitalisme, esbiaixant el conflicte capital-vida. El EB és una excepció històrica, irrecuperable tal com el vam conèixer. Però, a més, aquesta recuperació no és desitjable, doncs el EB allí on va existir es va basar en l’expoli dels països del Sud, en la destrucció de la naturalesa i en el treball no remunerat de les dones. A pesar d’aquestes deficiències estructurals, la defensa del públic és una cosa urgent, no com una idealització del passat sinó com un caminar cap a un altre lloc diferent, on aconseguim que la vida de totes i tots sigui el que estigui en el centre.

En aquesta defensa del públic cal acostar les idees del públic, el comú i l’autogestió. Es poden pensar formes de gestionar el públic de manera comunitària, democràtica i fins i tot autogestionada. Sobre el treball, la qüestió és a què diem treball. Si parlem de treball assalariat, un treball que fas pel salari i no pel seu sentit social, direm a baix el treball! Al mateix temps cal acabar amb les cures, enteses com els treballs invisibilitzats històricament assignats a les dones dintre de les cases que intenten arreglar les destrosses generades per la lògica d’acumulació.

El treball assalariat i les cures són les dues cares d’una construcció perversa del treball en una economia posada al servei del capital. L’economia ha d’estar al servei de la gent i els treballs han d’estar al servei de la vida, ser part de la vida i no un temps que es roba a la vida.

Dintre de les cures hi ha moltes respostes possibles: permisos parentals iguals i intransferibles, educació infantil, serveis d’atenció a la dependència... Però no n’hi ha prou amb lleis, serveis o institucions. Necessitem un canvi social radical dintre de les cases. Assolir un repartiment equitatiu dels treballs entre tota la gent que viu junta. Aquest és un objectiu polític de primera magnitud. Els sindicats han de ficar-se en el cap que el seu no és solament incidir en el repartiment del treball de mercat sinó també en el repartiment del treball no remunerat.

El problema és que qui no s’encarreguen de les cures no assoleixen a veure la seva importància i el seu paper en el capitalisme (per això diem que no cuidar és procapitalista). Tampoc veuen les conseqüències negatives per a qui els fan. A més, redistribuir els treballs no pagats im-

plica que qui fins ara no els han fet perdin comoditats i privilegis en la vida quotidiana, entre ells molts sindicalistes que han anat tota la vida a les manifestacions amb l'entrepà que els fa la seva dona.

- Decreixement ecofeminista o barbàrie, és un dels eixos del llibre. La proposta "Viure millor amb" menys la conjugues amb la crítica a aquest Robinson Crusoe (el BBVAh), mite de l'autosuficiència de l'imaginari hegemònic d'aquesta Cosa escandalosa (el capitalisme heteropatriarcal-l'heteropatriarcat capitalista) que quimèricament nega la vulnerabilitat i interdependència de les vides humanes, i el seu mirall ocult de la dependència immolada i feminitzada. Quina vida mereix ser sostinguda pel sistema socioeconòmic?

Aquest sistema econòmic és un joc de relacions de poder en el que el BBVAh assoleix imposar la seva vida per sobre de la de la resta i que els recursos col·lectius es posin a la seva disposició. Mentre que en temps de "bonança" el conflicte pot estar una mica més esbiaixat, en temps de crisi es veu clarament que no totes les vides valen igual. Enfront d'això l'aposta és reivindicar que el sistema econòmic estigui al servei de totes les vides de totes les persones (respectant un principi d'universalitat alhora que reconeixem la diversitat) i del conjunt del planeta. Per a això, necessitem construir la idea que viure és una responsabilitat col·lectiva i no és una responsabilitat que es deixa en mans de cada qui.

- Ens toca la tasca de construir allò comú sense llibre d'instruccions. Apostes per l'assoliment d'un nosaltres construït i situat, per una recerca de coalicions no espontània sinó treballada i en constant revisió. Com construir conflicte polític des de llocs no hegemónicos que no pretenguin reformar aquesta Cosa escandalosa?

Avui dia no hem de triar entre reforma i revolució; no hem d'aconseguir que el món canviï, perquè el món ja està canviant. El que hem d'aconseguir és que el canvi no ens dugui al desastre: a la guerra pels recursos, a naturalitzar les desigualtats socials. Sinó a un lloc de bon viure. Per a això, necessitem construir una utopia compartida, que ajunti diferents lluites actuals, que són molt potents però estan molt fragmentades. Per a aconseguir aquesta utopia comuna hem de parlar i debatre molt. Ningú té la veritat, ni l'anarquisme, ni l'ecologisme, ni el feminisme, ni ningú. Totes i tots tenim trocets de veritat que hem de posar a dialogar.

A més, cal crear conflicte polític des dels àmbits que han estat ocultats, perquè això ens permet treure a la llum la perversitat del sistema i trencar la pau social. El problema del moviment obrer és generar conflicte sol des del nostre paper com mà d'òbra que es ven en el mercat, i no des dels treballs no remunerats que resolen (malament que bé) els desastres generats per aquests mercats. Mentre el sindicalisme no prengui consciència de la importància política d'aquests treballs està llençant pedres sobre la seva pròpia teulada.

** Amaia Pérez Orozco és escriptora, economista i activista en moviments socials i feministes. Entrevista realitzada per Gerardo, afiliat al STAP-CGT de Madrid, publicada al núm. 287 del Rojo y Negro.*

Capitalisme patriarcal: conflicte capital-vida, més enllà del capital-treball

Seminari d'Economia Feminista de Barcelona

L'economia feminista trasllada l'eix analític del mercat i l'obtenció de beneficis, al treball de cures i el manteniment de la vida humana.

La reflexió al voltant de l'economia ha acompanyat el pensament europeu al llarg de la història. No obstant, no fou fins al segle XVIII que sorgí com a disciplina pròpia. Malgrat des dels orígens hi ha hagut dones repensant i qüestionant el que deien els grans economistes, no va ser fins els anys seixanta del segle XX -amb l'empenta del moviment feminista-, que la denominada economia feminista va agafar força. Aquesta perspectiva intenta entendre el diferent posicionament de dones i homes en l'economia o, en termes més abstractes, les vinculacions entre el capitalisme i el patriarcat.

L'economia feminista realitza una crítica a l'enfocament econòmic tradicional per confinar el seu estudi als límits del mercat. Així, s'amplien les fronteres per incloure l'economia no monetitzada en els circuits econòmics. En aquest sentit, una de les seves aportacions centrals és la visibilització de l'anomenat treball domèstic i de cures. Totes les persones necessitem ser cuidades al llarg del cicle vital, tot i que amb especial intensitat en els inicis i finals de les nostres vides. A vegades requerim cures de tipus fisiològic i altres, de tipus afectiu o sosteniment emocional. És a dir, reconèixer la nostra vulnerabilitat i interdependència. Entendre que tots i totes necessitem ser cuidades hauria de ser un tema de responsabilitat social i política assumit per la societat en el seu conjunt. Ben al contrari de la situació actual, donat que el treball de cures és realitzat principalment per les dones de forma no remunerada i en l'àmbit privat.

Una altra aportació fonamental de l'economia feminista ha estat mostrar l'estret vincle existent entre capitalisme i patriarcat. L'economia convencional com a disciplina treballa des d'una perspectiva cega al sexe/gènere, que l'impedeix incloure en la seva estructura analítica els treballs que es realitzen al marge del mercat. Així es restringeixen i limiten les perspectives analítiques i polítiques i es redueixen les condicions materials, relacionals i culturals de la vida exclusivament a la relació del treball assalariat. L'únic treball reconegut és el que es realitza sota relacions de mercat capitalista, establint una relació simbiòtic entre treball i ocupació. Malgrat això, sabem que els treballs de cures són fonamentals per a la reproducció de la vida i, per tant, de la força de treball.

Sense aquestes cures seria impensable el sosteniment del sistema capitalista. Un sistema que, mitjançant la divisió sexual del treball, menysprea i espolia una quantitat ingent de treball realitzat tradicionalment per les dones en l'àmbit de la llar. El conflicte capital-treball aniria molt més enllà situant-se en la contradicció entre el capital i la vida.

L'economia feminista és rupturista i transformadora perquè anteposa el benestar i les condicions de vida de les persones a l'obtenció de beneficis en el mercat capitalista. S'apel·la a la lògica de la vida enfront de la lògica del capital. Qüestionar el model vigent representa pensar un món comú per dones i homes, més enllà del discurs dominant, i més enllà de la simple idea d'igualtat. L'economia feminista està proposant un altra manera de mirar i relacionar-nos amb el món, on l'economia es pensi, gestioni i organitzi des de i per a les persones. Aquesta proposta representa un canvi total, donat que exigeix: una reorganització dels temps i dels treballs (mercantil i de cura), canvis en la vida quotidiana, una nova estructura de consum i de producció i, en definitiva, un canvi de valors.

L'aposta per l'assoliment d'unes condicions de vida digna, satisfactòria i humana que fonamenten l'economia feminista, ens condueix cap a un concepte més ampli i integrador: la sostenibilitat de la vida humana. Idea que inclou tres dimensions principals: la sostenibilitat econòmica, que implicaria l'equilibri a curt termini entre producció, consum i inversió, és a dir, entre producció i distribució i utilització del producte social; la sostenibilitat ecològica, que fa referència a la capacitat d'una societat a viure i desenvolupar-se sense posar en perill la vida de les generacions futures; i la sostenibilitat social, que implicaria una societat cohesionada, amb un repartiment equitatiu de temps i treballs, on totes les persones poguessin gaudir d'unes condicions de vida adequades.

És a partir del concepte de sostenibilitat que conflueixen les principals aportacions de l'economia ecològica i l'economia feminista. Visibilitzant no només la interdepèndencia, sinó també l'ecodependència de les societats amb la natura, es planteja la sostenibilitat de la vida com a prioritat, en profunda contradicció amb l'actual sistema capitalista patriarcal.

Tant en termes teòrics com pràctics, l'economia feminista entreteixeix diàlegs amb d'altres perspectives que han seguit una trajectòria crítica paral·lela com l'economia ecològica però també com l'economia política o l'economia solidària.

** Article publicat a la revista Directa.*

CGT continua amb la seva acció sindical sobre els efectes de l'amiant

CGT Catalunya / CGT Viladecans / CGT Federal Mogul / Associacions d'Afectats / Secció Sindical CGT Justícia Barcelona / Tomeu Ferrer (Diari del Treball)

150 persones es concentren contra l'amiant a l'Hospital de Viladecans

El matí del passat dissabte 28 de febrer de 2015 unes 150 persones es van concentrar davant de l'Hospital de Viladecans en solidaritat amb els i les afectades per l'amiant.

La data era important doncs per primera vegada s'unien les diferents associacions d'afectats de l'amiant de Catalunya, i la CGT, per alçar la veu contra el silenci que envolta l'asbest.

El cartell anava firmat per CGT de Catalunya, la Federació Local de Viladecans de CGT, i les associacions d'afectats de Rocalla (Castelldefels), Uralita (Cerdanyola del Vallès), MACOSA (Poble Nou) i El Prat de Llobregat (a través també de la secció sindical de CGT de Federal Mogul).

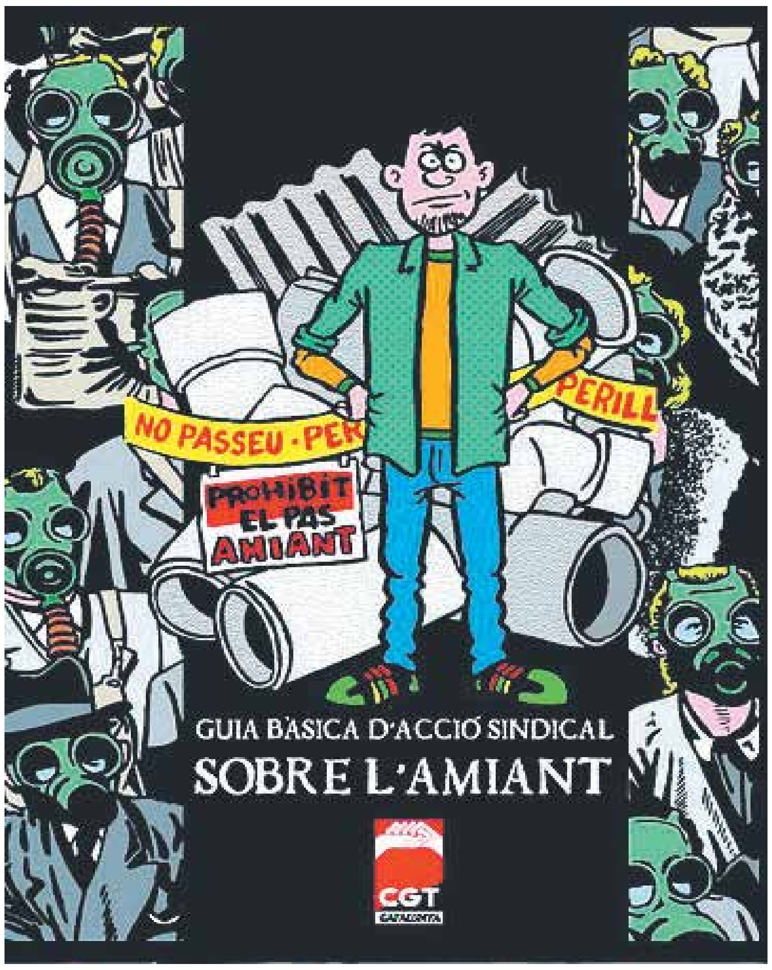
Inicialment els concentrats van desplegar les pancartes, i es van clavar una cinquantena de creus en record dels i les treballadores mortes a causa de l'exposició laboral a l'amiant.

Posteriorment, es van fer els parlaments de les diferents entitats convocant, on de forma molt emotiva es va recordar les reivindicacions principals en aquesta matèria, tals com l'atenció mèdica específica amb seguiments periòdics pels i les treballadores afectades, la jubilació anticipada pels exposats a l'asbest i es va denunciar les dificultats per part de l'INSS de reconèixer les invalideses professionals.

La convocatòria va comptar amb un ampli ressò mediàtic, a televisions com TV3 i a premsa escrita comarcal.

Des de CGT Catalunya i la Federació Local de Viladecans es va valorar molt positivament aquesta convocatòria, per l'assistència, pel fet d'haver alçat la veu conjuntament les diferents associacions d'afectats, i per continuar en la lluita de denúncia i sensibilització de la problemàtica de l'amiant.

No ens faran callar! L'amiant mata!

Els i les afectades del Amiant volem alçar la veu

Som treballadors d'empreses que han manipulat amiant sense mesures de seguretat, a Rocalla SA, Juríd Iberica SA (avui Federal Mogul SA), Macosa (avui Alstom) o Uralita SA entre tants altres.

També som familiars d'empleats que han patit i mort a causa de l'exposició laboral a l'asbest. I també som veïns i veïnes d'empreses que han llançat als nostres carrers tones d'amiant, sembrant de greus patologies dels municipis on érem.

Les empreses han guanyat sumes milionàries, però a costa de la nostra salut. Moltes famílies capitalistes han fet fortuna amb l'amiant, que en ser pràcticament indestructible ha estat usat en cotxes, ciment, guants i tants altres usos industrials. Però l'amiant indestructible també ha quedat en els nostres pulmons i altres zones del nostre cos, causant greus patologies, que malauradament en molts casos poden fins i tot causar la mort.

Vivim silenciats i silenciades. Les administracions públiques i les empreses infractores han intentat silenciar els terribles efectes de l'amiant, i els milers i milers de víctimes a Espanya, principal manipulador d'asbest a Europa en els anys 80.

Durant anys hem viscut el silenci còmplice dels mitjans de comunicació, la manca d'atenció sanitària específica al servei de salut pública, les negatives de l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) a reconèixer les invalideses i les excuses de manca de coneixement del dany que causaven de les empreses infractores.

Però les víctimes de l'amiant hem dit prou. Exigim que es posi sobre la taula solucions i mesures concretes per a les víctimes de l'amiant, des de l'atenció sanitària específica i pública, fins a la jubilació anticipada especial, passant pel reconeixement social i administratiu (especialment de la Seguretat Social) de les terribles malalties que ha causat a la nostra societat a l'amiant.

Per tot això, fem una crida a les víctimes de l'amiant, ia totes les persones solidàries, per mobilitzar-se en defensa del reconeixement social, mèdic i administratiu dels efectes del asbest.

No ens faran callar! L'amiant mata!

I les víctimes de l'amiant sortirem al carrer per lluitar pels nostres drets!

Associació afectats de l'amiant del Prat de Llobregat, CGT, Federació Local de CGT de Viladecans, cooperativa jurídica Col·lectiu Ronda. Associació afectats de Rocalla (Castelledefels), Associació Víctimes de l'Amiant de Cerdanyola, Jubilats de MACOSA i Associació de la Morenetta de Sant Climent.

Presentació de la Guia Bàsica d'Acció Sindical sobre l'Amiant de CGT Catalunya

En roda de premsa el passat dilluns 9 de març a les 13,30h al Palau de Justícia de Barcelona, es va presentar la Guia Bàsica d'Acció Sindical sobre l'Amiant de CGT Catalunya, amb la presència de Juli Camps de CGT Administració Pública,Jose Luis Gómez (delegat de CGT de Federal Mogul, antiga Honeywell) i Àlex Tisminetzky (secretari de Salut Laboral de CGT de Catalunya)

Des de la CGT de Catalunya hem publicat una Guia pensada per a l'Acció Sindical en una matèria tan sensible com l'amiant, present encara a moltes empreses i també causant encara de moltes Malalties Professionals.

Milers de treballadors/es de Catalunya han estat exposats laboralment a l'amiant, en pràcticament tots els sectors productius, però especialment en la construcció, l'automoció i ferroviaris, entre d'altres.

L'amiant és una substància altament cancerígena, que causa en períodes de 10 a 40 anys greus i letals patologies, com l'asbestosis, el càncer de pulmó o el mesotelioma. A l'Estat espanyol (principal productor d'asbest europeu als anys 1980) es calcula que ha estat la causa de 40.000 defuncions en les darreres dècades, deixant darrera seu un rastre de patiment, dolor i mort entre la classe treballadora.

Les dades oficials de la Organització Mundial de la Salut (OMS) calculen que a la propera dècada més d'un milió de treballadors/es moriran al món a causa de l'exposició laboral a l'amiant, i les fredes i terribles xifres auguren 40.000 morts només a l'Estat espanyol en els propers 20 anys.

Estem davant d'un material que ha donat milionaris beneficis a grans famílies burgeses, a empreses tan importants a Catalunya com Uralita (Cerdanyola del Vallès), Rocalla (Castelldefels), Alstom (Poble Nou i Santa Perpètua de la Moguda) o Jurid Iberica-Federal Mogul (El Prat de Llobregat), però causant alhora milers de morts i doloroses patologies entre els seus treballadors/es.

Mai els beneficis d'uns pocs havia causat tant patiment a tants, i s'havia intentat silenciar tant.

Per aquest motiu, des de la CGT de Catalunya hem elaborat aquesta GUIA BÀSICA D'ACCIÓ SINDICAL SOBRE L'AMIANT, per a donar eines per a la lluita per la Salut Laboral a les nostres empreses.

Aquest és un petit pas, però continuarem lluitant per a que l'amiant no sigui el gran silenciat a les nostres empreses, i concretament:

- Per a que les retirades d'amiant es facin amb el compliment de la nor-

mativa específica
- Per a que els i les afectades tinguin reconeixements mèdics específics periòdics
- Per a que els i les treballadores exposats a l'asbest es puguin jubilar anticipadament
- Per a que es reconegui el mal causat i les Malalties Professionals dels treballadors, a través de les pensions d'invalidesa i/o viudetat
Des de CGT de Catalunya volem fer visible el mal causat per l'amiant i el ple reconeixement de les víctimes. Per això coincidint amb la nova Guia d´Acció Sindical de l´Amiant de CGT Catalunya, fem pública nova web específica per difondre les patologies i problemàtiques per a la salut laboral i al conjunt de la societat pel seu coneixement que hagin d´estar en contacte amb l´amiant,que les diverses patologies suposarà vora 5000 morts, tant sols a Catalunya els propers 20 anys. S´hi pot accedir a: http://www.cgtcatalunya.cat/amiant
L'amiant Mata! Formaem-nos per lluitar per la Salut Laboral!

Reunió de CGT amb màximes autoritats laborals i de prevenció de riscos laborals per la retirada de l'amiant al Palau de Justícia de Barcelona

Dimecres 25 de febrer, una delegació de CGT ens vam reunir amb el Director Gral. de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball de la Generalitat (Jordi Miró i Meix) i amb el Subdirector Gral. de Seguretat i Salut Laboral (Jaume de Montserrat i Nonó), en la recerca d'interlocutors que ens ajudin a fer complir la legalitat en l'extracció d'AMIANT al Palau, i que fins ara no hem trobat en cap responsable del Departament de Justícia.

Vam explicar la situació que estem patint des de l'inici de les obres: els fets i les actuacions al marge de la legalitat, sense cap pla de protecció específic per als treballadors aliens a l'obra.

En resposta a la nostra preocupació per la manca de comunicacions en els darrers dos mesos i mig, ens van informar que els consta que la Inspecció de Treball no té l'expedient aturat, que està preocupada, que és sensible amb el tema i que ens citarà de manera imminent, amb la intenció de resoldre la situació, que ja hem denunciat dues vegades.

També van esgrimir que la manca de comunicacions de queixa per part de la resta de sindicats en general, i de delegats de prevenció en particular, és interpretada per l'autoritat laboral com una total conformitat amb el desenvolupament de l'obra i amb l'actuació del Departament de Justícia.

Els vam reiterar que NO VOLEM SER SOLIDARIS AMB VÍCTIMES D'AMIANT, VOLEM EVITAR-LES.

I que continuarem denunciant la manca de voluntat i transparència per part de la Gerència i del Departament de Justícia, que opta per amenaçar els treballadors, en comptes de complir amb la seva obligació.

L'amiant: un greu problema de salut laboral del qual l'estat espanyol ignora el nombre real d'afectats

A l'Estat espanyol es va seguir fabricant productes amb amiant 25 anys després que es prohibís a Europa. El treballador d'una empresa que havia operat amb el component prohibit qualifica el cas de «genocidi laboral».

A l'Estat espanyol no hi ha un cens fidedigne del nombre de persones que han estat en contacte amb l'amiant. Una política laxa respecte a les empreses ha causat aquesta anormalitat. Això fa molt difícil el seguiment i la prevenció dels casos que es puguin donar.

L'amiant és un producte que es trobava, fins a finals dels anys 70, en molts llocs: frens, revestiments ignífugs o cobertes i revestiments d'edificis. Espanya va ser en la dècada dels anys 70 i 80 la major productora d'amiant. L'any 1975 es va constatar que estar en contacte amb aquest producte produïa a les persones greus malalties: asbestosi i càncer de pulmó entre elles. Per això a Europa es va decidir prohibir la fabricació de qualsevol producte amb amiant. Espanya va crear el 1984 el Registro de Empresas con Riesgo de Amianto (RERA) al qual les empreses s'havien d'inscriure, però que no eren penalitzades si no ho feien, i algunes van fer cas omís de la mesura. De fet, a l'Estat espanyol es va mantenir l'ús d'amiant fins a l'any 2001, amb una moratòria fins a 2002.

El sindicat CGT considera i així ho recullen algunes de les seves publicacions, que el concte amb l'amiant ha produït directa o indirectament 40.000 morts i en el futur podria arribar a produir-ne fins a 20.000 mes.

Els efectes de l'amiant sobre la salut de les persones que hi han estat en contacte no sempre és immediat. A cops les malalties apareixen 15 o 20 anys després en forma de trastorns molt importants que, en molts casos, són fatals.

A Catalunya, empreses com Uralita a Cerdanyola, Rocalla a Castelldefels, La Maquinista a Barcelona i companyies com Federal Mogul a Viladecans van utilitzar amiant en els seus processos de producció durant anys.

En alguns casos els treballadors, en actiu o ja jubilats de les esmentades empreses, s'han creat censos per conèixer els noms de les persones que podrien haver estat exposades al producte. A Federal Mogul el recull té més de 2.000 inscrits.

L'aparició de moltes malalties vinculades amb l'amiant va fer que es creessin entitats per vetllar pels drets dels afectats. D'una banda per aconseguir el reconeixement del cas com a malaltia professional i de l'altra per obtenir indemnitzacions de les empreses que, tot i saber la perillositat del producte usat en els seus processos de producció els va mantenir, en molts casos, sense proporcionar mecanismes de protecció als seus treballadors.

José Luís Gómez és un antic treballador de la firma Honeywell de Viladecans, ara Federal Mogul. Milita a CGT, el sindicat que ha pres com a seva la lluita contra els efectes de l'amiant. «El que s'ha produït a Espanya i a Catalunya especialment és un genocidi laboral», afirma. No sols perquè durant molt temps les empreses van seguir usant el producte sabent el perill que suposava, sinó perquè «no s'ha adoptat una política forta per identificar i ajudar aquells treballadors d'empreses petites i mitjanes que durant anys van treballar en contacte amb l'amiant». Perquè, mentre a les empreses mitjanes i amb una certa organització sindical s'ha produït un moviment reivindicatiu sobre aquest problema, hi ha «milers o desenes de milers de persones que poden tenir dins seu el producte tòxic i no ho saben», diu. En aquest sentit, en ser l'amiant, fins que fou prohibit, un producte que s'usaba per a revestiments i aïllants d'habitatges i locals, pot afectar fins i tot avui els usuaris actuals d'aquests llocs.

«Fa anys que lluitem per trencar el silenci al voltant de l'amiant. Per a les administracions i per a les empeses i els lobbys és un tema tabú», diu el José, que recorda que mentre a Europa fa 25 anys que es van prendre mesures per prohibir el producte i per ajudar els afectats aquí això no ha passat, o s'ha fet en menor mesura.

Àlex Tisminetzky, secretari de salut laboral de CGT, reclama que es faci un cens oficial dels treballadors exposats. «També caldria que es fessin revisions mèdiques periòdiques per a les persones potencialment afectades». Al respecte es queixa de les reticències de l'administració.

En un altre àmbit, hi ha el problema de l'atenció a les persones amb símptomes relacionats amb l'amiant Segons Tisminetzky «la Seguretat Social segueix criteris molt restrictius a l'hora de tramitar baixes per invalidesa», diu. Passa el mateix quan ha de reconèixer drets passius per viudetat. En aquests casos la tramitació dura entre dos i tres anys de mitjana.

Durant aquests anys s'han produït demandes de treballadors relacionades amb l'amiant contra les empreses en què havien treballat . Els afectats reclamen indemnitzacions, però, en cas que el veredicte els sigui favorable la mitjana que es tarda a aconseguir-lo són 5 o 6 anys. Això, en persones d'edat avançada fa que algunes vegades morin abans que el procés hagi acabat.

Tisminetzky reclama també mesures efectives i ràpides per ajudar als afectats . Per exemple que, «com passa amb els miners amb la silicosi, els afectats per l'amiant puguin jubilar-se abans» . Per fer això només caldria aplicar un coeficient reductor dels anys que es necessiten per al retir als operaris que han tingut contacte amb el producte prohibit. Des de l'executiu central i la Seguretat Social s'és refractari a aquesta mesura pel cost que tindria.

Per reforçar les reclamacions esmentades, dimecres 4 de març, es va fer una concentració simbòlica a Viladecans. Més de 150 persones, treballadors d'empreses que havien usat amiant, i afectats fins i tot de fora de Catalunya van demanar una resposta de l'Administració.

Mentrestant, CGT ha decidit ajuntar en un sol document la informació necessària perquè els seus delegats puguin actuar tant si les empreses en què treballen han usat amiant, com per a seguir els protocols si en els seus llocs de treball apareix el maleït producte. Dilluns, 9 de març es presenta la guia bàsica d'acció sindical sobre l'amiant. Amb aquesta eina es volen evitar riscos com els denunciats arran de les obres esdevingudes al Palau de Justícia de Barcelona on en uns baixants s'ha trobat amiant, cosa que ha encès un conflicte entre els treballadors, que reclamen que les obres d'eliminació es facin amb garanties legals suficients i l'administració que considera que ja fa bé les obres.

Notícies Sindicals

Les treballadores de la neteja de Sabadell en lluita per la municipalització del servei

L'Ajuntament de Sabadell aprova dividir el servei de neteja en tres empreses. La neteja d'equipaments públics a Sabadell és un servei municipal externalitzat fins ara a l'empresa INGESAN. Les treballadores d'aquest servei són quasi exclusivament dones que treballen amb contractes de mitja jornada i uns sous al voltant dels 500 euros.

L'empitjorament de les condicions de treball, materialitzat entre altres fets en la no cobertura de baixes per malaltia i les propostes de reducció de jornada de l'empresa, van portar l'any passat al Comitè d'Empresa, on CGT té majoria, a trencar negociacions amb la direcció. Les treballadores van iniciar un seguit de mobilitzacions després de les quals el tinent d'alcalde de l'Ajuntament, Josep Ayuso, es va comprometre a reunir-se amb elles. Segons fonts del Comitè, després de vuit mesos aquesta reunió encara no s'ha produït.

El passat 3 de març l'Ajuntament va aprovar la classificació de les ofertes rebudes en el nou concurs del servei de neteja d'equipaments públics, aquest concurs divideix la gestió en tres empreses diferents una de les quals continua sent INGESAN. En aquest procés, una treballadora de la secció sindical de CGT ha estat acomiadada i malgrat haver guanyat un judici contra l'empresa, de moment ha perdut la feina. dins una estratègia per dividir les treballadores i restar forces a la plantilla. Curiosament, en l'assignació de treball, INGESAN s'ha quedat sense cap treballadora afiliada a CGT.

En el Ple municipal on es va discutir el tràmit, les treballadores es van concentrar davant l'Ajuntament. Una representant de la plantilla d'INGESAN va llegir una carta adreçada al

Ple on es denunciava el constant incompliment de condicions per part de l'empresa, l'acomiadament de la treballadora així com els constants canvis de lloc i d'horari laboral que generen inseguretat en la plantilla. En la carta també afirmaven que la divisió del servei de neteja suposaria un encariment i una reducció de la qualitat i emplaçaven a les formacions polítiques de l'ajuntament a vetllar perquè es complís el plec de condicions.

La municipalització del servei de neteja d'equipaments públics és una reivindicació que compta amb el suport de les treballadores d'INGESAN que han iniciat una campanya de recollida de firmes i han anunciat noves mobilitzacions. Recollint les reivindicacions de les treballadores, la CGT de Sabadell té previst una campanya pública per la municipalització d'aquest servei comptant amb altres agents socials de la ciutat.

CGT Sanitat Tarragona davant l'últim acord signat a la Xarxa Santa Tecla

El passat 9 de març, l'empresa arribava a un acord amb els sindicats CCOO, UGT, Metges de Catalunya i SATSE a esquena dels treballadors. Aquest acord suposa perpetuar les retallades que pateixen els treballadors de la Xarxa Santa Tecla des de 2010, materialitzats mediantes pactes signats pels sindicats presents en el Comitè d'Empresa a excepció de CGT o a través de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors.

El 9 de febrer el Consell de Direcció del Catsalut afirmava que es preveu un augment de les tarifes en la sanitat concertada (a la qual pertany la Xarxa Santa Tecla) d'un 3.6%. No obstant la direcció de la Xarxa continua utilitzant el xantatge per obligar els treballadors a triar entre rebaixar salaris, renunciar a drets o mantenir el lloc de treball.

És d'aquesta manera que la poderosa Xarxa Santa Tecla, que cada dia creix en poder en la sanitat pública catalana, amaga que té als seus treballadors com els grans accionistes a través del continu retrocés que els ve sotmetent.

Des del Sindicat de la Sanitat de la CGT de Tarragona denuncien la política de coacció del Sr. Adserà i la submissió dels sindicats del sistema.

Vaga a Unisono Barcelona els dies 12 i 19 de març per la readmissió dels acomiadats i l'estabilitat laboral del servei

Els treballadors i treballadores d´Unísono Barcelona estan cansats/des de tenir por a ser acomiadats en qualsevol moment, de les pressions, de les mentides, dels errors en nòmina, de la prepotència d'aquesta empresa.

Davant aquests fets i molts més, per la readmissió dels 3 treballadors acomiadats en el departament de Portabilitat Vodafone a Unísono Barcelona i per reivindicar l'estabilitat laboral, els treballadors i treballadores han dit prou! i es van mobilitzar el pasat 12 de març, aconseguint parar tota la producció del departament amb un seguiment del 100%. Les aturades es van repetir el 19 de març. Els dos dies es van portar a terme concentracions al C/ Tarragona 161 de Barcelona, amb el suport de la CGT i diversos col·lectius socials.

CGT denúncia que TMB-TB regala a CCOO, UGT i SIT 32.458 hores sindicals anuals per sobre del que marca la llei

La Secció Sindical de CGT TMB Bus ha interposat conflicte col·lectiu per no aplicar-se en l'empresa l'Art. 10 del Reial decret 20/2012 sobre "Reducció de crèdits i permisos sindicals" que estableix que: "... En l'àmbit de les administracions públiques i organismes, entitats, universitats, fundacions i societats que en depenen, a partir de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, tots aquells drets sindicals, que sota aquest títol específic o sota qualsevol una altra denominació, es contemplin en els Acords per a personal funcionari i estatutari i en els convenis col·lectius i acords per al personal laboral subscrits amb representants o organitzacions sindicals, el contingut excedeixi dels establerts en l'Estatut dels Treballadors, la Llei Orgànica 11/1985 de 2 d'agost de Llibertat Sindical i la Llei 7/2007 de 12 d'abril, de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, relatius a temps retribuït per realitzar funcions sindicals i de representació, nomenament de delegats sindicals, així com els relatius a dispenses totals de assistència a la feina i altres drets sindicals, s'ajustaran de manera estricta al que estableix aquestes normes.

Transports de Barcelona / TMB és una empresa dependent de l'Administració, les seves accions són propietat íntegrament de l'AMB -Àrea Metropolitana de Barcelona-, motiu pel qual les retallades salarials i de servei establerts en el RD 20/2012 s'han aplicat a la plantilla de TB, però el que no s'ha aplicat, i és la que ara es denuncia, en l'eliminació de les hores sindicals que actualment gaudeixen les seccions sindicals de CCOO, UGT i SIT que clarament se situen per sobre del que estableix l'Estatut dels Treballadors i la LOLS.

No és la primera vegada que CGT denuncia el tracte de favor que la Direcció de TMB té amb les seccions sindicals de CCOO UGT i SIT. El 30-10-210 el Jutjat del Social 25 de Barcelona, en les actuacions 551/2010 va declarar nul els acords verbals pels quals TMB concedia 3 alliberaments sindicals a UGT i dos a CCOO.

Actualment CCOO UGT i SIT estan "gaudint" d'hores sindicals molt per sobre del que marca l'Art.10 del RD 20/2012 i en concret:

UGT: dos alliberats a la seva Federació al que cal sumar tres alliberats de la secció sindical més una bossa de 300 hores sindicals. El total d'hores sindicals anuals que UGT gaudeix per sobre del que marca el RD és de (1666x5 + 300x12) 11930 hores

CCOO: dos alliberats a la seva Federació al que cal sumar tres alliberats de la secció sindical més una bossa de 300 hores sindicals. El total d'hores sindicals anuals que CCOO gaudeix per sobre del que marca el RD és de (1666x5 + 300x12) 11930 hores

SIT: 3 alliberats de la secció sindical més una bossa de 300 hores sindicals. El total d'hores sindicals anuals que el SIT gaudeix per sobre del que marca el RD és de (1666x3 + 300x12) 8598 hores.

La suma d'hores sindicals d'aquests tres sindicats que ara CGT denúncia per estar per sobre del que marca el RD és de (11930 + 11930 + 8598) 32.458 hores.

A part de la denúncia i del que marca el RD 20/2012 als afiliats / des de CGT ens resulta escandalós que una empresa pública com TMB, propietat de la ciutadania de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, "regali" hores sindicals. Regals que després repercuteixen en els balanços de la nostra empresa i en l'abandó de la responsabilitat representativa dels sindicats que es deixen "dirigir" per la Direcció política de TMB.

Mobilització dels treballadors/es de Parcs i Jardins de Barcelona el 18 de març fins el local de CiU

El 18 de març els treballadors i treballadores de Parcs i Jardins van realitzar una assemblea a l'Espai Jove La Fontana i després van sortir en manifestació fins la seu de CiU al c/Còrsega, on realitzaren una "flash mob" i accions per denunciar el deteriorament que pateix el verd públic de la ciutat, que s'ha agreujat notablement durant els darrers anys degut a la manca de personal.

Amb el govern de CiU al Consistori barcelonès, amb Xavier Trias com a alcalde, la plantilla de Parcs i Jardins s'ha reduït en més de 100 persones.
Altres motius de la protesta són els continus incompliments del Conveni Col·lectiu i dels acords signats, que ens obliguen a interposar denúncies davant la Inspecció de Treball; els incompliments dels plecs de condicions de les contractes de serveis externalitzats i la manca de control i de transparència sobre aquestes, que han donat lloc a una denúncia davant la Generalitat de Catalunya.
Aquesta acció s'emmarca dins la Campanya contra el deteriorament del verd públic, per la realització de l'Oferta Pública d'Ocupació i pel compliment del Conveni Col·lectiu i els acords signats a Parcs i Jardins de Barcelona.

CGT UTE Sanejament de Manresa denúncia la precarietat laboral i la reducció d'un 25% de la plantilla

Des de la Secció Sindical de CGT al servei de neteja de Manresa van denunciar públicament la precarietat a la que es troba la plantilla de UTE Sanejament Manresa, la qual s'ha reduït en 24 persones, passant de 97 persones a les 73 actuals, això representa un 25% "menys" de personal.
Ampliant de manera considerable la contractació amb contractes precaris de curta durada, que es fan de manera continuada, fet que mostra que la retallada de recursos humans es del tot il·lògica.
A tot això cal sumar la constant reducció i eliminació total de serveis provocats per les darreres modificacions substancials fetes per l'empresa i la constant reducció del pressupost de neteja per part de l'ajuntament de Manresa.
Tot això ha comportat una sobrecàrrega de feina sobre el personal humà, feines que abans es feien amb maquinària, ara es fan a mà, com per exemple el desbrossament d'herbes, feina que abans la feia una brigada i que ara s'ha afegit com a feina extra als escombraires, els quals ja es troben al límit.
La plantilla pateix una enorme pressió per part del departament tècnic de l'ajuntament que l'únic que busca es fer mes feina amb menys recursos, parlen d'optimitzar quan en realitat estan retallant perquè l'actual pressupost no es suficient per cobrir les necessitats que te la ciutat a nivell de neteja.
Els treballadors/es de la neteja volen treballar tranquils i sense la pressió a la que estan sotmesos per part de l'ajuntament de manera indirecta i a través dels comandaments superiors de l'empresa, i estan disposats a informar de manera directa al ciutadà de quina es la situació real i quines les causes que provoquen aquestes deficiències, posant en marxa una campanya informativa a la ciutadania i en cas necessari les mobilitzacions que siguin oportunes.

Aturades a Atento el 25 de març contra acomiadaments, assetjament, sancions i amenaces

Des que el passat mes de novembre l'Audiència Nacional va declarar nul l'ERO d'Atento i es va arribar a un acord per a la readmissió de tots els treballadors acomiadats que així ho van voler, l'empresa es vol prendre la revenja incrementant l'assetjament, persecució, fustigació i repressió a la qual sotmet als treballadors i treballadores.
En els últims mesos les agressions han estat constants: canvis de torn a capritx de l'empresa, sense ni tan sols respectar els drets de conciliació de les persones amb reducció de jornada per motius familiars -intentant forçar extincions de contractes-; sancions injustificades; pressions i amenaces constants per a intentar obligar a complir objectius inassolibles; acomiadaments per tancaments de servei, per causes objectives, per absentisme que sumen més de 50 llocs de treball destruïts en els últims dos mesos.
Dies després d'haver-se fet públic la quantia de les multes milionàries que Atento ha hagut de pagar pels fraus comesos en els seus serveis de Adif i Correus, sembla que volen que siguin els treballadors i les treballadores d'Atento els que paguin aquestes multes amb el seu esforç.
Per tot això, la CGT a Atento va decidir, juntament amb STC, CSIF, ELA i CIG, reprendre les mobilitzacions que van portar a terme al llarg de l'any passat convocant una primera aturada d'una hora per torn el passat 25 de març.

Per la readmissió d'Arturo Fernández i altres 299 acomiadats pel Grup Navec a Tarragona

GRUPO NAVEC és l'empresa més gran quant a nombre de treballadors en el sector del metall a la província de Tarragona, amb una plantilla d'aproximadament 1.500 treballadors que presten serveis en Repsol Química i Petroli, Port Aventura (tot el manteniment), Dow nord i sud, Basell, Bayer, etc, tenint presència en tot el complexe petroquímic de Tarragona. Compta amb quatre divisions (enginyeria i fabricació, muntatge, manteniment i enginyeria aplicada) i delegacions a Bolívia, Perú, Mèxic i Portugal, entre altres. L'empresa té previst expandir-se encara més en Europa i Amèrica.
Tot i que el procés d'expansió segueix en marxa i malgrat haver obtingut uns beneficis milionaris durant l'últim any, l'empresa ha extingit el contracte de 299 persones a NAVEC SERVICIOS INDUSTRIALES SL, pel que està realitzant un acomiadament col·lectiu encobert i en frau de llei.
Sorprenentment l'únic treballador a qui se li ha aplicat un acomiadament objectiu és Arturo Fernández Ferro, delegat sindical de CGT que durant els últims vuit anys ha cursat nombroses denúncies davant d'inspecció de treball, ha assistit com a testimoni a judicis contra l'empresa instats per altres treballadors i ha promogut assemblees per reivindicar l'aplicació del conveni col·lectiu del metall. Cal remarcar que aquest delegat, com la majoria de la plantilla, ha encadenat diversos contractes temporals des de l'any 2001 i que s'han mantingut vigents durant 15 anys quan la normativa vigent estipula que els contractes temporals per obra i servei no poden superar els tres anys (ampliables a quatre segons el conveni d'aplicació).
El passat mes d'octubre una denúncia interposada per Fernández va fer que la Direcció General de Relacions Laborals imposés a GRUPO NAVEC una sanció per cometre una falta greu, entenent que l'actuació de l'empresa era contrària als drets fonamentals dels treballadors, concretament vulnerava l'article 24 de la Constitució Espanyola sobre el dret a la tutela judicial efectiva. I és que es dóna la circumstància que la mercantil va signar un acord amb el comitè d'UGT advertint als treballadors que si reclamaven la totalitat de les seves pagues extraordinàries, l'empresa reduiria les seves percepcions salarials i eliminaria determinats complements.
L'acomiadament de Fernández Ferro és una represàlia més contra la seva activitat sindical i una demostració de força de l'empresa, que pretén imposar la llei de la por per evitar que els treballadors reclamin els seus drets laborals. Per denunciar la situació s'està portant a terme una campanya de suport al company acomiadat i contra els acomiadaments a l'empresa.

Dues sindicalistes de CGT Mecaplast readmeses al guanyar el judici pel seu acomiadament

El jutjat de lo Social nº 26 de Barcelona ha obligat a Mecaplast, empresa radicada a la comarca de L'Anoia, a readmetre a Sandra Lorente i Teresa Dávila, delegades de la CGT que havien estat acomiadades.
Han estat 18 mesos de batalla jurídica, laboral, sindical, social i penal. La Direcció de Mecaplast Ibèrica ha jugat brut i atemptat directament amb les més de 330 famílies vulnerant els principis de l'Organització Internacional de Treball desallotjant de la planta a la presidenta i secretària del comitè d'empresa Teresa Davila i Sandra Lorente el passat 10 octubre de 2013, per destapar una irregularitat d'un fons social que gestionava una delegada d'UGT. Un any i mig més tard, han estat readmeses mitjançant sentència justa.
Des de la Federació Comarcal de l'Anoia de la CGT s'han dut a terme accions durant tot el procés perquè les companyes acomiadades seguissin exercint l'activitat sindical en defensa de la plantilla fins que no hi hagués sentència ferma; concentracions, jornades de protesta, requeriments d'inspecció de dret fonamental rebutjat per un jutjat del social, denúncies a comissaria unes per injúria i amenaces, altres per calúmnies, expedients per desordre públic i irrupció de la propietat privada, etc.
L'estratègia de la multinacional juntament amb la col·laboració de diversos membres de la Secció Sindical d'UGT ha estat en tot moment la falsificació documental per al desquadrament dels comptes del fons social.
CGT L'Anoia agraeix profundament les mostres de suport rebudes. Al final, la lluita serveix.

Ens ha deixat Fernando Guijarro Martínez, delegat de CGT SEAT Componentes

El passat 27 de març de 2015, el nostre company i delegat d'aquesta secció sindical Fernando Guijarro Martínez ens ha deixat. Va morir de manera inesperada i sense fer massa soroll a la línia de com era Fernando, un humil lluitador. Que la terra li sigui lleu.

Secció Sindical CGT Seat Componentes

Converse

Daniel Pont, superv

“La justícia de l’Estat protegeix els int

Txema Bofill
txemabo@gmail.com

Daniel Pont Martín, originari de Madrid, viu i treballa a Barcelona des de fa molts anys. Expresoner per la seva rebel·lia i delictes varis i un dels fundadors de la COPEL (Coordinadora de presos en Lluita).
Ens explica el seu itinerari vital, com s’ha anat formant gràcies a la seva rebel·lia, els contactes amb altres presoners socials i polítics, i també a traves de lectures. I sobretot pren consciència social amb la lluita dels presos.
Daniel Pont s’ha sortit del guió al que estan predestinats els revoltats i delinqüents juvenils de classes baixes, carn de canó de presons. Gràcies al coneixement i lluites, avui segueix solidari amb la lluita dels presoners i contra les presons.
Recordem que les presons no rehabiliten, destrueixen. Daniel Pont és un dels pocs supervivents: els suïcidis, la droga, la repressió carceràira i la reincidència han anat eliminant i destruint els integrants de la COPEL, que als anys 70 varen lluitar per la llibertat.
La majoria dels 75.000 presos actuals són caps de turc, carn de canó. I els que haurien d’estar-hi tenen impunitat total. Són els delinqüents i corruptes que manen.

- Parla’ns de la teva evolució i conscienciació social. Què i com et vares anar formant en la vida?
Sóc d’origen social humil, fill de mare “natural” (llavors es deia així) i de pare adoptiu. Vaig néixer a la Inclusa, a Lavapies, Madrid. Vaig estar internat en un col·legi de Madrid (línia dura). Era rebel i mancat d’afecte... anys durs els de la postguerra per als perdedors. Vaig rebre ensenyament bàsic de formació professional, branca d’impremta, fins als 16 anys que em vaig fugar de casa dels meus pares fent autoestop cap al sud, Màlaga.
Després d’uns petits furts vaig ser detingut a Cadis i em van aplicar «la llei de ganduls i malfactors»: 3 anys de presó sense dret a cap benefici penal o penitenciari, complert, quan encara no havia complert els 17 anys. Aquesta cruel injustícia va ser determinant per a obrir la meva consciència i començar a formar-me tot el possible buscant coneixements en altres presos (atracadors, polítics), fugint així de l’acceptació submisa i embrutidora de la majoria de presos.
A finals dels anys seixanta, la presó de Terol era un laboratori per a presos joves i polítics, en un intent de “rentat de cara” de la dictadura franquista. Allà vaig conèixer el pitjor de la convivència entre presos: abusos, violència, violacions, molt patiment, fam, fred, desesperació. I el millor de la solidaritat entre alguns presos socials i presos polítics (pocs). Vaig coincidir en aquells anys amb Rafael Mazarrasa, Martin-Artajo, nebot de l’ambaixador d’Espanya al Vaticà, Paco Gil de Jaén, el pintor valencià Castejón i els primers militants d’ETA: uns xavals joves molt macos de Pamplona. M’agradava assistir a algunes de les seves assemblees obertes i així vaig començar a llegir llibres que em deixaven alguns polítics, en aquells anys molt prolífics, com a resultat de l’agitació social i cultural a l’Europa del 68.
Un succés revelador que va contribuir a augmentar la meva consciència va ser l’aprovació d’un indult general el 1971 destinat a la llibertat de l’industrial de l’Opus Dei, Vila Reyes, condemnat pel desfalc del cas “Matesa”, empresa tèxtil del règim. Vaig comprendre definitivament el tractament desigual de la justícia de l’Estat, fonamentat en la protecció dels interessos de la classe social dominant i en les fortes condemnes de les classes socials més desfavorides, de les que jo era part.
Vaig sortir en llibertat al gener de 1972, amb 22 anys d’edat, després de passar 5 anys a la presó. Em van trucar per fer la mili i vaig decidir ferla, després de contactar amb un antic company de la presó de Terol, tot i que per a res em sentia identificat amb la defensa de la pàtria. La raó: fer-nos amb armes i municions per començar a cometre atracaments a bancs, animats pels que feien els MIL a Catalunya i alguns esporàdics atracadors francesos o italians. Me’n vaig endur l’única pistola que hi havia a la caserna de sanitat militar i uns quants carregadors de munició. Als pocs mesos ens vam fer amb un subfusell metrallador i varem planificar l’assalt al polvorí que hi havia al recinte militar. Vam fer alguns atracaments a bancs fins que el dia 28 desembre 1972 vaig ser detingut després d’un tiroteig amb la policia amb tres ferits.

- Com va ser el retorn a la presó?
El primer mes a la presó de Carabanchel va ser d’ansietat i confusió absoluta, ja que desconeixia l’estat dels ferits en el tiroteig i també perquè feia pocs mesos la dictadura havia executat a un militar acusat d’un atracament amb un mort. Després de conèixer casualment que els ferits estaven fora de perill vaig començar a forjar la idea d’aconseguir fugar-me de la presó com fos. Tenia un molt negre futur: acusat de dos atracaments, un consell de guerra militar, una condemna del TOP (Tribunal d’Ordre Públic) a 6 anys de presó per tinença il·lícita d’armes. I per postres condemnat a dos anys per la Llei de perillositat social.
Em van traslladar a un dels penals més durs de l’Estat, al penal del Puerto de Santa Maria, cementiri de zombis, sota una severa disciplina militar de caire feixista. No obstant al negar-me a treballar en els tallers de la presó i al matricular-me en el primer curs de la UNED a les presons, branca de Filosofia i Lletres, em van traslladar al departament cel·lular d’aïllament. Allà estaven un grup d’atracadors francesos i bretons amb una altra ètica i mentalitat. Ells, per mediació del Consolat francès, rebien el diari “Liberation” i altres mitjans escrits impensables en la censura de la dictadura franquista. En aquest temps les presons franceses i italianes eren un formiguer de permanent agitació, amb bon suport exterior (Michel Foucault i el GIP a França), els NAP (Nuclis armats proletaris a Itàlia) que es van nodrir de desenes de presos socials. A França hi hagueren importants motins i vagues en els QHS (Presons de màxima seguretat). De tot això “Liberation” informava puntualment mentre que a l’estat espanyol el dictador Franco moria al llit i les classes socials dominants iniciaven la falsa transició a la democràcia. En aquests anys la mobilització popular per l’amnistia era cada vegada més massiva, així com la visibilitat de les lluites socials que pressionaven amb força per trencar l’immobilisme propi de la dictadura.

- Explica’ns com sorgeix la COPEL, el context que va permetre la seva irrupció?
A últims de l’any 1976 vaig coincidir a la presó de Carabanchel amb diversos companys amb els que vam decidir crear la COPEL i elaborar una estratègia d’acció. Vam començar per una etapa d’agitació enorme mitjançant pasquins i octavetes sense signatura i a observar gratament la bona acollida que tenien. Com a resultat convoquem la primera vaga de tallers a la presó de Carabanchel amb un èxit total.
En aquest temps vam aconseguir el suport d’un nombrós grup d’advocats joves, al principi de Madrid, i conforme anaven sorgint comitès COPEL en altres presons, també d’altres advocats de Catalunya, Euskadi, Andalusia, Aragó etc. Així va encendre la metxa de la lluita dels presos socials per aconseguir unes reivindicacions que llavors i ara considerem legítimes: amnistia total, derogació de jurisdiccions especials (Llei de perillositat social, bandidatge i terrorisme, Tribunal d’Ordre Públic), reforma profunda del codi penal, i depuració de jutges, policies i carcellers feixistes i torturadors.
La lluita de la COPEL va tenir en escac a l’Estat en uns anys en què el poder necessitava per tots els mitjans que les presons funcionessin eficaçment sobretot perquè les accions armades eren cada vegada més intenses i freqüents. Des del principi la COPEL va establir la doble estratègia de lluitar per les seves reivin-

em amb...

vivent de la COPEL

eressos de la classe social dominant”

dicacions i aconseguir la fugida, en deixar de participar submisament a la vida quotidiana carcerària i en els judicis penals dels insultantment anomenats “Palaus de Justícia”. En els gairebé 3 anys de lluita de la COPEL van ser innombrables les fugides aconseguides, però també les auto-lesions col·lectives que van deixar els terres i parets de les presons plenes de la sang desesperada dels presos. Van ser desenes les presons destruïdes. Durant aquest temps els mitjans de comunicació van informar sobre la lluita de la COPEL.

- Com és va extingir la COPEL? què ho va provocar?
L’aparició de l’heroïna en les presons, va ser un dels factors que va influir decididament en la desunió dels presos, amb una oferta sospitosament tolerada: hi havia més heroïna que “xutes” (agulles hipodèrmiques), fins al punt que alguns esmolaven l’agulla a la vorera dels patis. Progressivament van començar a aparèixer malalties infeccioses: hepatitis, candidiasi... fins a la irrupció de la Sida i els estralls que va causar. L’augment de la repressió de l’Estat, introduint anti-disturbis especials dins de les galeries carceràries, la set de venjança dels carcellers i l’aïllament dels militants de COPEL en penals llunyans, propicià la represa de les pallisses nocturnes i dels “passadissos de recepció” als trasllats. La repressió va culminar amb l’assassinat d’Agustí Rueda (militant llibertari de la COPEL) i amb les greus lesions sofertes pels seus companys a la presó de Carabanchel. Pallisses després repetides en la inauguració de la presó de Real de la Mancha el 1979, veritable centre de tortures que van patir desenes de presos de la COPEL allà traslladats, com a part del programa de destrucció i càstig dels companys més reivindicatius.

- Què vareu aconseguir canviar en les presons?
La COPEL durant un temps va aconseguir crear una nova consciència de respecte, una nova ètica entre els presos, marginant així als delators, als delinqüents de “colls blanc” i violadors, fomentant la solidaritat i l’acció col·lectiva. Va propiciar la creació de comunes en algunes presons, les biblioteques col·lectives amb literatura “alimentària” que contribuïa a la nostra formació, arribant a socialitzar els beneficis del economat (presó de Carabanchel), destinats a ajudar a companys que no tenen recursos aïllats en presons llunyanes.
Tot això va ser possible en un clima d’agitació exterior i en la unitat de centenars de presos socials en lluita per les seves reivindicacions.

- Aquesta unitat és possible avui?
No, almenys amb aquelles característiques: l’estat capitalista i els seus mecanismes mercenaris han perfeccionat molt eficaçment les formes de control i repressió per intentar destruir la solidaritat i les formes de lluita col·lectives.

- Com són les presons avui?
El nou model carcerari facilita el control. Les presons tenen les següents característiques: construïdes en llocs allunyats de les ciutats; l’atomització cel·lular arquitectònica en el seu interior; la distribució modular amb reduït nombre de presos; la potenciació del premi-càstig com a eix fonamental del xantatge carcerari; la modificació de les circumstàncies socials i penals dels presos (prop d’un 70% relacionats amb delictes de drogues). Tot això contribueix a una individualització de la vida carcerària i a una nova invisibilitat social dels presos, a una acceptació submisa (o còmplice) de la presó com a institució necessària.
La presó realment és la més clara expressió d’un sistema econòmic i social cruel que basa la seva dominació en la protecció dels privilegis dels poderosos. La progressiva duresa de les lleis d’aquesta mal anomenada democràcia està propiciant que les presons de l’Estat espanyol siguin de les més poblades a Europa, que el nombre de suïcidis, sobretot de presos joves, sigui molt alarmant, que el nivell de medicalització en moltes presons sigui gairebé massiu, i que hi hagi desenes de cadenes perpètues encobertes amb presos que porten a la presó 30 i 40 anys. Mitjançant aquestes dades s’arriba a la conclusió que els mecanismes repressius de la dictadura franquista siguin gairebé ingenus. Sobretot perquè aquesta democràcia ha aconseguit la seva eficàcia punitiva amb el beneplàcit gairebé generalitzat de la societat, per no parlar dels enormes beneficis econòmics dels mafiosos constructors immobiliaris (amb el Pla Quinquennal es van construir desenes de presons) o de l’enorme explotació laboral que pateixen en l’actualitat els presos treballadors.

- Què vares aprendre a la COPEL, i de les lluites en els presons?
L’experiència de lluita dels anys de la COPEL va suposar per a mi el descobriment del potencial de resistència que tenim en situacions difícils, l’augment de la meva consciència. Em va permetre comprendre el funcionament real de la societat: l’explotació, la violència institucional, la maquiavèl·lica forma de dominació que exerceix la classe social dominant. Em va permetre renunciar per sempre l’acceptació submisa del rol social de “delinqüent comú” que la societat de l’època em tenia associat, i de reconèixer així a les lluites i projectes socials col·lectius.

- Has continuat solidari amb els presoners, amb les seves lluites i reivindicacions?
Després de la meva sortida en llibertat al maig de 1979, vaig estar uns anys col·laborant amb xerrades i campanyes contra la presó i la tortura. Vaig ser un dels fundadors de l’Associació contra la Tortura de Madrid al costat d’advocats i algun

LES FRASES

“La presó realment és la més clara expressió d’un sistema econòmic i social cruel que basa la seva dominació en la protecció dels privilegis dels poderosos”

“La COPEL va encendre la metxa de la lluita dels presos socials per aconseguir unes reivindicacions que llavors i ara considerem legítimes: amnistia total, derogació de jurisdiccions especials, reforma profunda del codi penal, i depuració de jutges, policies i carcellers feixistes i torturadors”

“La COPEL va tenir en escac a l’Estat en uns anys en què el poder necessitava per tots els mitjans que les presons funcionessin eficaçment sobretot perquè les accions armades eren cada vegada més intenses i freqüents”

company de la COPEL. Segueixo col·laborant amb altres companys de la COPEL, en la querella argentina contra la dictadura franquista a través de la denúncia de "treball esclau" i l'absència de drets laborals dels presos: l'administració penitenciària no cotitzava pels presos treballadors. Per a ells disposem de la web de Facebook "Gandula y peligrosa", on recollir les denúncies dels ex-presos que van patir aquesta situació. També disposem d'una altra web "ex presxs sociales COPEL", on es recull informació d'ahir i avui sobre les lluites carceràries. També col·laboro amb l'associació de suport a les persones preses Clivella, com a plataforma de denúncia social de la greu situació carcerària.

- Quina funció tenen les presons?
He arribat a la conclusió que les presons només serveixen com a coartada o "cortina de fum" perquè la classe social dominant justifiqui la seva dominació, i per ocultar al poble que els veritables lladres i violents són ells. Les seves lleis i presons només serveixen per a aquesta finalitat: castigar els pobres i rebels. No en va són els poderosos, els que aproven les seves lleis, mimen els seus executors mercenaris (jutges i policies) i subvencionen als seus mitjans de comunicació intoxicants, que com diu Chomsky aconseguiran "que estimis als teus enemics".

- T'han tornat a molestar la policia? Has patit la persecució judicial?
Després de la meva sortida en llibertat el 1979, a primers de febrer de 1980 vaig ser detingut al costat d'altres companys de COPEL i acusat de la preparació d'un atracament a un furgó blindat i de col·laboració amb els Comandos Autónomos Anticapitalistas. Vam ser els primers ex-presos socials en patir l'aplicació de la Llei Antiterrorista aprovada mesos abans i patir tortures planificades a la Direcció General de Seguretat de Madrid, avui paradoxalment seu la Comunitat de Madrid.
Vaig ser torturat durant 6 dies continuats mitjançant l'aplicació del quiròfan amb cops soferts especialment en el plexe solar i testicles, amb la música a tot volum, amb la privació del son, en estat de total incomunicació: sabien on colpejaven de forma professional, em feia mal tot el cos sentint insensible alguna zona de les cames i els braços. A partir del sisè dia va venir un metge a examinar i aplicar-pomada antiinflamatòria al pit. En passar al jutge de l'Audiència Nacional i denunciar les tortures, aquest va declarar que "les lleugeres senyals de equimosis groc violàcies podrien ser resultat del forcejament en la meva detenció" i per tant no donava cap crèdit a la meva denúncia... Vinga ja! Això em porta a comprendre de forma directa la convivència i complicitat en la pràctica de la tortura de tots els estaments participants: policia, metge, jutge.
Als 4 mesos vaig sortir en llibertat, havent passat en aïllament en el fatídic penal del Puerto de Santa María, i vaig comprovar que de nou les velles pràctiques carceràries estaven vigents. El 1985, vaig ser detingut de nou junt amb altres companys de COPEL acusat de ser el cervell d'un atracament espectacular a una sucursal del Banesto de Madrid. Malgrat que tenia coartada d'haver estat en aquell moment al despatx d'una advocat de Madrid, el timorat jutge de torn de l'Audiència Nacional, influït per la pressió i el relat policial, va ordenar el meu ingrés a la presó. Des d'aquest mateix moment em vaig declarar en vaga de fam i vaig ser traslladat al departament d'aïllament de la presó de màxima seguretat d'Alcala-Meco.
És el meu únic coneixement real del nou model carcerari de la democràcia. Els últims tres dies dels 14 que vaig estar a la presó els vaig passar en vaga de set també. Vaig tenir temps de comprovar l'absoluta indefensió en què estaven els presos en règim especial (FIES): l'aigua de la dutxa la controlava el carceller i en dues ocasions me la va obrir bullint. Els controls i escorcolls nocturns eren freqüents... una mostra més del refinament de la tortura a les presons de la democràcia.

- Com has fet per a no tornar a reincidir?
He treballat en negocis propis d'hostaleria, en manteniment d'una empresa de jardineria, com a conserge etc. Fa 30 anys d'aquelles males experiències...

- Estadístiques d'INE confirmen que a Espanya és el país de tot Europa amb menys presoners de coll blanc (blanqueig de diners, tràfic d'influències, delictes contra Hisenda, finançament partits), tot i ser el nº1 en corrupció de tot Europa.
És molt normal que Espanya sigui el país amb menys presos de "coll blanc": són part fonamental de l'entramat financer-polític-mediàtic... Són els "molt Honorables", persones influents en els partits polítics, sistema judicial i econòmic. Com diu la frase "Els lladres (autèntics) som gent honrada".

- Els presoners tenen poc ressò mediàtic. Les seves lluites sovint són silenciades i oblidades. Com valores que a Podemos i Ciutadans se'ls regali tanta cobertura mediàtica?
La irrupció de nous partits polítics a l'escena del "circ electoral" formen part del nou decorat suposadament regenerador dels partits polítics corruptes. Una cosa, per cert, molt semblant a la suposada màgica transició que es va donar en l'etapa de la dictadura a la democràcia: rentar la façana perquè res canviï, crear la il·lusió de canvi perquè res important succeeixi. Al meu entendre, forma part del guió del muntatge d'aquesta suposada democràcia, que no és sinó una altra forma de dictadura cada vegada menys camuflada. Si no ho evitem novament aconseguiran enganyar com idiotes perquè deleguem el poder a polítics professionals cada vegada més allunyats de les persones: només el poble autogestionat pot salvar-se per si mateix.

LES FRASES

"La COPEL durant un temps va aconseguir crear una nova consciència de respecte, una nova ètica entre els presos, fomentant la solidaritat i l'acció col·lectiva"

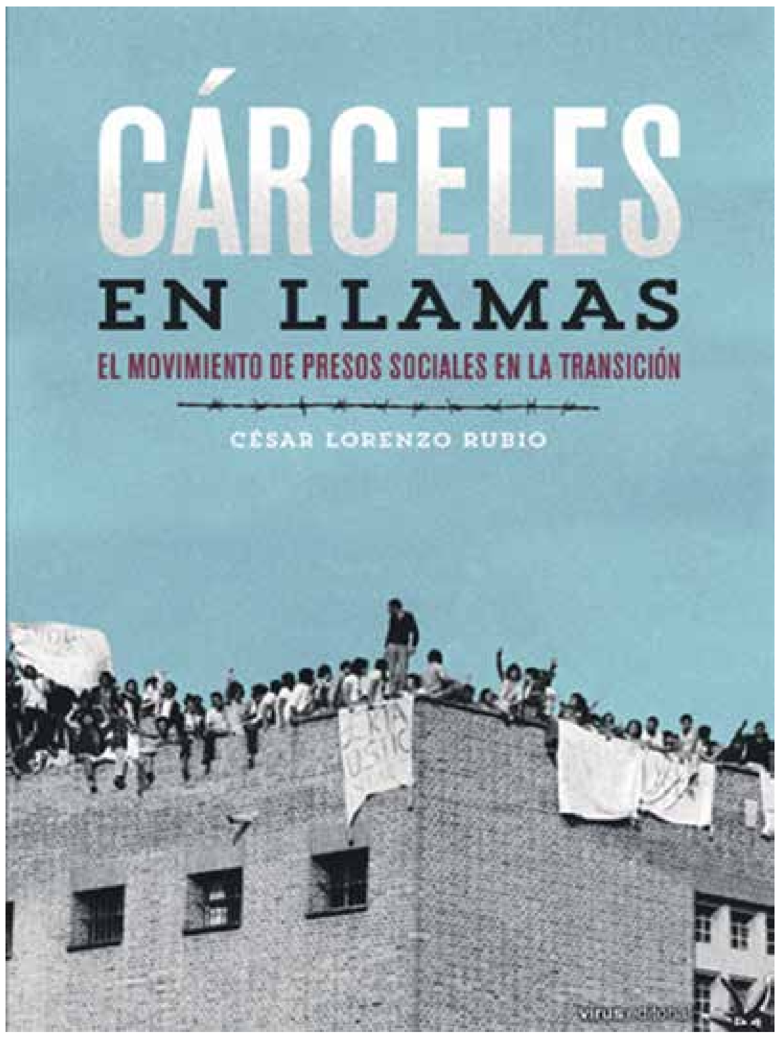
"L'aparició de l'heroïna en les presons va ser un dels factors que va influir decididament en la desunió dels presos, amb una oferta sospitosament tolerada"

"L'estat capitalista i els seus mecanismes han perfeccionat molt eficaçment les formes de control i repressió per intentar destruir la solidaritat i les formes de lluita col·lectives"

- Com veus el moviment llibertari i l'anarcosindicalisme avui?
En aquest context el moviment llibertari actual té un gran repte (i molt bones expectatives) al qual enfrontar-se i que sol donar-se en moments polítics determinats com ens van ensenyar els anys anteriors a la Segona República. A mesura que es descobreix l'engany (el desencant li diuen eufemísticament) de l'entramat democràtic, anem entenent que són de nou necessàries formes d'autoorganització assembleàries directes. I per això és fonamental el debat per arribar a la confluència estratègica del molt ampli (i disseminat) moviment llibertari.

- Què vol dir per tu ser anarquista?
Per a mi ser anarquista avui (no sé si ho sóc tot i identificar-se plenament amb la seva pràctica i el seu ideari) és ser conseqüent en la pràctica vital amb els principis antiautoritaris assemblearis i de solidaritat en la mesura del possible. Per descomptat sense delegar poder de decisió a ningú.

- A què et dediques actualment?
Actualment, al costat d'altres companys estic tractant d'acabar un documental sobre la lluita de la COPEL, amb moltes entrevistes ja realitzades. I resisteixo per aconseguir arribar amb dignitat fins al final dels meus dies tractant de gaudir d'aquest temps que vivim, actiu, sensible i amb determinació perquè la meva vida hagi estat una cosa que valgui la pena per a mi i per als altres. Sobre el meu treball actual prefereixo no donar detalls per raons personals.

- Quins llibres i webs per informa-es de la COPEL i sobre els presons?
Hi ha diverses web d'informació sobre les lluites a les presons: "Tokata. info", «Ex presxs socials COPEL», «Presos Galiza», etc. En aquests últims anys han aparegut diversos llibres sobre experiències de lluites en presons, com el de Xose Tarrío "Huye hombre huye", sobre la lluita dels presos FIES en els anys 80 i 90. L'escrit per Javi Ávila Navas sobre la lluita dels presos d'APRE. I l'any passat, per fi, l'editorial Virus va aconseguir editar la fenomenal tesi de César Lorenzo Rubio "Cárceles en llamas: el movimiento de presos sociales en la transición", que recull fidelment aquesta intensa lluita carcerària i la repercussió social que va tenir.

El TTIP destrueix el nostre futur i ens converteix en mercaderia

SP Comitè Confederal CGT

Document de CGT amb motiu de la mobilització estatal del 18 d'abril, dins la campanya contra la signatura, per part dels Estats Units i la Unió Europea, del Tractat Transatlàntic de Lliure Comerç (TTIP).

Què és el TTIP?

El Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP per les seves sigles en anglès) entre EUA i la UE és un tractat de lliure comerç que s'està negociant d'esquenes a la ciutadania, sense consultar a la societat civil, entre les grans empreses multinacionals i les elits polítiques de les dues regions, amb l'objectiu de constituir la major zona de lliure comerç del món. Té com objectiu real desregular i eliminar drets socials, laborals, normatives mediambientals, etc ... així com privatitzar els serveis públics: la salut, l'educació, l'aigua, els transports, la gestió de residus, etc ...) per aconseguir cada vegada més i més beneficis i augmentar constantment la taxa de guany.

Per a això s'han de garantir les inversions de les empreses per sobre de les lleis dels estats, als quals aquests hauran d'indemnitzar si veuen disminuït el nivell previst dels seus guanys, a través de l'Instrument de Resolució de Conflictes entre Inversors i Estats (ISDS), els famosos tribunals d'arbitratge, no sotmesos a la justícia ordinària dels Estats.

El TTIP és un pas més per intentar acabar amb els drets de la ciutadania i disciplinar els treballadors i treballadores, en accentuar els processos de retallades, privatització i liberalització de fluxos de capitals, augmentant encara més el poder del gran capital, tal com ha succeït amb altres tractats (un exemple clar és el Tractat de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord entre EUA, Canadà i Mèxic). Des d'aquesta perspectiva, si se signa, les seves conseqüències seran molt negatives per als drets socials i laborals, l'ocupació, l'agricultura, l'alimentació, el món rural i el medi ambient.

Què suposarà per als treballadors i treballadores?

- Conseqüències per a l'ocupació

Segons informes favorables a la signatura del TTIP, es crearien dos milions de llocs de treball als EUA i la UE i un augment del Producte Interior Brut (PIB) a la UE entre l'1% i el 0,5% fins 2027, però la mateixa Comissió Europea el redueix al 0,1%. Es destruirien llocs de treball en la indústria càrnia, el sector dels fertilitzants, el bioetanol, el sucre, béns d'equip el sector metal·lúrgic i en l'agricultura, destruint la vida rural i la indústria local.

Un estudi alternatiu i crític amb el TTIP, amb una metodologia (Model de les Nacions Unides de Política Global) utilitzada pel Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), realitzat per la Universitat de Tufts, conclou, entre altres coses, que es perdrien 600.000 llocs de treball a la UE, les rendes de treball es reduirien en la seva participació en el PIB i es perdrien ingressos públics.

Les conclusions favorables a la creació d'ocupació a causa del TTIP, són negades per l'experiència d'altres tractats com l'Acord de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord (NAFTA), signat el 1994, on s'afirmava que es crearien un total de 20 milions de llocs de treball, però, lluny d'això, hi va haver una pèrdua d'un milió de llocs de treball i es va destruir el subsector del blat de moro mexicà per la invasió del blat de moro transgènic nord-americà amb preus molt baixos.

- Impacte en els drets laborals

Pel que fa als drets laborals, cal tenir en compte la "harmonització" de la regulació, la igualació a la baixa. Es rebaixaran els drets laborals de la UE al nivell existent en EUA

Així, als EUA els drets laborals brillen per la seva gairebé total absència ia la Unió Europea per ara estan garantits, però no harmonitzats, almenys formalment, però es conculquen cada vegada més.

EUA no ha signat els convenis de l'Organització Internacional del Treball (OIT) relatius a la negociació col·lectiva i al dret d'organització i associació, així com els que es refereixen a la igualtat de remuneració entre homes i dones, al suport als treballadors i treballadores amb responsabilitats familiars, el treball domèstic, així com el conveni sobre la protecció de la maternitat (regulen els permisos, prestacions, dret a la lactància ...).

Tampoc ha ratificat la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació de la dona (CEDAW per les sigles en anglès), que va ser aprovat el 18 de desembre de 1979 per l'Assemblea General de les Nacions Unides, el qual va entrar en vigor el 3 setembre 1981; ni el Pacte Internacional de Drets Econòmics (inclosos els drets laborals i de salut), Socials i Culturals, adoptat per l'Assemblea, mitjançant la resolució 2200 A (XXI) de 16 de desembre de 1966 i que va entrar en vigor el 3 de gener de 1976.

A més, entre els estats de la Unió hi ha una gran competitivitat per atreure inversors, tant d'altres estats com de països estrangers, per a això en 24 d'ells han rebaixat els salaris i retallat drets en seguretat i salut laboral. La negociació col·lectiva i la llibertat sindical no estan reconegudes, per tant el dret de vaga i la llibertat sindical han desaparegut del món laboral.

Es donen "facilitats per treballar" (disponibilitat per a l'ocupació o ocupabilitat) en lloc de treball. S'ha implantat l'acceptació de qualsevol lloc de treball sota pressió per part de les persones aturades, que s'anomena paradoxalment right to work (dret a treballar). No està establert el salari mínim, ni la seguretat i la salut en el centre de treball.

Els treballadors i treballadores d'algunes multinacionals, com Wal-Mart i McDonal's, cobren salaris de fam i, tant és així, que han de sol·licitar els bons d'alimentació que concedeix el govern nord-americà a les persones pobres.

Aquesta és la situació laboral que molt probablement podria implantar-se en els països de la UE, en nom de la competitivitat, si arribés a signar-se el TTIP.

Social

Campanya d'objecció fiscal 2015 de la CGT

Secretaria d'Acció Social
Comitè Confederal CGT

La CGT porta a terme la seva campanya d'objecció fiscal per a 2015, aquest any donem suport els projectes de "Tanquem els CIEs" i "Rereguarda en Moviment", espererem la participació de totes i tots.
Implacable en la seva pressió fiscal, L'Estat no cessa de demanar-nos: IRPF, IVA, impostos indirectes, taxes... I en aquest temps de tremendes retallades en despesa social, de pèrdua de drets i de la majoria de les nostres conquestes, de desmantellament del públic, quan el poc estat del benestar que encara gaudíem trontolla, observem amb vergonya com, any rere any, es renoven enormes inversions en el més estèril de les despeses: la Despesa Militar.
L'Administració es queda, exercici rere d'exercici, amb centenars d'euros de cada contribuent. Per a què? Per a comprar armament (contra qui s'usarà?), per a absurdes intervencions militars en l'exterior (les noves maneres del colonialisme "humanitari"), per a sostenir el complex de la inútil investigació militar...

Fer Objecció Fiscal

Enfront d'aquest despropòsit, la ciutadania té un arma: l'Objecció Fiscal. L'Objecció Fiscal que no és altra cosa que la nostra negativa a col·laborar amb l'Estat en les despeses de preparació de guerres i en el manteniment de l'estructura militar, desobeint activament en el moment de realitzar la declaració de la renda (IRPF). Consisteix, tècnicament, a aprofitar la declaració de l'IRPF per a desviar una part de la totalitat dels nostres impostos a un projecte que treballi en la defensa d'un progrés social solidari.

Com es fa?

La declaració de l'IRPF suposa una magnífica oportunitat de recuperar aquests diners i destinar-los a una finalitat justa. Qualsevol persona, tingui o no ingressos, tingui o no nòmina, estigui o no donada d'alta, pot fer la declació d'Hisenda i reclamar aquests diners a l'Estat per a desviar-los a un projecte alternatiu per la Pau. Pot sortir a pagar, a retornar o de quota zero... En tots els casos és possible objectar. Si la declaració és rebuda ja feta o es confecciona amb un programa informàtic, sempre és possible copiar manualment les dades a un imprès en paper –afegint l'objecció– i presentar-la a Hisenda o en el banc.

Dues maneres concretes de fer-la:

Quota fixa:
tenint en compte que l'Estat ha destinat aquest últim any la quantitat de 721,83€/persona, per a despeses militars, s'estableix una quota orientativa per a objectar de 84€. Tenint en compte que és orientativa i que la persona que objecta decidirà si la quantitat és major o menor.
Quota oberta:
ja que l'administració disposa de tants mitjans per a recaptar els nostres diners, resulta complicat determinar la quantitat exacta que ens cobren al llarg de tot un any. No obstant això, l'Objecció Fiscal és, abans de res, una acció pública i col·lectiva de denúncia al militarisme i una interpel·lació a la societat. És molt més important el fet d'objectar que la quantitat objectada i, per això, qualsevol quantitat (per petita que pugui ésser) és vàlida.
En ambdós casos la mecànica és molt fàcil:
1. Fer la declaració de la renda fins a arribar a l'apartat de "Retencions i altres pagaments a compte". Ratllar un dels subapartats no utilitzat i escriure damunt: "Per Objecció Fiscal a la Despesa Militar". En la casella, afegir, la quantitat a objectar (la quota fixa o qualsevol quota oberta decidida).
2. Acabar normalment la resta de la declaració, sense oblidar que el Resultat "de la declaració" ha de veure's disminuït -si és "a pagar"- en una quantitat igual a la quantitat objectada o que la quantitat a retornar -si és "a retornar"- ha de veure's augmentada també en aquesta quantitat.

Recorda:
La declaració pot sortir a pagar, a retornar o de quota zero. Sempre és possible declarar-se persona objectora i reclamar els diners dels impostos destinats a la despesa militar i desviar-los a un projecte alternatiu per la PAU. És possible utilitzar el programa P.A.D.R.E., la pàgina web d'Hisenda, els serveis d'una gestoria o la cita prèvia per a fer els càlculs generals de la declaració, però sense lliurar-la. Després es traslladen els números manualment a un imprès, es calcula l'objecció i, ara sí, es lliura a Hisenda o es presenta en el banc.

Per a les dues opcions:
Acabada la declaració, s'ingressa la quantitat de l'objecció fiscal a la despesa militar en el projecte alternatiu triat. És necessari sol·licitar que en el concepte del rebut requerit al banc al realitzar l'ingrés alternatiu aparegui "Objecció Fiscal a la Despesa Militar". No oblidar adjuntar a la declaració el justificant de l'ingrés.

L'Objecció Fiscal a la Despesa Militar és una eina humil però eficaç, permet evitar que part de la nostra riquesa es destini a fins criminals i, alhora, denunciar el finançament del militarisme i poder dedicar una mica dels nostres diners a fins socialment útils i transformadors.

L'Objecció Fiscal és la nostra negativa a col·laborar amb l'Estat en les despeses de preparació de guerres i en el manteniment de l'estructura militar

Les nostres destinacions Alternatives

- Rereguarda en Moviment
Rereguarda en moviment és una plataforma antirepresiva de diferents moviments socials de la ciutat de Barcelona i Catalunya. Una aliança col·lectiva per a mantenir una estructura que protegeixi a totes les persones que participen de manifestacions o accions col·lectives.
Es centren en el suport legal, psicosocial i comunicatiu de persones que hagin estat agredides, detingudes o fins i tot hagin mort en mans de la policia.
Per a fer aquesta labor rereguarda ajuda a crear grups autònoms com el de Justícia Juan Andrés Benitez, Assemblea de Suport detingudes Efecte Can Vies o Yassir el Younoussi, etc, centralitzant recursos per a després poder repartir-los entre els diferents grups existents o que vagin a ser creats en la pròxima jornada de lluita social!

- Tanquem els CIEs
La campanya Tanquem els CIEs, emmarcada en la Campanya Estatal pel tancament dels CIEs és un col·lectiu que neix de la necessitat de visibilitzar i denunciar l'existència d'aquests centres sistemàticament invisibilitzats per l'Estat. Els Centres d'Internament d'Estrangers formen part del complex entramat de control de migracions en el context de l'Europa fortalesa i són un símbol del racisme institucional que s'exerceix a tota Europa.
El CIE, però, és només una part de la xarxa que es continua entre altres amb la frontera sud (Ceuta i Melilla), les redadas racistes, els vols de deportació o els impediments burocràtics i institucionals a les persones migrants. "Tanquem els CIEs" treballa en l'acompanyament i la denúncia de situacions d'injustícia que sofreixen les persones internes en aquests centres. La denúncia de la seva existència, de les vulneracions de drets que succeeixen i el treball pel tancament són els eixos centrals d'acció, juntament amb la sensibilització de la societat civil quant al racisme i les fronteres.

Dades bancàries:

Les dues organitzacions han decidit repartir-se a parts iguals les quantitats que arribin al següent compte bancari:
Associació per la Promoció de la cooperació al Poble Sec (ACOOPSEC) NIF G-65967465 - Entitat beneficiària: ACOOPSEC
En Concepte de la transferència posar "objecció fiscal CGT"
Caja Laboral - Compte corrent: ES23 3035 0175 8317 5001 4046.

Per la regularització d'immigrants sense contracte de treball

Campanya 'Papers sense Contracte'
https://stopapartheid.wordpress.com/

La situació que viuen les persones immigrants en plena crisi, les polítiques de retallades i les inquietants derives governamentals en matèria de drets civils és sovint encara més greu que la situació que pateix la majoria de la població. Episodis dramàtics com els de Ceuta o la realitat quotidiana dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) ens ho recorden de forma impressionant.

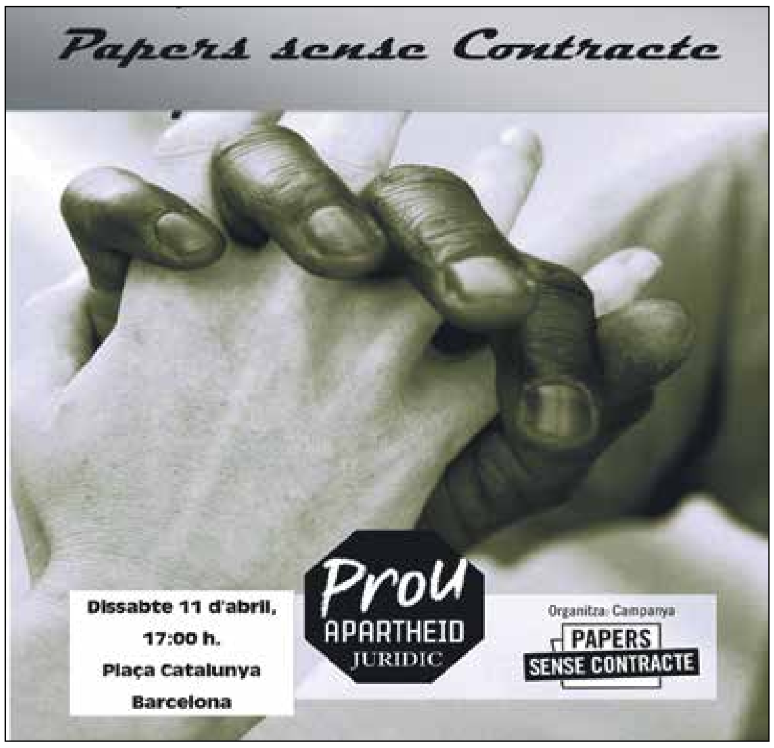
En aquestes circumstàncies, la Llei d'Estrangeria mostra les seves facetes més perverses. Persones amb molts anys de residència a l'Estat espanyol no tenen papers, ja sigui perquè mai van poder accedir a ells o perquè després de diverses renovacions els van perdre per falta d'un contracte de treball. Un elevat nombre de nens i nenes nascuts a l'Estat espanyol no tenen papers, amb els problemes de tot tipus que això implica. Moltes famílies no poden reagrupar-se per falta d'un treball suficientment remunerat.

En tots aquests casos, la greu dificultat per aconseguir un contracte de treball d'un any amb un salari igual o superior al Salari Mínim Interprofessional en còmput anual, en un país amb diversos milions de desocupats, i amb una creixent economia submergida, constitueix el principal obstacle per a la regularització d'aquestes persones. Aquesta irregularitat administrativa aboca a moltes persones a una greu exclusió social fent-los més vulnerables a l'explotació laboral a l'economia submergida, a la dependència de les màfies que venen contractes inservibles, a la impossibilitat d'obtenir un habitatge, a la falta d'accés a la sanitat i a les dificultats per a una educació de qualitat. En definitiva, els priva d'una vida digna a la qual sens dubte té dret tota persona.

És per això que les organitzacions que subscrivim aquesta declaració, mentre la correlació de forces no permeti la necessària derogació de la Llei d'Estrangeria, volem impulsar una campanya basada en la pressió i mobilització social per a facilitar la regularització d'aquestes persones i plantejar-nos com objectiu l'eliminació del contracte de treball com a requisit per a l'obtenció o renovació de papers. Per a assolir-lo, plantegem les següents propostes:

Exigir als Ajuntaments catalans el compliment de la Llei del Padró i, en conseqüència, que empadroni a totes les persones sense necessitat de domicili i independentment de la seva situació administrativa, tràmit imprescindible per a la seva posterior regularització administrativa.

Reclamar també als Ajuntaments que assumeixin l'interès públic de la regularització de les persones migrades i demanar que proposin l'arrelament favorable per vulnerabilitat social i sense necessitat de contracte,

com finalment va fer l'Ajuntament de Barcelona en el cas de les persones desallotjades de les naus del Poblenou.

Exigir a la Generalitat de Catalunya que emeti els informes d'arrelament favorables (que es concreten en certificats d'esforç d'integració) sense la necessitat d'un contracte de treball i traslladar, a continuació, la pressió al Govern de l'Estat perquè interpreti la Llei amb la major flexibilitat possible.

Per a arribar a aquests objectius s'impulsarà la presentació de mocions als Ajuntaments per part dels grups municipals afins a aquesta campanya però, sobretot, es continuarà amb la mobilització social iniciada per col·lectius d'immigrants en alguns municipis catalans i es treballarà per a la seva extensió gràcies al suport de les organitzacions polítiques, socials, veïnals i sindicals que també lluiten per la igualtat de drets entre les persones.

Els col·lectius que donem suport a la campanya ens comprometem amb aquesta lluita justa i necessària per la unitat del món del treball i la cohesió social en els nostres barris. En una paraula, per la dignitat de totes i tots.

3a Marxa d'homenatge als Maquis de l'Empordà del 29 al 31 de maig

Col·lectiu A les Trinxeres i Grup Autònom Empordanenc

Del 29 al 31 de maig de 2015, Marxa d'homenatge als maquis. Capmany (Alt Empordà).
Programa:
- Divendres 29 de maig.
18'30 Rebuda i inauguració de les jornades.
19'30 Passi documental "Ingobernables".
21'00 Sopar
- Dissabte 30 de maig.
8'30 Esmorzar
9'30 Sortida cap a Espolla.
10'30 Inici de l'excursió al lloc on van ser detinguts en Quique i en Celes, maquis assassinats el 26 d'agost de 1949.
12'30 Presentació-debat "El dogma de la No-violència" amb Rolando D'Alessandro.
14'00 Dinar de muntanya.
15'00 Tornada cap a Capmany
17'00 Presentació del llibre "Itineraire d'un militant libertaire espagnol" i homenatge a Enric Melich.
19'00 Video-debat "El creuament de la frontera pirinenca".
21'00 Sopar
23'00 Concert amb LDS i festa posterior.
- Diumenge 31 de maig.
9'30 Esmorzar
10'30 Presentació del llibre "De memoria (3)", a càrrec de Jann Marc Rouillan.
12'30 Presentació del treball de recerca i debat: "La participació de les dones als grups autònoms", a càrrec de Irene Cardona.
14'00 Dinar
16'00 Comiat.
Preu: 75€.
Preu un dia (sopar dissabte, allotjament, esmorzar i dinar diumenge): 50€
Preu nens: 65€
Places limitades.
Data límit d'inscripció: 10 de maig de 2015.
Informació i inscripció: amparo@hacecolor.com

QUI PAGA MANA

Nous (o vells?) adoctrinaments a l'ensenyament

Emili Cortavitarte Carral

L'ensenyament reglat, a partir de la seva generalització, ha estat considerat pels Estats i els poders com a una forma bàsica d'ensinistrament de la població, especialment de les classes populars. Volen que no pensem o que pensem com ells volen.

La OCDE mestressa dels informes PISA sobre l'ensenyament en el estats membres va decidir que un dels coneixements bàsics ha de ser l'economia financera. A Catalunya, el programa d'educació financera l'han elaborat l'Institut Català de Finances, el Departament d'Economia i Coneixement, les Caixes d'Estalvis i els principals bancs. Com podeu imaginar: els deutes són sagrats, les entitats financeres tradicionals (ni tan sols es nomena la banca ètica) estan per ajudar-nos en els nostres estalvis i la gestió dels diners, l'especulació financera és un món ple de fantàstiques oportunitats, la dació en pagament és un terme jurídic que no existeix, l'endeutament i el consum són activitats humanes bàsiques i desitjables... En fi, la guineu cuidant de les gallines.

El Departament d'Ensenyament ofereix aquesta matèria optativa per alumnes de 4t de l'ESO, amb el parany que els centres que la posin en funcionament obtindran millors resultats en la prova PISA i que l'alumnat, millor preparat, evitarà una nova crisi econòmica (increïble la pressió sobre les criatures!)

A finals de febrer, el MInisterio de Educación va publicar els nous currículums sobre l'assignatura (voluntària, però avaluable) de religió catòlica. Com en el cas anterior, els redactors no són pedagogs assessorats per experts, sinó la Conferencia Episcopal Española. El resultat no és altre que: es tornaran a aprendre pregaries catòliques en els cursos inicials; s'ensenyarà com Déu va crear els humans, els animals... i l'univers; no existeixen altres religions, ni altres déus, ni altres posicions filosòfiques i vitals; però, això sí, les persones que no creiem en el ser superior no podrem ser mai felices i portem en el nostre si el pecat.

Cap de les dues doctrines (religió i finances) són bàsiques, ni tant sols subsidiàries, pel desenvolupament intel·lectual, cognitiu i social de l'alumnat. En tot cas, totes dues poden ser tractades de manera molt més plural (altres religions i pensaments, ateisme i agnosticisme, anticapitalisme, economia social i solidària...) i això es nega radicalment. Com a docents, com a mares i pares, com a estudiants, com a persones hem de fer fora dels centres educatius la religió i l'educació financera!

Nosaltres també estàvem al Parlament

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

Des de CGT Catalunya volem expressar la nostra protesta davant la condemna de 8 companys/es de lluita.

Cada dia es fa més evident que no cal que els presidents ni els ministres vesteixin de militar per estar en una dictadura. Els darrers dies el Senat ha aprovat les reformes del Codi Penal i de la Llei de Seguretat Ciutadana (Llei Mordassa). Ara, la repressió ha pujat un altre esgraó amb la sentència del Tribunal Suprem que revisa l'absolució inicial de 8 de les encasades per les protestes davant del Parlament de Catalunya (Aturem el Parlament) del dia 15 de juny de 2011 i les condemna a 3 anys de presó.

Caldrà llegir amb deteniment la sentència. No obstant, en una valoració d'urgència, volem manifestar:

- La revocació de l'absolució respon a una iniciativa de la Fiscalia, del Parlament de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya i de l'associació d'extrema dreta Manos Limpias. Quan els fets parlen per si sols, les paraules sobren.
- El recurs a l'absolució inicial buscava perseguir la mobilització social en contra unes retallades i uns canvis legislatius adreçats a afavorir els interessos de les grans corporacions privades que especulen cada dia amb la nostra vida.
- Tot apunta que novament el Tribunal Suprem s'ha plegat a les pressions del poder polític tot mostrant que és una fal·làcia la separació de poders que tant pregona el liberalisme.

Fem una crida a la nostra afiliació i al conjunt de la població a seguir totes les convocatòries dirigides a deixar sense efecte aquest nou cop repressiu que ens ataca a totes i a tots. Cal impedir els empresonaments, però també cal assenyalar sense embuts als i les responsables d'aquesta situació, que ocupen cadires al Parlament i a la Generalitat. Que recordin que no ho oblidem i que davant seu tenen un poble viu, dinàmic i organitzat. Només així evitarem que aquesta situació es torni a repetir.

Mentrestant, tota la solidaritat cap a les persones represaliades i tornem a dir de manera clara, inequívoca i ben forta que nosaltres també estàvem al Parlament, i que ho tornaríem a fer.

Comunicat Encausades bloqueig del Parlament arran de la sentència condemnatòria del Tribunal Suprem

Encausades d'"Aturem el parlament 15J 2011"
https://encausadesparlament.wordpress.com/

El 18 de març es va fer pública la sentència del Tribunal Suprem que anul·la l'absolució de vuit de les encausades per l'acció d'Aturem el Parlament i les condemna a tres anys de presó.

Recordem que aquesta sentencia resol un recurs interposat per la Fiscalia, el Parlament de Catalunya, la Generalitat i Manos Limpias contra l'absolució dictada per l'Audiència Nacional el juliol de l'any passat.

Ja no en tenim cap dubte: l'avarícia és la sang que corre per les venes de la classe dirigent. El seu amor pels diners i el poder, l'únic amor que són capaços de sentir, els marca a foc les seves vides. Són mocosos malcriats i capritxosos que sempre ho han tingut tot. I si una sentència de l'Audiència Nacional contradiu el que tenien planejat, el Suprem s'encarregarà de corregir l'embolic. Res pot escapar als seus totalitaris dictàmens democràtics. S'enrabien i bramen per un caramelet més; compten amb la premsa, servil i fidel, i amb el poder judicial per a què ho embolcalli en discursos tècnics.

L'acarnissament mai ha sigut bon company de viatge, i quan s'exerceix des de les oligarquies mandatàries, s'institucionalitza la malevolència, la rancúnia i l'odi. La persecució d'unes persones per part de la Fiscalia, el Parlament i la Generalitat, per a que paguin amb anys de presó haver intentat impedir un paquet de retallades socials atroç i impune, i que ho aconsegueixin i es congratulin, és un clar signe de putrefacció política.

La lapidació democràtica a la que ens aboquen neix de la seva arrogància i el seu menyspreu, de la seva insignificança com a persones. La pudor de la seva ideologia, la del "tot per la pasta", és aberrant.

No creiem en les seves lleis, però veient els seus tripijocs judicials, afirmem que ni tant sols ells hi creuen. El seu sistema legal és una construcció elitista que funciona com un fuet, sempre de dalt a baix.

Sort que ens tenim les unes a les altres. Sort que sabem que això no serà sempre així. Ja fa temps que ens agrupem, ens respectem i conspirem per a què sigui la veritable voluntat popular -aquella que s'arromanga i planta cara, aquella que aguanta cops i no retrocedeix- la que doni sentit a aquesta vida. Continuem decidides a seguir les ensenyances revolucionaries de qui ja ens va deixar, de qui es va jugar la vida per la dignitat de totes les generacions.

Ens ho estan posant molt difícil, però ja estem acostumades a les nostres vides d'incerteses i inestabilitats. La permanent precarietat a la que ens condemnen ens fa ser àgils, ràpides i audaces i cada cop més radicals.

Ens mirem per a què els nostres embats siguin precisos.

Ens cuidem per agermanar-nos.

Riem perquè qui no ha tingut res, res té a perdre.

El Cas Parlament serà recordat per la infranquejable companyonia generada.

El Cas Parlament serà recordat per la infàmia i el joc de mans de la política.

Ens dirigim a totes aquelles persones, assemblees, col·lectius, organitzacions i marees que lluiten contra la màfia política i els fonamentalistes neoliberals i els convidem a manifestar la seva repulsa contra aquesta sentència, però també contra la política de la por i la repressió que desplega un sistema en descomposició, que vol salvar els seus privilegis per sobre la dignitat de la resta de la població.

Operació Pandora 2: Nou atac repressiu de l'Estat contra la dissidència política

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

Molts companys i companyes es van llevar el 30 de març amb el so dels ariets esbotzant portes, amb els crits i cops dels antidisturbis i el so metàlic de les manilles apretades contra els canells, mentre reben l'habitual dosi d'insults. El seu destí, els soterranis dels jutjats hereus del Tribunal d'Ordre Públic del franquisme, l'Audiència Nacional.

A l'estat espanyol quan truquen de matinada no és el lleter qui espera, sino la UIP o la BRIMO aplicant amb violència la legislació repressiva contra la protesta.

Al marge de a quantes de les 26 persones detingudes els apliquin la llei antiterrorista, com siguin els interrogatoris ni quins els càrrecs concrets, sí sabem que als companys i companyes de Pandora 1 es van fer servir com indicis inculpadors que 'es passaven llibres anarquistes', 'tenien llibretes' o 'feien servir eines de software per evitar ser espiats' (com fem milers de persones).

L'objectiu criminalitzador han estat, un cop més, els centres socials autogestionats. Perillosos focus on es fa una esmena a la totalitat del sistema capitalista, on es propaga la ideologia de l'autogestió i la solidaritat i es fan tallers oberts al barri. Desafiaments polítics que cal aturar.

A la nota de prensa de la policia s'aludeix, un altre cop, a bombes de les que ningú ha sentit a parlar o a la realització de sabotatges. Vivim temps en que protestar ja és considerat un sabotatge contra la normalitat del poder, ja els nostres avantpassats anaven a presó al ser considerada la vaga una forma de sabotatge.

Des de la CGT de Catalunya denunciem, un cop més, l'escalada repressiva de l'Estat. Denunciem la complaença dels que miren a una altra banda per simple covardia política. I demanem la màxima solidaritat i participació en les mobilitzacions que es convoquin contra els atacs a la dissidència i aquest 1984 permanent on ens estan fent malviure.

Si ens toquen a una ens toquen a totes!

Debat sobre l'anarquisme el 8 de maig a Barcelona amb Tomás Ibáñez i Carlos Taibo

CGT Barcelona

La sala d'actes del local de la CGT a Barcelona (Via Laietana 18, 9è), acollirà el divendres 8 de maig a les 18.30h un debat sobre l'actualitat de l'anarquisme, amb la participació de Tomás Ibáñez i Carlos Taibo.

Són moltes les qüestions que no planteja un debat sobre l'actualitat de l'anarquisme. Et convidem doncs a participar en aquest debat, perquè el que si esdevé una constant, és que l'anarquisme és sempre una realització col·lectiva.

Tomás Ibáñez i Carlos Taibo, tots dos professors i pensadors que han reflexionat i reflexionen contínuament sobre la vigència de l'anarquisme, ens plantejaran aquestes o altres qüestions per al seu debat el proper 8 de maig a la CGT de Barcelona.

Replantejar-nos l'anarquisme, assumir-ho com un pensament dinàmic en constant evolució i moviment, com aplicar els seus principis teòrics al món actual…

Ningú pot posar en dubte que principis de l'anarquisme, com l'assemblea, l'acció directa o el federalisme, han estat assumits i influeixen en la forma de funcionament i coordinació d'infinitat de moviments socials que en l'actualitat utilitzen aquests mètodes organitzatius no autoritaris en contraposició a l'esquema dirigent–dirigit.

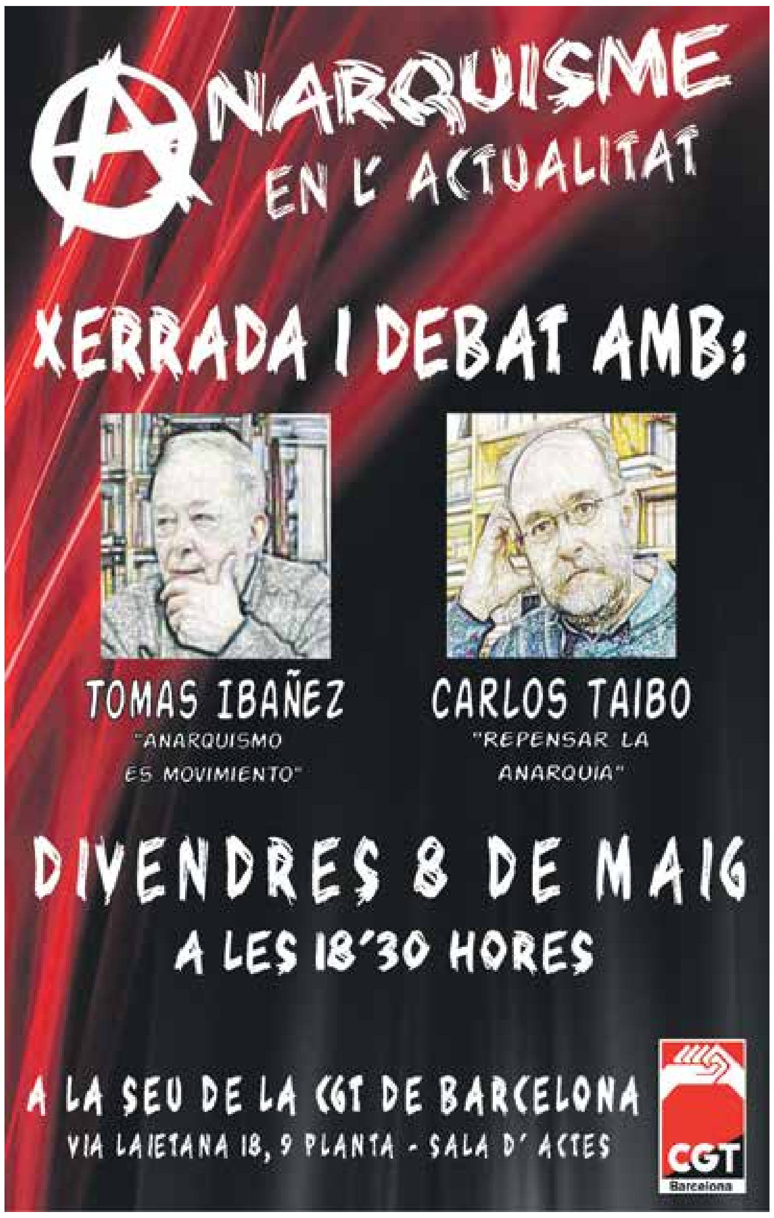
Des de la major part dels mitjans de comunicació i, fins i tot en àmbits que haurien de ser més rigorosos com l'acadèmic o el sociològic, és habitual referir-se a l'anarquisme i el pensament llibertari com un anacronisme. Més enllà de la definició recollida en el diccionari de la RAE,-per cert, esbiaixada i empobridora-o al lloc comú de certs eslògans i fets històrics memorables, el debat sobre la vigència del pensament anarquista o de la viabilitat d'una societat llibertària al món actual és molt escàs i, sovint, molt desafortunat. Això quan no respon a l'interès del poder per orquestrar campanyes difamatòries amb l'ànim de criminalitzar tot el que en aquest país soni a anarquisme o a enfrontament davant un sistema capitalista depredador i explotador.

A diferència d'altres corrents de pensament, com el comunisme, la socialdemocràcia o el pensament liberal, l'anarquisme s'ha concretat escassament al llarg de la història, sempre fruit de revolucions i aixecaments davant les injustícies de l'Estat i el Capital. Malgrat disposar d'un corpus teòric fruit de la reflexió de ments preclares i molt importants al seu moment històric (Kropotkin, Bakunin, Reclus, Fourier, Owen, Malatesta, Mella, etc.) l'anarquisme es percep encara avui dia com una utopia ingènua i irrealitzable.

L'alternativa d'una societat llibertària regida per la democràcia directa enfront del frau de la democràcia parlamentària, d'una economia social assentada en l'autogestió i la solidaritat oposada a l'explotació capitalista, i d'una llibertat respectuosa al temps amb l'individu i el bé comú front d'uns drets socials estomacats per la injustícia econòmica i la corrupció judicial, suposen un element que desarticula el discurs políticament correcte en el qual es mouen les alternatives al sistema que es presenten en el context polític actual.

La concreció política de l'esclat social que va suposar el 15-M, la corrupció dels partits tradicionals o la potenciació de sentiments nacionalistes, han suposat la irrupció de noves opcions polítiques que pretenen, si fem cas al que es planteja des de les mateixes, ocupar espais de poder en l'actual marc polític, i si més no, el poder mateix. Analitzades amb deteniment s'aprecia en elles l'absència d'un corpus de pensament sòlid i de propostes que vagin més enllà de la correcció de certs excessos del poder i els polítics, de tal manera que freguen i cauen amb freqüència en l'acusació favorita de la burgesia: el populisme.

La qüestió que ens plantegem és si, en aquest context, l'anarquisme és una alternativa viable, visible i necessària. Ens preguntem com i quina és l'actualitat de l'anarquisme en aquests moments d'incertesa política i pobresa ideològica manifestes.

Catalunya, líder mundial en la privatització de l'aigua

Ecologistes en Acció - Catalunya

La gestió privada de l'aigua afecta a prop del 82,8% de la població catalana; el 74,3% monopoli en mans d'AGBAR. La gestió privada és, de mitjana, un 25% més cara i es concentra en les zones urbanes, on el negoci està garantit. A l'Àrea Metropolitana de Barcelona la diferència és del 91%.

Catalunya és la regió líder mundial en gestió privada de l'aigua. La presència d'empreses que gestionen aquest servei suposa que a dia d'avui el 82,8% de la població estigui abastida per algun tipus de gestió privada, ja sigui amb concessió a un operador privat o a través d'una empresa mixta.

Les dades, disponibles en el nou mapa interactiu que presenta Aigua és Vida, en la qual participa Ecologistes en Acció, a la nova web, reflecteixen també com el sector privat es mou únicament amb interès mercantil: així, trobem que els municipis que tenen una gestió privada de l'aigua són només el 46% del total, evidenciant la concentració d'aquesta forma de gestió en les grans zones urbanes, on els beneficis estan garantits, i fugint de les zones rurals, on el retorn de la inversió és més arriscat.

Pel que fa a les empreses privades que operen en la gestió de l'aigua, ens trobem amb una presència pràcticament en règim de monopoli d'AGBAR, que, sota diferents noms i marques comercials, abasteix al 74,3% de la població de Catalunya. Aqualia, el segon operador privat, abasteix al 5,5% del població, i només el 17,2% manté una gestió pública.

Els estudis fets per Aigua és Vida es sumen a l'evidència que la gestió privada és més cara que la pública. A través d'un mapa interactiu de preus per metre cúbic fet a partir de les dades de l'Agència Catalana de l'Aigua es posa de manifest com la incorporació de costos al rebut que res tenen a veure amb la gestió del servei té un impacte directe en les tarifes que paguem la ciutadania, produint-se de mitjana un encariment del 25%.

Cal destacar l'espectacular diferència de preu entre el que paga la ciutadania de l'Àrea Metropolitana de Barcelona abastida per la Societat d'Economia Mixta (o SEM: 70% AGBAR, 15% La Caixa i 15% pública) i l'abastida per empreses públiques en la mateixa regió. Així, mentre que els primers paguen de mitjana 1,82 €/m3, els municipis veïns que tenen gestió pública paguen de mitjana 0,95€/m3. Així, la irregular prestació del servei que està fent la SEM està suposant un sobrecost inncessari i injust del 91,6% en les factures de l'aigua.

La nova web http://www.aiguaesvida.org/ i els mapes interactius formen part de la campanya de remunicipalització que porta a terme Aigua és Vida i amb la que pretén buscar suport ciutadà i polític a les seves demandes.

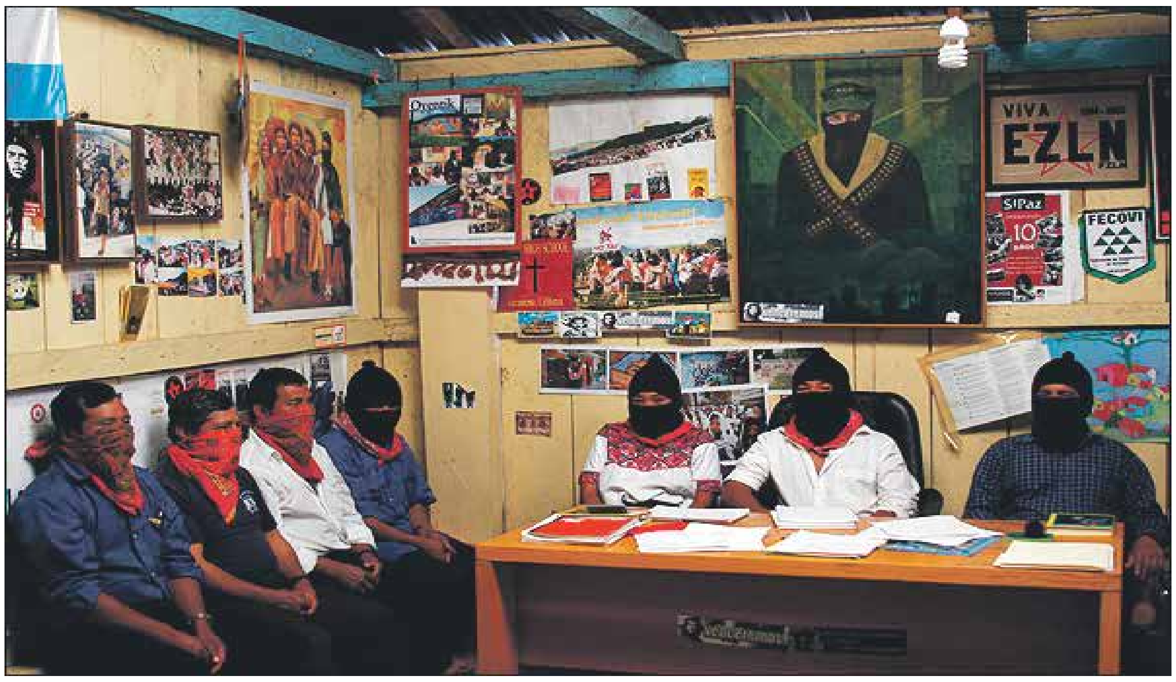
Dinamita de cervell

De Chiapas a Kobanê: més que simples coincidències

Petar Stanchev

La victòria recent del moviment kurd al cantó de Kobanê (Kurdistan occidental), on ha aconseguit de resistir un duríssim setge del grup Estat Islàmic des del setembre passat, ha estat notícia a tot el món i ha situat aquest territori autònom kurd al nord de Síria en el mapa. Però ben sovint les informacions no han anat més enllà de la superfície i han deixat de banda la complexa, completa i radical revolució que hi porten a terme els kurds, en molts sentits paral·lela a la dels zapatistes a Chiapas. Petar Stanchev en destacava les semblances en un article publicat fa poc al portal Kurdish Question i que us oferim tot seguit, a partir d'una traducció de la Cooperativa Integral Catalana.

«El poder per al poble' només es pot posar en pràctica quan el poder exercit per les elits socials es dissol en el poble.»
(Murray Bookchin, 'Post-Scarcity Anarchism')

La ciutat kurda de Kobanê, fins fa poc gran desconeguda, ha aconseguit d'atreure l'atenció de tot el món amb la seva gran resistència contra la invasió del grup gihadista Estat Islàmic (ISIS) i convertir-se en un símbol internacional, comparat amb la defensa de Madrid i Stalingrad. El coratge i l'heroisme de les Unitats de Defensa del Poble i de les Unitats de Defensa de Dones (YPG i YPJ, respectivament) han rebut lloances d'un gran nombre de col·lectius i individus: anarquistes, esquerranistes, liberals i fins i tot persones de dretes han expressat simpatia i admiració pels homes i les dones de Kobanê en la seva batalla històrica contra allò que en general s'ha vist com el 'feixisme' d'Estat Islàmic. Els grans mitjans de comunicació s'han vist obligats a trencar el silenci sobre l'autonomia kurda arran dels nombrosos articles i notícies que s'han retransmès i s'han publicat de Kobanê, on sovint es descrivia la fortalesa i determinació dels lluitadors kurds… amb una certa dosi d'exotisme, és clar.

No obstant això, aquesta atenció sovint ha estat selectiva i parcial: l'essència del projecte polític a Rojava (Kurdistan occidental) s'hi ha deixat de banda i els mitjans han preferit de presentar la resistència a Kobanê com una excepció estranya en el suposat barbarisme de l'Orient Mitjà. No és sorprenent, doncs, que l'estel roig i brillant de les banderes victorioses de les YPG/YPJ no sigui un símbol agradable als ulls dels poders occidentals i els seus mitjans. Els cantons autònoms de Rojava representen una solució autòctona als conflictes de l'Orient Mitjà i abasten la democràcia de base i els drets ètnics, socials i de sexe: i tot això rebutjant no sols el terror d'ISIS, sinó també la democràcia liberal i l'economia capitalista. Malgrat que Occident ha volgut mantenir el silenci sobre la qüestió, aquests fonaments ideològics són la clau per a entendre l'esperit de l'epopeia de Kobanê que ha fascinat el món, com ha explicat recentment l'activista i acadèmica kurda Dilar Dirik.

Mentre s'intensificaven les lluites a cada carrer i cantonada de la ciutat, Kobanê ha aconseguit de captivar la imaginació de l'esquerra, i especialment de l'esquerra llibertària, com a símbol de resistència i lluita, i no ha trigat a fer-se un lloc en el panteó de les batalles per la humanitat més emblemàtiques, com la defensa de Madrid contra els feixistes durant la dècada del 1930. No és casualitat que el grup marxista leninista turc MLKP, que s'ha unit a les YPG-YPJ al camp de batalla, hissés la bandera de la república espanyola sobre la ciutat enrunada el dia de l'alliberament definitiu i fes una crida a formar brigades internacionals, seguint l'exemple de la revolució espanyola. Allò que ha permès les comparacions amb la revolució espanyola no ha estat la lluita per Kobanê en si mateixa, sinó l'essència llibertària dels cantons de Rojava, la implantació de la democràcia directa de base i la participació de les dones i d'uns quants grups ètnics en el govern autònom. En molts articles s'esmentava breument una altra associació: la revolució a Rojava i el govern autònom s'ha comparat amb el moviment zapatista i l'autonomia del sud de Mèxic. La importància d'aquesta comparació podria ésser crucial per tal d'entendre el paradigma de la lluita revolucionària al Kurdistan i què significa per als qui creuen que hi ha un altre món possible.

El moviment zapatista és probablement un dels elements més simbòlics i influents de l'imaginari revolucionari al món després de la caiguda dels règims socialistes estatistes al final dels anys 1980 i el començament del 1990. L'1 de gener de 1994 al matí una força guerrillera desconeguda, composta per indígenes maies, va ocupar les principals poblacions de l'estat mexicà més meridional, Chiapas. L'operació militar fou duta a terme amb una gran lucidesa estratègica combinada amb l'ús d'internet, aleshores del tot innovador, per a difondre el missatge dels revolucionaris; així va ressonar a tot el món i va inspirar la solidaritat internacional i l'emergència del moviment antimundialització. Els zapatistes es van rebel·lar contra el capitalisme neoliberal i el genocidi social i cultural dels pobles indígenes a Mèxic. '¡Ya basta!' en va ésser el crit, que va néixer de la llarga nit de 'cinc-cents anys d'opressió', com deia la Primera Declaració de la Selva Lacandona. Els zapatistes es van aixecar en armes quan el capital mundial celebrava la 'fi de la història' i la idea d'una revolució social semblava un anacronisme romàntic que pertanyia al passat. L'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) va ésser expulsat de les ciutats després de dotze dies de lluita intensa amb l'exèrcit federal, però la profunda organització horitzontal a les comunitats indígenes no va poder ésser eliminada per cap intervenció militar o pel terror. El portaveu emmascarat de l'exèrcit rebel, el subcomandant Marcos, va qüestionar la noció d'avantguarda històrica oposant-la a una revolució des de sota, que no aspira a arribar al poder sinó a abolir-lo, i aquest concepte va esdevenir central per a la majoria de moviments anticapitalistes de massa, des de Seattle i Gènova fins a les ocupacions de les places Syntagma i Puerta del Sol, àdhuc el moviment Occupy novaiorquès.

“La semblança més important entre la revolució a Rojava i la de Chiapas és la reorganització social i política que té lloc als dos territoris i que es basa en la ideologia llibertària”

Quines semblances hi ha amb la revolució a Rojava? Del marxisme leninisme a l'autonomia: una trajectòria històrica compartida

Les arrels de l'autonomia democràtica a Rojava només es poden entendre a través de la història del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK), l'organització que d'ençà que fou creada, el 1978, ha estat central en el moviment d'alliberament kurd. El PKK es va establir com a organització guerrillera marxista-leninista al nord del Kurdistan, part de l'estat turc, combinant les ideologies d'alliberament nacional i social. Va créixer fins a ésser una força guerrillera substancial sota el lideratge

d'Abdullah Öcalan i va aconseguir de plantar cara al segon exèrcit més gran de l'OTAN en un conflicte que va costar la vida de més de quaranta mil persones. L'estat turc va desplaçar centenars de milers de persones i se sap que va utilitzar la tortura, els assassinats i la violació contra la població civil, però no va aconseguir de trencar la columna vertebral de la resistència kurda. Des del començament, el PKK va expandir la seva influència tant a Turquia com a les altres parts del Kurdistan. La força política que encapçala la revolució a Rojava, el Partit d'Unió Democràtica (PYD), hi és afiliat a través de la Unió de Comunitats del Kurdistan (KCK), l'organització que aixopluga tot de grups revolucionaris i polítics que comparteixen les idees del PKK. La ideologia que uneix tots els grups civils i revolucionaris dins el KCK s'anomena 'confederalisme democràtic' i es basa en les idees de l'anarquista nord-americà Murray Bookchin, que defensava una societat no jeràrquica centrada en l'ecologia social, el municipalisme llibertari i la democràcia directa.

Encara que els zapatistes són famosos pel seu govern autònom i el rebuig de la noció d'avantguarda històrica, les arrels de la seva organització també es vinculaven al marxisme leninisme i, com en el cas del PKK, la idea d'autogovern i de revolució des de sota fou fruit d'una llarga evolució històrica. L'EZLN, el va fundar el 1983 un grup de guerrilles urbanes, predominantment marxistes leninistes, que van decidir de crear una cèl·lula revolucionària entre la població indígena a Chiapas, organitzar una força guerrillera i prendre el poder amb la guerra de guerrilles. Ben aviat van comprendre que els seus dogmes ideològics no es podien aplicar a les realitats indígenes i van començar a aprendre de les tradicions comunals de governança d'aquests pobles. Així va néixer el zapatisme, una fusió entre el marxisme i l'experiència i el coneixement de la població local que havia resistit primer la colonització espanyola i després mexicana.

Aquesta trajectòria ideològica compartida manifesta un tomb històric en la comprensió del procés revolucionari. La rebel·lió zapatista amb l'establiment de l'autonomia a Chiapas va representar un trencament respecte de l'estratègia de guerrilla tradicional, inspirada predominantment per la revolució cubana. Això va quedar encara més clar amb la carta que el portaveu de l'EZLN, el subcomandant Marcos, va escriure a l'organització d'alliberament basc ETA: 'Em cago en totes les avantguardes revolucionàries del planeta.' Ja no havia d'ésser l'avantguarda qui dirigís el poble; era el mateix poble qui construïa la revolució des de sota i la sostenia. Aquesta és la lògica cap a la qual el PKK ha anat canviant l'última dècada sota la influència de Murray Bookchin, i aquest canvi manifesta una evolució de l'organització de moviment per al poble a moviment del poble.

Cantons i 'caracoles': la llibertat aquí i ara

Probablement la semblança més important entre la revolució a Rojava i la de Chiapas és la reorganització social i política que té lloc als dos territoris i que es basa en la ideologia llibertària d'aquestes organitzacions. L'autonomia zapatista en el format actual es va originar arran del fracàs de les negociacions de pau amb el govern mexicà, després de la revolta del 1994. Durant la negociació els rebels van demanar al govern que s'adherís als acords de San Andrés, que donaven als pobles indígenes el dret de l'autonomia, l'autodeterminació, l'educació, la justícia i l'organització política, basada en la seva tradició, com també el control comunal sobre la terra i els recursos de les zones que els pertanyen. El govern mai no va aplicar aquests acords i el 2001 el president Vicente Fox en va proposar una versió editada que fou votada al congrés, però que no va satisfer les demandes dels zapatistes i els altres grups de resistència. Tot plegat es va qualificar de 'traïció' i va comportar que l'EZLN declarés dos anys després la creació de cinc zones rebels, centrades en cinc 'caracoles' que servien de centres administratius. El nom 'caracoles' explicava prou bé el concepte de revolució dels zapatistes: 'Ho fem tot nosaltres mateix, anem aprenent amb el procés i avancem, a poc a poc, però avancem.' Els 'caracoles' inclouen tres nivells de govern autònom: comunitat, municipi i consells del bon govern. Els dos primers se centren en assemblees de base, mentre que els consells del bon govern s'elegeixen, però amb la intenció d'aconseguir que el màxim nombre de persones participi en el govern al llarg dels anys a través del principi de rotació. L'autonomia té el propi sistema educatiu, de sanitat i de justícia, com també cooperatives de producció de cafè, ramats, artesania, etc.

'Aprenem a mesura que cometem errors, no coneixíem l'autonomia ni sabíem que construiríem una cosa així. Però vam aprendre i millorar coses amb la lluita', em va explicar el guardià zapatista Armando quan vaig visitar el territori autònom mexicà al final del 2013. La llibertat només es podia practicar aquí i ara i la revolució era un procés de qüestionament continu del 'statu quo' i de construcció d'alternatives.

Efectivament, els cantons de Rojava s'assemblen a l'autonomia de Chiapas. Els va proclamar el partit dominant PYD el 2013 i funcionen a través d'assemblees populars i de consells democràtics. Les dones participen amb igualtat en la presa de decisions i són representades en tots els càrrecs elegits, que sempre es comparteixen entre un home i una dona. Tots els grups ètnics són representats al govern i a les seves institucions. La sanitat i l'educació també són garantides pel sistema del confederalisme democràtic i recentment ha obert la porta la primera universitat, l'Acadèmia Mesopotàmia, que es planteja de qüestionar l'estructura jeràrquica de l'educació i aportar una perspectiva diferent de l'aprenentatge.

Tal com en el cas dels zapatistes, la revolució a Rojava es projecta a si mateixa com a solució als problemes de tot el país, i no com una expressió de tendències separatistes. Aquest sistema genuïnament democràtic, com el va anomenar la delegació d'acadèmics d'Europa i d'Amèrica del Nord que va visitar Rojava recentment, apunta en la direcció d'un futur diferent per a l'Orient Mitjà, basat en la participació directa, l'emancipació de les dones i la pau entre ètnies.

Revolució de les dones

El gènere ha estat sempre una qüestió central de la revolució zapatista. La situació de les dones abans del creixement de l'organització i l'adopció de l'alliberament de les dones com a pilar de la lluita era marcada per l'explotació, la marginació, els matrimonis forçosos, la violència física i la discriminació. Per això Marcos va dir que el primer aixecament no va ésser el del 1994, sinó l'adopció de la Llei Revolucionària de Dones del 1993, que establia el marc per a la igualtat i la justícia de gènere i garantia els drets de l'autonomia personal, l'emancipació i la dignitat de les dones del territori rebel. Avui les dones participen en tots els nivells del govern i tenen les seves pròpies cooperatives i estructures econòmiques per a garantir la seva independència econòmica. Les dones formaven i encara formen una gran part dels rangs de la força guerrillera zapatista i ocupent alts càrrecs en el comandament. La victòria de San Cristóbal de las Casas, la ciutat més important que van capturar les tropes zapatistes durant la rebel·lió del 1994, també fou encapçalada per dones, especialment per la comandant Ramona, que també fou la primera zapatista enviada a Ciutat de Mèxic per a representar el moviment.

No és difícil de comparar la implicació en massa de dones indígenes en els rangs zapatistes a Chiapas amb la participació de les dones en la defensa de Kobanê i en les YPJ (Unitats de Defensa de Dones), ambdues descrites sovint de manera sensacionalista pels mitjans occidentals aquests últims mesos. No obstant

això, la seva valentia i determinació en la guerra contra ISIS és fruit d'una llarga tradició de participació de les dones en la lluita armada per l'alliberament social al Kurdistan. Les dones han exercit un paper determinant al PKK i això va connectat indubtablement amb la importància del gènere en la lluita kurda. La revolució a Rojava posa un fort èmfasi en l'alliberament de les dones com a indispensable per al veritable alliberament de la societat. El marc teòric que desmunta el patriarcat al cor de la lluita és anomenat 'ginelogia', un concepte desenvolupat per Abdullah Öcalan. L'aplicació d'aquest concepte ha tingut com a resultat un enfortiment de les dones no vist en uns altres llocs, no sols en el context de l'Orient Mitjà sinó també en el context del feminisme occidental liberal. Les assemblees, estructures cooperatives i milícies de dones són el cor de la revolució, que es considera incompleta si no destrueix l'estructura patriarcal de la societat, un dels fonaments del capitalisme. Janet Biehl, escriptora i artista independent, va escriure després d'una visita recent a Rojava que les dones en la revolució kurda tenen el paper ideològic del proletariat en les revolucions del segle passat.

L'ecologia de la llibertat

'The Ecology of Freedom' és probablement l'obra més important de Bookchin i el seu concepte d'ecologia social, l'han adoptat els revolucionaris a Rojava. La seva idea que 'la mateixa noció de dominació de la natura per l'ésser humà és causada per la dominació real de l'ésser humà per l'ésser humà' enllaça el patriarcat, la destrucció ambiental i el capitalisme i assenyala que abolir-los és l'únic camí cap a una societat justa. Un enfocament holístic com aquest també fou implementat pels zapatistes. La sostenibilitat també ha estat un aspecte important a emfasitzar, especialment amb la creació dels 'caracoles' el 2003. El govern autònom ha intentat recuperar els coneixements ancestrals relacionats amb l'ús sostenible de la terra i combinar-los amb pràctiques agroecològiques. Aquesta lògica no sols és una qüestió de millorar les condicions de vida a les comunitats i d'evitar l'ús d'agroquímics: és un rebuig a la noció que l'agricultura industrial a escala gegant és superior a les formes 'primitives' amb què els pobles indígenes treballen la terra i, com a tal, és un poderós desafiament a la lògica del neoliberalisme.

El camí cap a l'autonomia: el nou paradigma revolucionari

Les semblances entre el sistema del confederalisme democràtic que es desenvolupa a l'oest del Kurdistan i l'autonomia a Chiapas van més enllà dels pocs punts que he remarcat en aquest article. Des dels eslògans com '¡Ya Basta!', adaptat al kurd com a 'Êdî bes e', fins a la democràcia de base, les estructures econòmiques comunals i la participació de les dones, el camí similar que han seguit el moviment kurd i el dels zapatistes ha posat de manifest un trencament decisiu amb la noció avantguardista del marxisme leninisme i un nou enfocament de la revolució, que ve des de sota i cerca la creació d'una societat lliure i no jeràrquica.
Encara que ambdós moviments han rebut crítiques d'elements sectaris de l'esquerra, el fet que els únics experiments de canvi social radical importants i amb èxit s'hagin originat en grups no occidentals, marginats i colonitzats és una bufetada als 'revolucionaris' dogmàtics blancs i privilegiats del nord global que, malgrat que amb prou feines han aconseguit de qüestionar l'opressió als seus propis països, tendeixen a creure que poden jutjar què és una revolució real i què no.
Les revolucions a Rojava i Chiapas són un exemple poderós per al món perquè posen de manifest l'enorme capacitat de l'organització de base i la importància dels llaços comunals com a oposició a l'atomització social capitalista. Finalment, però no per això menys important, Chiapas i Rojava haurien de fer que molta gent a l'esquerra, inclosos alguns anarquistes, es desfessin de la seva mentalitat colonial i del dogmatisme ideològic.
Un món sense jerarquia, dominació, capitalisme ni destrucció ambiental o, com diuen els zapatistes, un món on càpiguen molts mons, que sovint ha estat descrit com a 'utòpic' i 'no realista' pels mitjans i les estructures educatives i polítiques principals.
No obstant això, aquest món no és un miratge del futur que ve als llibres, passa aquí i ara i els exemples dels zapatistes i els kurds són una potent arma per a tornar a encendre la nostra capacitat d'imaginar un canvi radical real en la societat, com també un model del qual aprendre en les nostres lluites. Els estels roigs que brillen sobre Chiapas i Rojava il·luminen el camí cap a l'alliberament i si haguéssim de resumir què aporten aquestes dues lluites en una paraula, seria clarament autonomia.

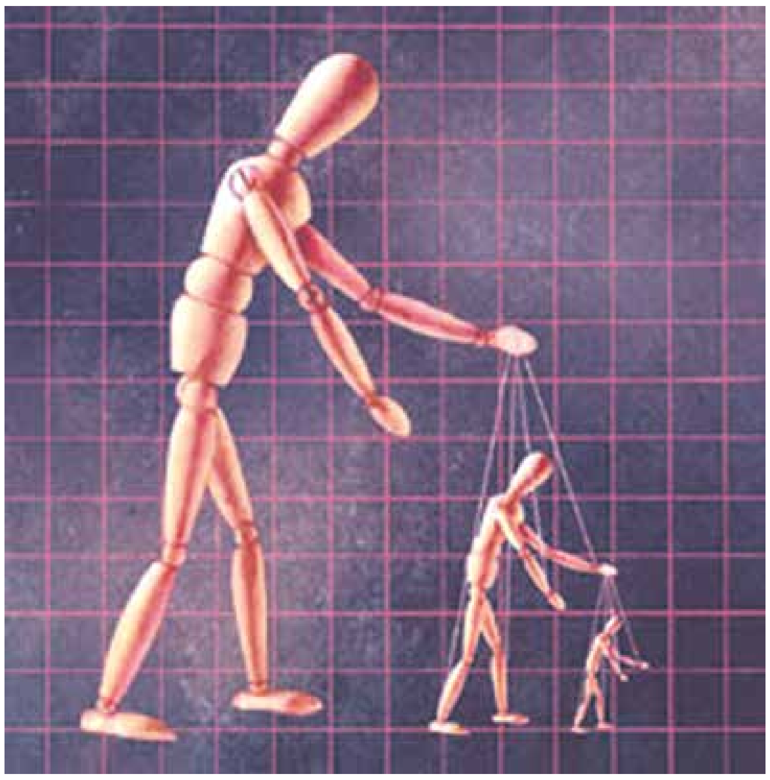
** Article extret del portal Vilaweb, publicat originàriament a Kurdish-Question.com, sobre les semblances de l'autonomia en aquests dos territoris revolucionaris*

La taula de Porrera

Vides sanes i exemplars

Artur Sardà

Moltes de les lleis que ens pretenen protegir de les drogues tenen aspectes exemplaritzants. És a dir, que no tan sols està prohibit fumar als locals tancats (per qüestions de salubritat que poden semblar òbvies) sinó que també està prohibit fumar prop dels parcs infantils, ni que siguin a l'aire lliure.
I per quin motiu, tot i ser legal el consum de cannabis, se'n sanciona el consum a l'aire lliure (ni que no hi hagi parcs a la vora) si no és per una qüestió d'imatge?
"Hi ha nens!" he sentit dir de vegades en algú quan un tercer anava a fer un canut. Hi ha nens!!! I què? A ells no els hi passaré. Ah, però no és suficient! Tenim de donar exemple, fer creure als nens que portem una vida sana segons els cànons oficials, admetent de facto que això de fumar petes està malament. Doncs si està malament, perquè fumem, pregunto jo?

Jo no crec que fumar estigui malament, ni que reconegui que un excés de fum circulant pels pulmons pot acabar causant danys. Però com que no crec que sigui cap crim i crec també que totes les coses, amb moderació i amb seny, poden aportar quelcom de positiu, és en aquestes idees en les que educaré als meus fills. Què puc estar equivocat? Si. Quan descobreixi que estic equivocat, rectificaré. Però mentrestant, he d'educar als meus fills d'acord a les idees dels altres?
Però la qüestió exemplaritzant és la que em porta de cap. Perquè els arguments oficials per sustentar la prohibició tenen una base que es pretén científica, mèdica, no ideològica, igualment vertadera per a tots, tinguin les creences que tinguin. Aleshores, n'hi hauria d'haver prou amb fer circular la informació; i que cadascú faci amb ella el que vulgui en funció de les seves idees. Però no, a més cal donar exemple; perquè el que es pretén en el fons és canviar comportaments per mitjà de la manipulació publicitària. Potser amb bona intenció! O potser no!
I quin és l'exemple a seguir? D'acord, fora drogues, bona dieta, footing cada matí, però i què? I l'angoixa existencial? I l'ansietat del dia a dia? I el sentit de tot plegat? Be, es veu que la ciència no te altra resposta per aquests temes que la distribució generosa d'ansiolítics i antidepressius.
I si no en tens prou, fes-te d'alguna religió legal, que n'hi ha per donar i vendre.
Potser per això, perquè les religions encara són útils per contenir i canalitzar les emocions desbordades en favor del sistema, és pel que continuen donant exemple públic de la seva fe, de la seva concepció del món, que no tan sols estem obligats a respectar sinó fins i tot a suportar, quan en determinades èpoques hem de modificar els nostre hàbits quotidians per tal que ells facin ostentació del seu ideari.
Aquests dies de Setmana Santa es veu molt clar. Respecte i silenci, que passen els inquisidors, els homòfobs, misògins i abusadors, amb les seves caputxes i cadenes, i amb les seves carrosses macabres, impressionant als infants amb escenes de tortures i violència! Donant exemple, vaja!

Processos participatius tramposos?

Pepe Berlanga

Llegint la premsa les últimes setmanes algunes cridaneres capçaleres van reclamar la meva atenció. La Vanguardia titulava: Comença la campanya per a la "independència" del Moianès. Una campanya pel "sí " a una nova comarca de la qual formarien part deu municipis. Els arguments a favor es col·locaven a salvaguardar el Consorci (en perill després de l'entrada en vigor de la Llei de Racionalització i Sostenibilitat de l'Administració Local aprovada pel PP) així com una millor redistribució dels recursos, concentrant els serveis socials, les subvencions que rep el Consorci del Moianès i l'estalvi que generaria cada ajuntament amb la creació d'un consell comarcal, de tal forma que podria arribar a gestionar 3,3 milions d'euros, quan el pressupost del Consorci l'any passat va ser de 800.000 euros.
El mètode triat un procés participatiu, celebrat el 22 de març amb una única i directa pregunta, de si és necessària o no la creació d'una nova comarca. Arribat el moment crític el vot afirmatiu va ser majoritari. El 80.44% es mostraven partidaris d'aquesta opció mentre que el 16,35% votaven "no". No obstant això, analitzant els resultats amb major deteniment es confirma que tan

sols el 47,3% dels cridats a decidir participaven, encara que amb grans diferències entre les diverses poblacions. Des de la major contribució a Collsuspina amb el 68%, fins a la menor a Sant Quirze de Safaja amb el 31%. A manera anecdòtica, l'entitat amb significativa població, Moià, concorria el 45%. Si bé el resultat de la votació no és vinculant, a costa de que el Parlament ho aprovi.
Primera conclusió, procés participatiu que ha de ser confirmat per una altra "jerarquia" i, el que és més important, no aconsegueix el concurs ni tan sol del 50% dels cridats a decidir, no obstant això, llançant les campanes al vol, s'anuncia que una gran majoria van ratificar la creació de la nova comarca. Aquest exemple de lectura interessada d'uns resultats no és nou, el tan idolatrat Estatut de Catalunya de 2006 tan sols va aconseguir que concorreguessin el 48,85% dels votants, en conseqüència, ens van revendre que es va arribar al 73,24% de sies, quan aquest percentatge corresponia certament a tan sols 3 de cada deu possibles participants, qui decidirien afirmativament com es reglamenta el nostre futur.
Podem remuntar-nos a processos anteriors per a comparar resultats i continuar obtenint conclusions. De tal manera que la participació en la fallida Constitució Europea de 2005 la va apadrinar el 40,6%; en el Referèndum de l'OTAN de 1986 el 63%; en el del Estatut de 1979 va ser del 59%; en la Constitució espanyola de 1978 el 68% o en la Reforma política de 1976 el 74%.
Segona conclusió, encara que tots diuen que guanyen gairebé mai és cert. Conseqüentment, quan la ciutadania és cridada a posicionar-se sobre un tema determinat el nivell de suport d'aquesta ha vingut desplomant-se. Les raons són variopintes, tantes com subjectes integren el col·lectiu, i cadascú tindrà la seva teoria, ara bé, alguna cosa no acabarà de funcionar bé quan els projectes són depreciats o no aconsegueixen suports substancials, no obstant això, els governants de torn no es posen vermells, ni tan sols guarden les mínimes aparences democràtiques, maniobrant els resultats finals en el seu benefici.
En un moment que es pretén sigui significatiu, com el d'una consulta sobre el futur de Catalunya, seria fonamental que no es jugués amb les cartes marcades com el més desalmat dels tahurs. No és de rebut que, com en anteriors ocasions, ens facin combregar amb rodes de molí, o s'exigeix uns nivells de participació que siguin veritablement representatius del conjunt de la ciutadania o, de nou, ens manipularan amb els resultats finals.
Actuar en sentit contrari i sense fixar aquests mínims, amb tota seguretat, és perquè tenen veritable pànic a conèixer la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a part que seria un precedent que engendraria més consultes, ja que un poble al que se li pregunta sobre aquest tema demandaria es tingués en compte la seva opinió sobre tots i cadascun dels assumptes que li afecten directament i, sobre els quals, tot apunta que no serem cridats a decidir.

El far

Escrits literaris de Patricia Heras

Ferran Aisa

Patricia Heras Méndez, nascuda a Madrid el 17 d'octubre de 1974, va començar a publicar el set de març de 2008 "poetadifunta.blogspot.com.es", on recollia poemes i textos signats amb el nom d'Autolísica, que vol dir autodestructiva o suïcida. Els seus escrits al blog han estat la base de l'edició de Poeta Muerta (Ediciones Capirote, Barcelona, 2014).

En el primer poema del blog "Todo lo aprendido es erróneo.", manifestava: "Me canso de escucharme sin descanso maldiciendo cárceles de papel / que tiranizan la realidad de mis sueños inducidos, / sueños apócrifos de un cadàver / que insconciente aún grita: / todo es mentira!!!" Aleshores feia tot just dos anys dels fets de l'anomenat Cas 4F i de l'absurda detenció que va patir a l'Hospital del Mar que, com en la novel·la de Kafka "El Procés", va arrossegar-la a una condemna injusta, que la va portar a la presó i, finalment, al suïcidi.

La filosofia de l'absurd de Camus prengué cos a la vida d'aquesta jove davant dels que imposaven la seva veritat per condemnar-la. Les seves declaracions defensant la innocència davant policia, advocat, jutge, assistenta social, psiquiatra són l'apoteosi del malentès. Detinguda per la seva imatge diferent, Patricia hagué de confessar el que no era: "No soy okupa, no soy punky y no soy una desarraigada..."

La personalitat de la Patri ha ressorgit en relleu a través del documental "Ciutat Morta" de Xavier Artigas i Xapo Ortega. Un cas encara ben fosc, on queda patent les enormes llacunes de les detencions i es reflecteix la innocència de la Patri i la dels seus companys d'infortuni.

"Poeta muerta" està dividit en deu apartats on s'alternen poemes, contes de ciència ficció, apunts autobiogràfics, guions de còmic, cartes a les amigues i diari de presó. Patricia Heras es declara mitòmana i fins i tot afirma que no distingeix la ficció de la realitat: "En realidad con el tiempo me convertí en una nihilista pervertida, dejé de creer en todo lo que se supone real y empecé a creer que todas las bollo guerreras fuimos heroicas amazonas en nuestras existencias pasadas..."

La poesia i la prosa de "Poeta Muerta" són plenes de metàfores sexuals i de fantasies eròtiques. Versos clars com l'aigua que flueix per un canal. Una poesia inspirada en la vida quotidiana del món que girava al seu voltant i que ella enlaira amb la seva mirada íntima, romàntica, gòtica, nimfòmana, lèsbica. "porno-terrorista", suïcida..., i amb la influència de "las locas visiones de Blake." A "Salí asustada", escriu: "Vi peces de plata boqueando en la orilla de tu sonrisa / y flores marchitas, rotas en la curva de tu ser."

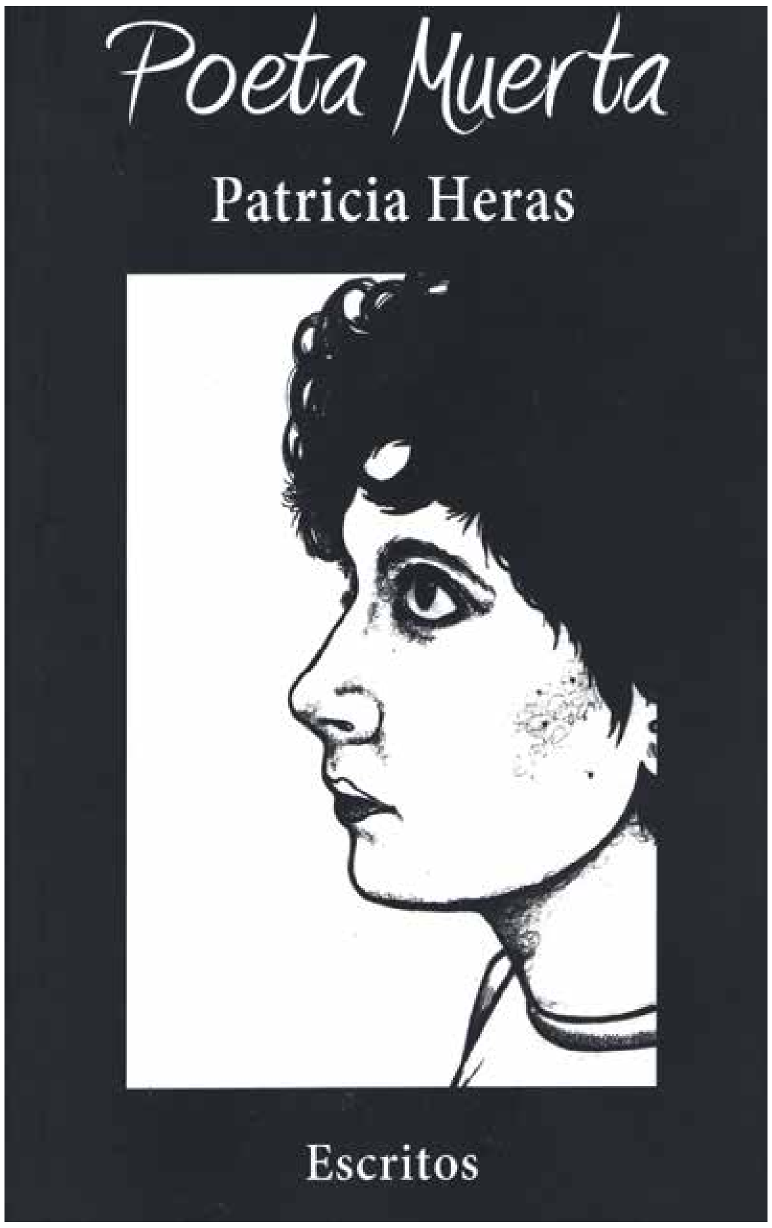
La Patri abanderava mites com la heroïna de còmic Xena, la princesa guerrera; la cantant nord-americana Cyndi Lauper; l'espiritualitat sexual queer, l'esperit dels poetes maleïts; n'era entusiasta dels documentals amateurs i dels vídeos a l'estil de "Soy Moderna, vivo en Barna".

Patricia Heras havia arribat a Barcelona l'agost de 2005: "Una ciudad que me permitía olvidar lo vivido que me hizo daño, una ciudad por descubrir, donde volver a empezar, con el cariño de mi amiga esperándome. Una ciudad que me volvería loca, que me haría aún más daño y me perdería del todo." Però Barcelona resultaria ser una ciutat morta que la portaria a la presó de Wad Ras en un judici ple de irregularitats i marcat per la venjança.

L'escrit "Prisionera. Crónicas carcelarias" és realment impactant per saber de primera mà el relat de la nit en què "Cyndi Lauper" (Patri) va ser detinguda i conduïda als calabossos de la guàrdia urbana i dels mossos, primer a la Rambla i després a les Corts. A través de l'intens diari de presó es pot seguir tots ela avatars del judici que va condemnar-la a ella, al seu amic Alf (amb qui va caure de la bicicleta) i als altres joves del Cas 4-F. El diari de Patricia Heras mostra la realitat del món de les presons i crítica i denuncia l'actuació de funcionàries, psiquiatres, jutges i policies: "Abuso de poder, agresiones físicas y mentales, mentiras, detenciones ilegales, malos tratos, estado policial... me parece increïble que pueda formar parte de esta broma asesina porque mi aspecto en este planeta NO ES NORMAL!!!" Els escrits carceraris són una visió per entendre el seu estat anímic degut a la falta de llibertat que pateix.

Els seus escrits són una mena de clam humà realitzat per una dona hipersensible que apuntava bones aptituds per convertir-se en una bona escriptora: "Relegada pues al rango de novicia descarriada, castigada con la firme prohibición de comer cosas del suelo en pleno ayuno cavernícola, transito debatiéndome entre la más casta resignación y el deseo irremediable de la tortuosa herejía cuyo fin es el inducido, para mi más bien elegido, pecado capital de la tentación, y su irremediable castigo en forma de aleccionadora charla, si hay suerte, e intensificación del vigilante control o la más extrema y deleitosa confinación en pos de doblegar una empozonada conducta al servicio del nada productivo y liberador placer, constituido además junto a la farmacéutica, como uno de los principales pilares de la economía mundial."

Les seves reflexions sobre la tragèdia en què viu les desenvolupa literàriament amb el drama però també a través del sarcasme i del humor. El seus escrits mostren com perd mil vegades l'esperança i com la refà tantes altres amb la fe de noia moderna i activista queer. A través dels seus escrits descobrim la personalitat irresistible de Patricia Heras, dotada d'una intel·ligència nata i amb grans dots per l'escriptura: "Diana y yo en Atenas, aquella que cogimos en el Pireo antes de empezar nuestras aventuras griegas. Me temo que lo más próximo a mi realidad actual son los lagrimones matutinos que me atizan si me pongo a pensar en Puig Antich, o "Para la libertad..." (el poema de Miguel Hernández que canta Serrat)".

I escriu sobre ella mateixa fent memòria sobre la pregunta que li va fer al seu pare sobre el perquè del seu nom: "Él me miró entre risas y me contó una extraña historia sobre una terrorista americana que dio un montón de guerra el año en que nací. No le hice ni puto caso, es muy bromista y tiene una afiladísimo sentido del humor..." Anys més tard veient la pel·lícula Patty Hearts, va descobrir d'on procedia el seu nom, d'aquella noia que va ser segrestada per un grup de revolucionaris il·luminats i va acabar integrada al grup fent atracaments metralleta en mà.

La situació d'angoixa es fa present cada vegada més en els seus escrits, sobretot quan viu el tercer grau amb una gran pressió sobre la seva vida: "Estoy colapsada, cansada, estresada, atacada, austada... me siento extraña coño!!!" Patricia Heras veu la presó a tot arreu: "Todo forma parte del mismo estructural plan represor base de subliminal y directa inducción: El control del ser humano."

La pressió en què viu és cada vegada més forta i la seva sensibilitat vital es manifesta constantment amb crits com aquest: "A la mierda la cordura, las responsabilidades, la educación y la puta moral. A la mierda el pensamiento inducido, la reeducación y la ciega huella de uno mismo. A la mierda la ceguera y la injusticia de no tener. A la mierda todo, todxs."

Patricia no va poder aguantar aquesta pressió inhumana i el 26 d'abril de 2011 com una papallona se'n va anar volant per la finestra en busca de la llibertat: "Todo acaba en uno mismo. Recuerdos,vivencias, traumas, iluminaciones. Lo que esté alrededor acaba también.Todo muere. El ser, su recuerdo y con el tiempo todo. Ya eres libre. Si no lo sientes así es porque tu mismo no te dejas serlo. Ke tormento, señorrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr."

Patricia Heras havia escrit en el poema "Necros": "A la sombra se cobija el amo y señor de esta ciudad muerta."

La llum llibertària

Josep Estivill

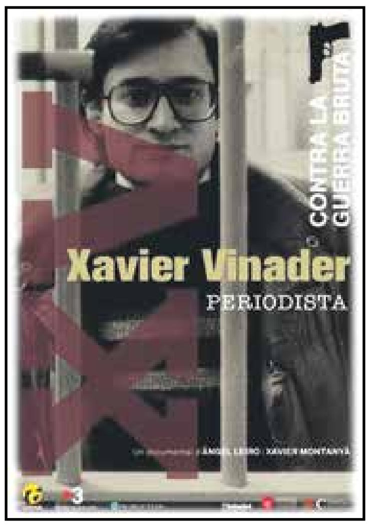
★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Xavier Vinader, periodista. Contra la guerra bruta

Xavier Montanyà i Àngel Leiro, 2014

★★★★

Documental sobre la figura de Xavier Vinader, el periodista que va denunciar les clavegueres del terrorisme governamental a l'Estat espanyol, destapant els vincles entre les forces de seguretat i les organitzacions d'extrema dreta. El 1979, Vinader va infiltrar-se al partit feixista Fuerza Nueva i contactà amb un expolicia nacional que li va filtrar molta informació reservada. Com a resultat, publicà tres reportatges centrats en la guerra bruta al País Basc. Un temps després, ETA va assassinar dos dels ultradretans que s'esmentaven en un dels reportatges, raó per la qual, Vinader va ser condemnat a set anys de presó per "imprudència temerària professional", però es va exiliar i a l'estranger va esdevenir un referent de la llibertat d'expressió espanyola. El 1982 va pactar amb el PSOE el seu retorn al país i l'ingrés en presó, a canvi d'una propera amnistia, que va arribar al cap d'un mes i mig.

El documental repassa aquests anys foscos de la Transició, amb unes estructures estatals de caire repressiu que són la continuació de les del Franquisme i que es mantenen i reforcen a l'època de la UCD i, sobretot, del PSOE, amb l'eclosió dels GAL. A banda del recull de testimonis i de documents inèdits, la part més interessant, però, és la mateixa participació de Vinader i, especialment, del gran protagonista, el periodisme d'investigació. Molt recomanable.

Philomena

Stephen Frears, 2013

★★★★

Una història basada en fets reals. Irlanda, anys cinquanta del segle passat. Les monges d'un internat robaven els fills de les mares adolescents, solteres i de classe baixa i els venien a famílies benestants. Una d'aquestes noies, quaranta anys després, demana els serveis d'un periodista per conèixer el fill que li van robar de joveneta. Magnífica cinta sobre un drama que es va destapar a finals del segle XX i, pel que s'ha vist, afectava molts països, a la Irlanda catòlica però també a l'Espanya franquista i aquí fins als anys vuitanta. La relació entre el periodista i la senyora gran, ell ateu i ella catòlica practicant, planteja els dilemes sobre el conflicte: ha de demanar perdó l'Església catòlica? S'han d'emprendre mesures legals contra les monges que van vendre els nens? Fins a quin punt les mares biològiques tenen dret a contactar amb els fills? I els fills, tenen dret a saber-ho? Els conflictes morals estan molt ben exposats i adquireixen un caire universal i intemporal. La pel·lícula, a més, té una factura molt ben feta (guió, fotografia, muntatge música, interpretacions…) i és, per tant, molt recomanable.

Dia de Paga

Charles Chaplin, 1922

★★★★

Els problemes del món laboral… a l'estil americà, com un problema individual. El genial còmic que era Charles Chaplin i el seu universal personatge de Charlot. És entremaliat a la feina i romàntic amb la noia de qui s'enamora -la filla del capatàs-, però submís amb la seva dona, una veritable sergent, que s'emporta sempre els diners que ell cobra fent de paleta. Aquest film dura uns vint minuts i conté divertides escenes de slapstick que tenen lloc a les bastides d'una casa en construcció, com l'escena on apila centenars de totxos. Cent anys després, segueix fent riure com el dia que es va rodar. Romàntic i tendre amb els dèbils, Charlot se'ns mostra gamberro amb els poderosos i els prepotents. Absolutament intemporal.

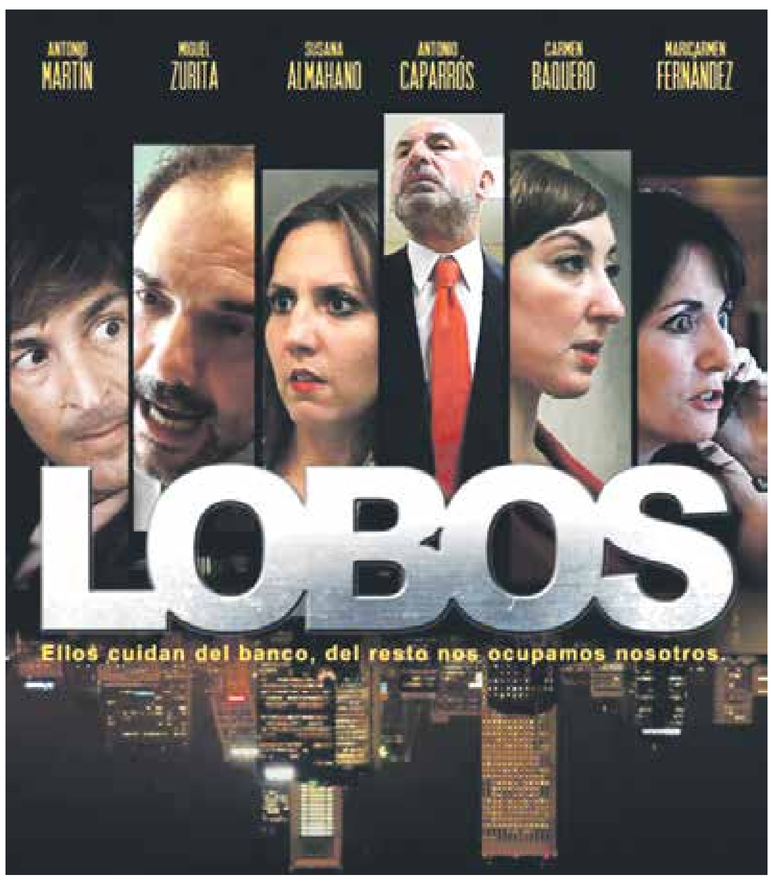

Lobos

Niños cabra, 2014

★★★★

Curtmetratge sobre els mecanismes de la banca per assetjar els seus clients amb productes comercials agressius. El guió s'ha confeccionat recollint testimonis de treballadors del sector i de delegats sindicals. Es representa l'escena d'una reunió especial per als directius i comercials de les sucursals d'una entitat financera, en les quals el conferenciant s'esplaia en mostrar com s'han de vendre les preferents i els altres productes brossa, aparaular les inspeccions d'hisenda, ignorar els comitès d'empresa, etc. Està ben interpretat i el protagonista principal, el conferenciant, fa veritable por. Tot el que es veu al curtmetratge és pur cinisme i segurament el guió carrega una mica les tintes, acumulant en poc temps tota l'escòria moral dels bancs, però la realitat no deu seu gaire diferent del que ens mostra. Una obra del col·lectiu andalús Niños Cabra. Molt bo.

Vint anys sense l'Ovidi: el passadís és llarg

Jordi Martí Font

El passat 10 de març de 2015, va fer deu anys que va morir l'"artista, el cantant i el pallasso", l'Ovidi Montllor.
La camisa fosca, negra, i les mans clares, com la cara i la veu. La veu, vermella, afilada com les paraules ; verda, del color del plàstic del lleixiu d'abans ; groga, com el groc del sol dels dibuixos dels xiquets ; lila, perquè era lila. Ja ho sabeu, de tots els colors i amb totes les lletres : Ovidi Montllor, la ironia d'una samarreta feta amb una cortina vella, vermella, des d'aleshores ja no he pogut caminar per la dreta i la gent en passar em deia "progressista".
L'antologia amb l'obra completa d'Ovidi Montllor fa anys i panys que camina per les prestatgeries secretes de les tendes de discos, en fa menys que a les llibreries hi trobem el volum de la Núria Cadenas i és més recent el disc del Inadaptats reinterpretant l'alcoià universal en clau punk. Però fa deu anys que es va morir i semblava com si hagués de sortir del cau… i res. Se n'ha parlat… i prou. Una forma de silenciar la poesia, és clar, entre qui només es preocupa pel tant per cent.
Perquè la poesia és la seva veu quan recita Sagarra, però també -i sobretot- quan martelleja Salvat-Papasseit, el poeta anarquista i independentista català que afirmava que ell també havia guardat fusta al moll i nosaltres (no, nosaltres no, sinó els burgesos que eren el públic bàsic de la poesia catalana de la seva època i d'ara mateix) no sabien què és guardar fusta al moll. El seu cant és un martell quan els cops damunt del ferro criden a enfotressen dels rics que tot ho tenen programat, fins i tot la funció d'òpera que mai no han entès però que sempre els ha proporcionat unes agradables ganes de dormir, i tot i així no deixen d'anar-

hi.
L'Ovidi era gran, tan gran com els seus projectes. Emocioneu-vos amb el "Coral romput" del Vicent Andrés Estellés, amb la seva manera de dir el poeta més gran de la poesia catalana contemporània, valencià com el d'Alcoi i amb una envejable capacitat immensa de barrejar les vulgaritats més vulgars amb la respiració més sublim de les paraules mentre passen entre les dents i la llengua. "Sóc valencià", que és la seva manera de dir-se lliure, lluny d'ofegades postures inamovibles de cartró pedra de Camps, Zaplana i companyia. Ovidi era valencià d'Alcoi, fill d'obrer anarquista, comunista en un moment en què gairebé no es podia ser res més dins l'esquerra però sobretot poeta i cantant, és a dir, un cas com un cabàs, l'Ovidi.
L'immens disc de tretze enregistraments de l'obra completa és una peça bàsica de la cultura catalana contemporània i un bon exemple del país on vivim, un país de racons arraconats. Toti Soler i molts altres músics, però sobretot Toti Soler, hi posen la llum musical necessària, l'acompanyen, el transporten, el situen, li donen un lloc, en el concert de les nostres grans veus. I és evident que la del trobador d'Alcoi no era una gran veu, ni tan sols era mitjanament bona. Però potser no li calia. Dir la música també és o pot ser una bona forma de transmetre emoció, i aquests discos és evident que ho fan. L'emoció de la revolta del "Ja no ens alimenten molles, que volem el pa sencer" o de la rebolcada i rebregada dels sentits adolescents de "com un record d'infantesa, Teresa".
No patiu, la mort no ens posarà luctuosos, no ens caurà la cara al terra, tot i que estaria bé que ens hi fes cap… de vergonya, perquè l'Ovidi mai no arribarà als altars de la faràndula artísticament no addicta. Els mestres de l'engany i l'endolciment de la realitat amb sucre refinat no li dedicaran cap carrer -ni falta que fa- ni plaça ni estàtua on s'hi caguin els coloms. Així que no m'he estat de lloar-lo, de parlar-ne amb l'estima de qui et fa estremir escoltant-lo. La bellesa de la musicació de les escultures d'Apel·les Fenosa és esgarrifosa i, després de la sorpresa inicial, et fa preguntar-te com és possible que tot això se'ns hagi mantingut "amagat", deixat de banda, buit davant dels ulls. El càncer es va emportar el cantant i la mediocritat ens ha pres la seva obra. "Escopiu a la closca pelada dels cretins".

Coral romput

Tot és bo per fer-hi colllloga, tots els discos són prou bons per somiar-hi les nits d'insomni, per fer balanç de les nits en vetlla, de les mans mai closes en companyia, però n'hi ha un on els rius de la tristesa es fan mars de felicitat. "L'alegria de viure, només aquella joia" de la son aprofitada per fer forat entre les notes del Toti i entre corda i corda de la seva guitarra. "Només ganes d'estar alegre".
"Coral romput" és la passió sostinguda de tres homes a la recerca de l'infinit : Estellés en el seu moment màxim d'esplendor vivint ràpidament entre allò sublim i la son elevada a la desena potència. Hi ha poetes que es treuen la vida per escriure i cada vers té la imbècil aparença d'una vedette. Toti Soler fa córrer les notes amunt i avall buscant el so de la veu, de les paraules i, més que acompanayar-les, les fa seves i les recita de nou. I l'Ovidi, resplendent, recita i canta, un altre cop, la bellesa, la revolta de la vida viscuda i no només entesa com l'aigua que baixa per l'acció de la gravetat llera avall. S'hi esgarra la cara perquè fa el text seu i l'assumeix. Ovidi es mullava la veu i els gestos al cor i la llençava amb l'amor propi dels amants que estimen apassionadament, amb violència.
La veu de la terra, però no de la terra dels patriotes -quins imbècils- sinó de la terra que t'omple la boca i te la menges mentre t'ofegues i no pots deixar de fer-ho : te l'estimes. La vida és un genoll a la vora, però no massa, mastegant les paraules i fentles de la nostra saliva.
Així només es pot entendre tota la joventut que canta el "Coral romput" com cantarien els àngels si no estiguessin subordinats a l'explotació d'éssers assalariats a l'empresa del cel, sota la maleïda jerarquia dels creadors de mentides més grans de la història: els tres lladres de la santíssima trinitat : ni Déu, ni pàtria, ni rei. "El passadís és llarg".

La recepta

Crema catalana cremada (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
1 litre de llet
pell de una llimona
pell de mitja taronja
cullaradeta de grans d'anís
8 vermells d'ou
170 g de sucre
50 g farina
30 g fècula d'arròs

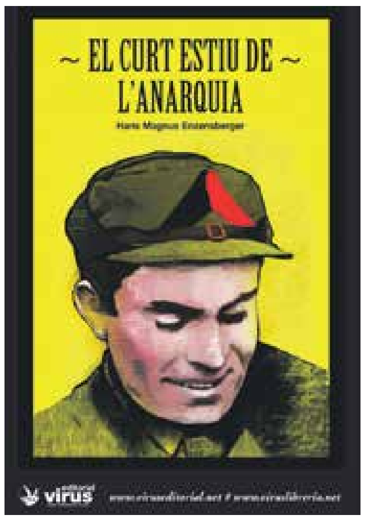
Elaboració:
Posau a coure la llet, juntament amb la pell d'una llimona, la de mitja taronja i una cullaradeta de grans d'anís. Una vegada cuita es retira del foc i es reserva.
En una cassola s'hi posen 8 vermells d'ou, els 170 grams de sucre, el 50 grams de farina i els 30 grams de fècula d'arròs; es remena bé i s'hi barreja la llet.
Posau a coure aquesta crema sobre foc fluix, movent-la contínuament fins que quedi força espessa. Es passa per un colador i es deixa dins un recipient, a fi i efecte que es pugui refredar.
Només falta cremar la crema per damunt, per a la qual cosa es cobreix amb abundant sucre en pols i es crema per mitja d'una pala de ferro roent fins i tant que el sucre agafi un color daurat encaramelat.
També es pot guarnir amb bescuits o galetes fines.
Bon profit!!!

(*) *Aquesta recepta està treta del llibre Àpats, de Ignasi Domènech*

Llibres

El curt estiu de l'anarquia

La vida i la mort de Buenaventura Durruti

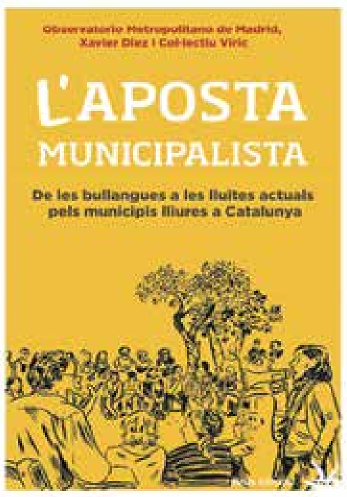

Hans Magnus Enzensberger
Virus editorial, 2015, 328 pàg.

"Cap escriptor no s'hauria atrevit a escriure la història de la seva vida; s'assemblava massa a una novel·la d'aventures". Així doncs, per tal d'explicar la història de Durruti, l'escriptor ha de renegar de la condició de narrador.
Endinsar-se en la vida de Durruti significa submergir-se en la biografia col·lectiva del moviment obrer del primer terç del segle XX a la península i, especialment, a Catalunya. Un moviment que va viure i va lluitar amb entusiasme per atènyer allò que tenia a tocar: la utopia llibertària d'un món sense jerarquies, sense desigualtats i sense fronteres.
La vida de Durruti, com la de tants altres anarquistes, està plena de llacunes pròpies de la lluita clandestina, en la qual l'anonimat i l'absència d'empremtes són fonamentals per a la supervivència. Enzensberger omple aquests buits, que a voltes són primordials per resseguir la història, amb recursos de la novel·la, l'assaig i el documental, i amb fonts sovint contradictòries. D'aquesta manera, aconsegueix reflectir el caràcter viu i plural dels subjectes que van donar vida en aquesta història i deixa en mans del lector les conclusions finals.

L'aposta municipalista

De les bullangues a les lluites actuals pels municipis lliures a Catalunya

Observatorio Metropolitano de Madrid, Xavier Diez i Col·lectiu Víric
Virus editorial, 2015, 200 pàg.

Arreu es multipliquen les experiències populars que volen canviar les coses. Per aconseguir-ho comencen pel que és més proper, l'autogovern. Sota aquesta «aposta municipalista» s'arremolinen diferents elements de política local en forma de candidatures alternatives forjades per la societat civil.
En aquest sentit, Catalunya té una tradició particular arrelada a la proposta federalista i de municipi lliure de Pi i Margall. De forma menys institucional, la trobem tant en el protagonisme anarquista durant les vagues de lloguer i lluites del segle passat com en l'autogestió de la Revolució de 1936. Més recentment, quan encara era inqüestionable el règim del totxo, l'experiència de les CUP o les candidatures del Vallès (entre d'altres), han posat sobre la taula l'alternativa d'un municipalisme emancipador.
Tard o d'hora aquests projectes hauran de bregar amb les institucions. Així doncs, hi ha dues tensions que tiben de manera recurrent la seva existència: una, entre els moviments i els partits; l'altra, dins la temptació de la gestió política.
No obstant, l'actual implosió del règim de la Segona Restauració espanyola ha deixat al descobert una estructura corcada i amarada de franquisme. Aquest llibre constitueix una fórmula col·lectiva d'organitzar una mirada al passat, de reflexionar sobre les possibilitats i limitacions d'aquestes alternatives, per a pensar, en definitiva, un present emancipatori.

De memoria (III)

La breve etapa de los GARI: Toulouse 1974

Jann-Marc Rouillan
Virus editorial, 2015, 290 pàg.

La detenció de Salvador Puig Antich havia obligat al grup francès del MIL a arribar a la frontera en el menor temps possible i, gairebé a la mateixa velocitat d'aquesta carrera, anava quedant enrere la pròpia organització. Havia passat tot just un mes des de la seva autodissolució i, a més de Puig Antich, havien estat detinguts Oriol Solé i Josep Lluís Pons. Les accions de solidaritat per a evitar l'execució del metge –executat tot just sis mesos després- i les condemnes a mort de la resta de militants, ja es portarien a terme sota altres estructures que, després de l'ús de diferents sigles, acabarien per denominar-se com Grups d'Acció Revolucionària Internacionalista (GARI).
A partir de la que havia estat la infraestructura de solidaritat assentada a França, es va intentar reconstruir l'acció armada, restablir la col·laboració a banda i banda de la frontera, i portar a terme una de les últimes resolucions del MIL: l'atac als interessos internacionals d'Espanya a Europa. L'acció més important seria el segrest el 3 de maig de 1974 del director del Banc de Bilbao a París, Ángel Baltasar Suárez, la primera reivindicada formalment com GARI. L'última actuació del grup es portaria a terme el 16 de gener de 1975, contra el Palau de Justícia de París.
En aquells dies, el franquisme i l'oposició pactista ja traçaven les traïcions de la transició. El 20 de novembre de 1975 Franco moria en el llit i el 6 d'abril de 1976 Oriol Solé era assassinat d'un tir per la Guàrdia Civil, després de la fugida de la presó de Segòvia. Poc després de sortir de la presó, Jann-Marc Rouillan visitava Barcelona per última vegada. El final definitiu d'una etapa i el començament d'una altra: s'imposava a sang i foc la transició espanyola i sorgiria l'autonomia armada a Europa.

Revistes

CARRER

Revista bimestral de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, http://www.favb.cat

L'ALTAVEU DEL POBLE SEC

Publicació del barri de Poble Sec de Barcelona autogestionada i col·laborativa, http://altaveu.barripoblesec.org/

CAFÈAMBLLET

Revista de crítica i denuncia de les retallades, la corrupció i els poders econòmics, http://www.cafeambllet.com/

JO TAMBÉ ESTAVA AL PARLAMENT

Publicació editada per la Directa en suport de les 8 activistes condemnades pels fets d'Aturem el Parlament.

Documental "Corrupció: l'Organisme nociu"

http://corrupcioorganismenociu.com

El documental de Pandora Box TV que va més enllà de la denúncia. Coneixerem la corrupció que mina la legitimitat de la democràcia i distorsiona el mercat de manera que ens afecta a tots.
Testimonis que relaten les seves denúncies i exposen les seves claus per fer front de forma viable a aquesta lacra i aturar la indefensió a la que ens aboca.
La trama argumental té dos enfocs principals que es van entrellaçant aconseguint un retrat coral proper, reflexiu i honest:
Testimonis de persones vinculades a diversos àmbits de poder que han patit i denunciat la Corrupció.
Testimonis que analitzen la situació del sistema actual i aporten les seves claus per fer front de forma viable a aquesta lacra i aturar la indefensió a la que ens aboca.
Perquè els diners que entren dintre el circuit de la corrupció, desapareixen per sempre de la nostre economia.
Perquè després de l´atur, és el tema que més preocupa a la ciutadania (dades del CIS, novembre 2014) conscient més que mai que el Sistema és corruptible i que la manca de lideratge i la incapacitat per l'acció fan necessaris canvis estratègics que encara no s'han abordat.
Perquè la queixa i la denúncia ja no és prou, hi ha moltes coses que encara no sabem i la informació és fonamental per eradicar aquesta lacra.
Perquè malauradament gran part dels mitjans de comunicació tendeixen a no fer-la visible en tota la seva dimensió.
Perquè la lluita contra els delictes de corrupció ha de ser una prioritat per qualsevol govern.
Contra la Corrupció cal reaccionar i denunciar per canviar el Sistema
Aquestes reflexions són alguns dels punts que permetran als espectadors endinsar-se en uns fets que no podem permetre es transformin en quotidians, ni en una pèrdua continua de valors ètics (tant a l'àmbit privat com al públic), ni en la enorme escletxa creada entre el que es diu i el que es fa i el que finalment li arriba a la ciutadania.
Per tot plegat cal una higienització urgent i revisió dels valors ètics. Cal començar a premiar la denúncia de la corrupció i alhora conèixer la solitud i el risc personal i professional que pateixen les persones que la denuncien.
Només coneixent la realitat, podrem canviar-la!

Rat Tarrés, responsable de l'apotecaria natural Ca La Figa

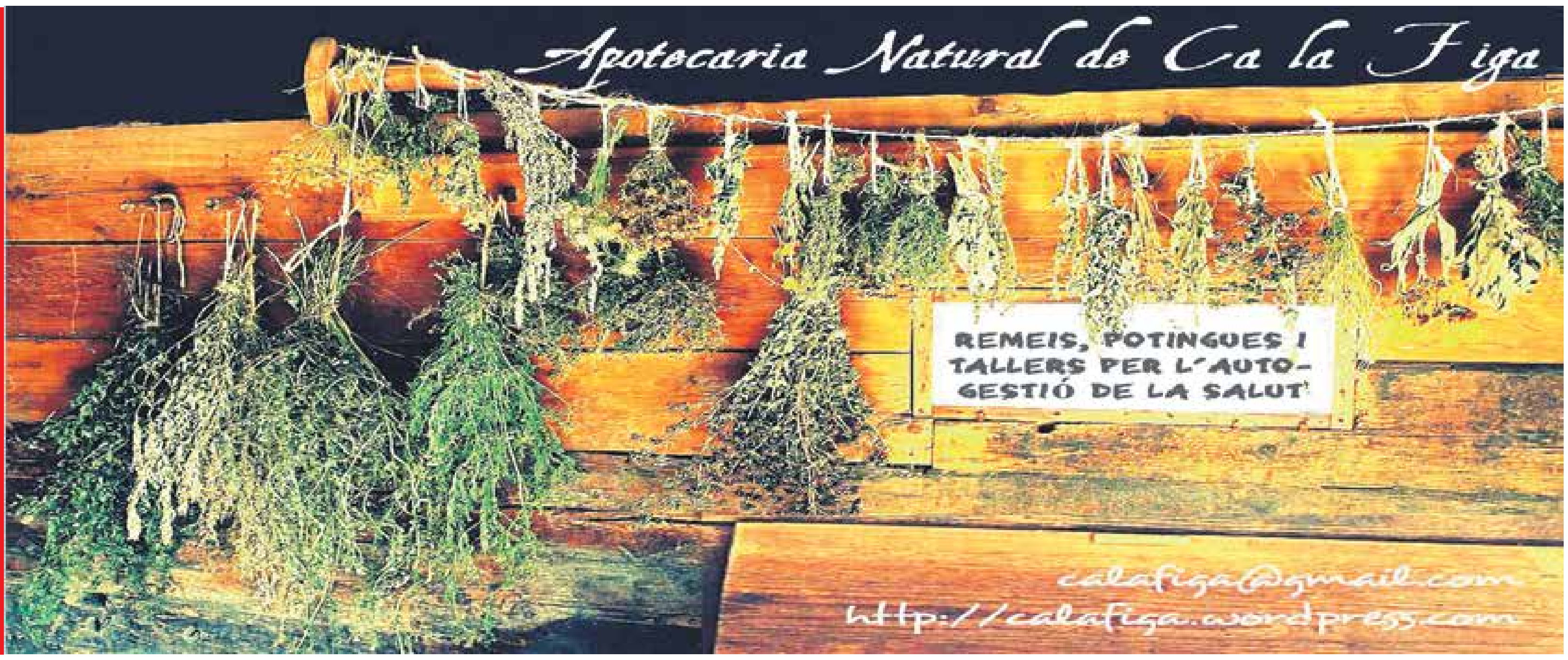
"La farmaciola autogestionada ens fa ser més autònoms a l'hora de decidir com cuidar-nos"

"Busquem vies més naturals per a la cura de les malalties i alternatives per a la gestió de la salut"

LA FRASE

"Per definir una farmaciola autogestionada és important conèixer-se a una mateixa"

Josep Estivill

- Què és l'Apotecaria natural de Ca la Figa? A què es dedica?

L'Apotecaria natural de Ca la Figa és un projecte d'autogestió de la salut que defensa l'ús de les plantes medicinals per a la cura de la salut.

Es dedica a recuperar el saber popular i ancestral sobre els usos terapèutics de les plantes, per posar-lo a l'abast d'aquelles persones que, a més de buscar vies més naturals per a la cura de les malalties, també estan buscant alternatives per a la gestió de la salut.

Per la difusió d'aquest saber popular i ancestral s'utilitzen dues eines: la primera, és el blog que ha creat l'Apotecaria amb el mateix nom i a on es pot trobar diversa informació sobre les propietats medicinals de les plantes, mètodes de preparació, consells per a la recol·lecció, l'assecatge i la conservació i receptes i remeis per als diferents mals; la segona eina són els tallers que ofereix, en els què de manera pràctica s'aprèn a fer els preparats medicinals per a poder fer-se cadascú la seva farmaciola.

D'aquesta manera, pensem que estem facilitant el camí per a ser cada dia una mica més autònomes en la gestió de la nostra salut i no haver de dependre del poder medico-farmacèutic que s'ha imposat en les nostres vides.

A més a més de tot això, l'Apotecaria elabora un seguit de preparats medicinals naturals i ecològics que posa a la venda per qui no pugui elaborar-se els seus propis preparats medicinals i ha decidit cuidar-se de manera natural.

- Quins serien els preparats imprescindibles en un farmaciola autogestionada que tothom hauria de tenir a casa?

Els preparats imprescindibles no poden ser generalitzats per tothom igual; convé fer-se una farmaciola personalitzada, segons els mals comuns que tingui cada persona. Hi haurà persones que tindran més tendència a constipar-se, per això li pot anar bé tenir a l'abast una tintura d'equinàcia per poder estimular les defenses i prevenir pròxims constipats. Una altra persona, tindrà més tendència a patir insomni, doncs una tintura de passiflora per calmar l'ansietat que no deixa dormir. Una altra persona, tindrà més tendència a fer esport i vol cuidar-se per evitar lesions, doncs pot tenir a la seva disposició una crema per alleujar tensions i inflamacions. I així un llarg etcètera.

Per definir una farmaciola autogestionada és important conèixer-se a una mateixa, el propi cos i saber quins són els mals que agafem amb més facilitat i, a partir d'aquí, tenir a l'abast els preparats medicinals per tal de prevenir en un futur. A banda de tot això, una farmaciola autogestionada és interessant que estigui composta també per l'herba seca que puguem tenir a la nostra disposició quan ens sorgeix alguna dolència i la necessitem amb urgència. Així doncs, parlaríem d'algunes plantes medicinals que es fan imprescindibles per a la farmaciola autogestionada: calèndula, camamilla, aloe vera, farigola, espígol, menta, romaní, sàlvia, hipèric, malva, saüc, violeta, sajolida, borratja, card marià, cua de cavall i... en podríem anomenar tantes més! Però mencionem tant sols algunes de les més usades popularment i de les més fàcils de trobar al nostre entorn. I avisant també, que aquest llistat pot variar depenent dels gustos i les dolències de cadascú. Això tant sols és una orientació.

- Quina diferència hi ha entre la farmaciola autogestionada i la manufacturada industrialment?

Podem parlar de dues diferències significatives: la primera, és que l'autogestionada te la fas tu aprofitant els recursos que tens a l'abast, en aquest cas les plantes medicinals de l'entorn, a diferència d'una manufacturada industrialment en què obtens els preparats medicinals ja elaborats a canvi de pagar una quantitat determinada de diners. D'aquesta manera, amb la farmaciola autogestionada no estàs consumint a les grans empreses farmacèutiques que tenen el control de la nostra salut i pots ser més autònom a l'hora de decidir com vols cuidar-te. La segona diferència és que l'autogestionada, tal com nosaltres la concebem, és natural en el sentit que aprofita les plantes medicinals que ens ofereix la natura com a font curativa i no les modifica químicament per obtenir el medicament o preparat final, amb tot el perill que això últim suposa per a la nostra salut i també per l'ecosistema.

- D'on procedeixen els vostres coneixements sobre els usos terapèutics de les plantes?

Tot va començar amb un taller de reconeixement i usos de les plantes medicinals que vam fer a Montferri amb la Francisca d'Aromatica Gaia. En aquest taller vam aprendre a reconèixer les plantes en el seu entorn, les seves propietats medicinals i a elaborar preparats casolans. També varem poder aprendre moltíssim sobre el cultiu de les plantes, ja que al col·laborar en les feines de l'hort de medicinals que tenia la Francisca, ella ens va poder ensenyar moltíssim sobre aquest tema. Va ser a partir d'aquest taller que la nostra curiositat va anar a més, i vam fer de les plantes medicinals el nostre modus vivendi.

En aquell moment estàvem vivint en una masia enmig del camp (Ca la Figa) i va ser l'ocasió ideal per posar en pràctica tots els coneixements apresos en el taller i per endinsar-nos més profundament en tot aquest món: vam fer el nostre jardí de medicinals, vam començar a elaborar els nostres preparats i vam crear el projecte de l'Apotecaria Natural de Ca la Figa, que en aquells moments ens dedicàvem a elaborar preparats i vendre'ls en mercats agroecològics. En aquests espais varem poder coincidir amb altra gent que també li agradava el tema de les plantes i aprofitàvem doncs els moments per compartir i ampliar els coneixements.

Amb el temps, hem anat realitzant altres tallers per aprofundir en el coneixement dels usos terapèutics de les plantes, però podríem dir que molt del coneixement que tenim és perquè hem estat autodidactes i també perquè hem tingut l'oportunitat de trobar-nos persones grans que des de sempre han emprat les plantes per a curar-se i ens han fet sabedores d'aquest coneixement popular.